GUSTAVE AIMARD

PROSCRISUL

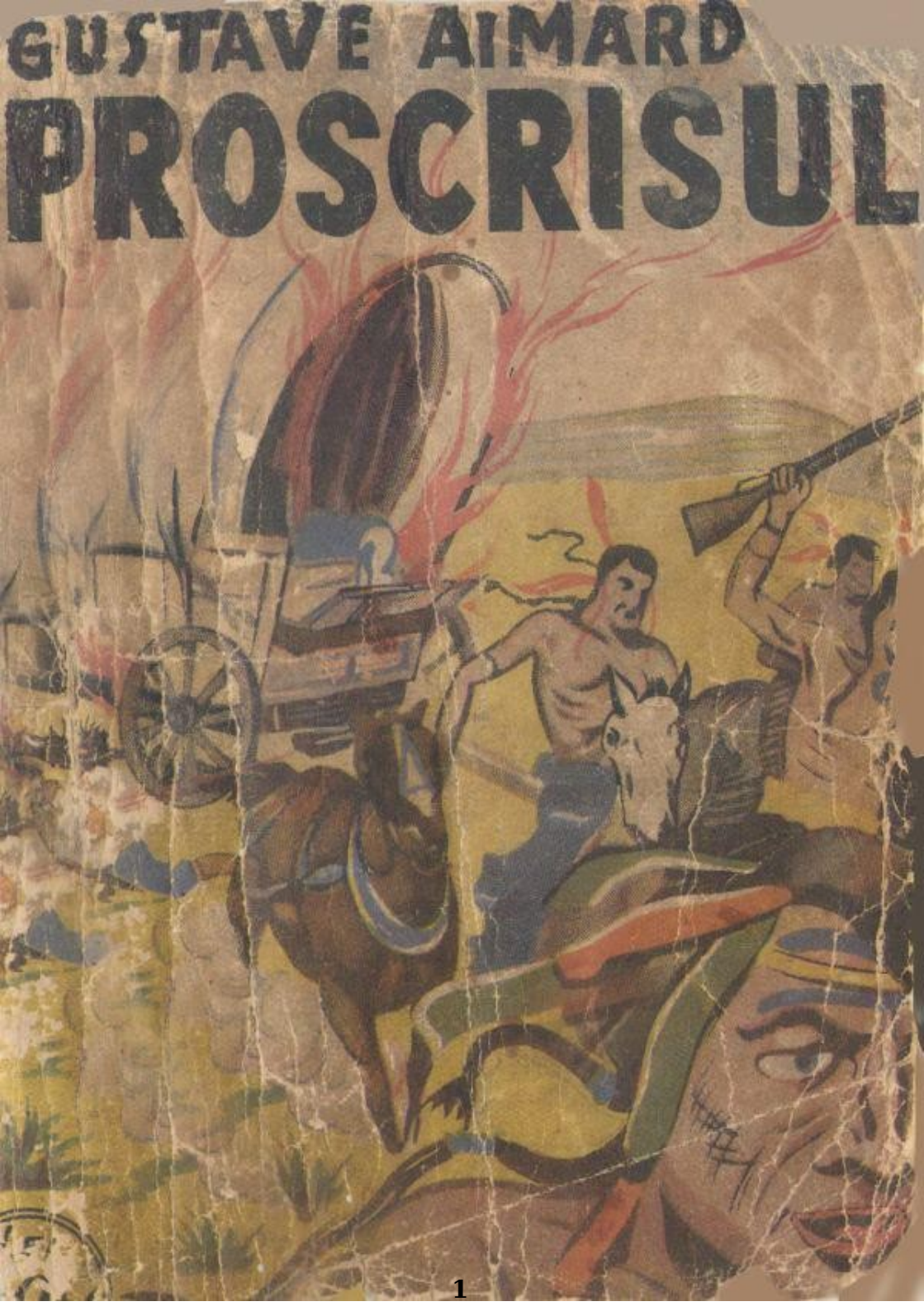

COLECŢIA DANUBIU
Nr. 8

GUSTAVE AIMARD

PROSCRISUL

(La Belle Riviere)

V.1.0

Traducerea de L. LĂZĂRESCU

EDITURA DANUBIU

PARTEA 1

FORTUL DUQUESNE

I
CONTELE DE JUMONVILLE

La 27 Mai 1754, pe la orele şase seara, o trupă de treizeci şi patru de oameni, comandaţi de un ofiţer pătrunse într-un luminiş dintr-o pădure americană.

Puţini sunt aceia care ştiu că sub Ludovic XIV şi Ludovic XV, cea mai mare parte a Americii de Nord, aparţinea Franţei. Printre aceste posesiuni franceze se afla şi marele teritoriu cunoscut azi sub numele de Canada pe vremuri se numea Noua Franţă care mai târziu a trecut sub stăpânirea englezilor.

Luminişul acesta se afla în mijlocul nesfârşitelor păduri care acoperă malurile fluviului Ohio, pe atunci numit *Belle Riviere* (Râu frumos) şi care se întindeau până la graniţele statului Virginia stăpânit de englezi.

Pe vremea când începe această poveste, războiul ameninţa să izbucnească din nou în America între francezi şi englezi.

Vina era a ultimilor, care cu o barbarie de necrezut şi cu un cinic dispreţ al drepturilor ginţilor, căutau să-şi mărească teritoriile. De multe ori începeau lupte fără o declaraţie prealabilă şi fără să se ostenească măcar să caute un pretext cât de uşor.

Nimic nu va spăla aceste pete de pe onoarea Angliei.

Trupa despre care vorbeam făcuse un drum lung şi obositor printre cărările aproape neumblate ale pădurii.

Cu toate că oamenii care o compuneau erau, în cea mai mare parte, războinici indienii obişnuiţi din copilărie cu toate lipsurile vieţii din pustiu, iar restul era ales dintre vânătorii canadieni cei

mai rezistenţi la oboseală, indieni şi vânători păream la capătul puterilor.

Mai mult se târau decât mergeau, astfel că salutară cu un strigăt de bucurie intrarea lor în luminiş.

Ofiţerul, un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, cu trăsături fine şi distinse, purta uniforma de căpitan din regimentul de Marină Regală.

Judecând că un marş mai lung ar fi fost imposibil şi că oamenii săi binemeritau odihna, dădu ordinul să se facă campamentul de noapte.

Acest ordin fu imediat executat de canadieni şi de pieile-roşii.

Într-o clipă, bivuacul fu instalat, focurile de veghe fură aprinse şi fiecare, căutându-se în traistă îşi prepară masa de seară.

Căpitanul se aşezase înaintea unui foc, pe trunchiul unui arbore doborât.

Cu coatele pe genunchi, cu capul în mâini, urmărea cu privirea pierdută scânteile scăpate din foc, lăsându-se furat de visuri.

Să profităm de odihna acestor oameni, pentru a lămuri cititorului rostul lor în ţinutul acela depărtat la treizeci de leghe distanţă de ori ce locuinţă.

Cu câteva săptămâni înainte, guvernatorul din Virginia trimisese o coloană de miliţieni ca să ocupe pământurile din Ohio, care aparţineau francezilor.

Trebuie să notăm în trecere, că acestea se petreceau în plină pace.

Această expediţie era comandată de maiorul Washington, care după câţiva ani îşi liberă patria de sub jugul englez.

Avangarda sa, condusă de sublocotenentul Ward, intră hotărâtă pe teritoriul francez şi construi un fort pe malul fluviului Ohio. Acest fort fu atacat de francezi, cucerit şi garnizoana făcută prizonieră.

Totuşi dl. de Contrecoeur, comandantul fortului Duquesne azi oraşul Pittsburg, unul din cele mai bogate ale Statelor Unite voind să dovedească că dreptatea era de partea sa *şi* dorind, în acelaş timp, să evite războiul, hotărî să nu atace restul coloanei engleze.

Îşi trimise chiar aghiotantul, căpitan în regimentul de Marină Regală, la comandantul englez, să-l someze să se retragă imediat, având în vedere că se afla, fără nici un drept, pe pământ francez.

Acest aghiotant se numea contele de Jumonville.

Dar cum dl. De Jumonville, trebuia să treacă prin regiuni unde mistuiau triburi duşmănoase Franţei, după recomandaţia d-lui de Contrecoeur, îşi formă o escortă de treizeci şi patru de oameni, devotaţi şi isteţi.

Contele de Jumonville ţinea să-şi îndeplinească misiunea fără întârziere, aşa că mersese zi şi noapte, fără să acorde oamenilor săi nici o clipă de odihnă, până în momentul când pătrunseră în luminiş.

Spera ca astfel să se găsească a doua zi la prânz în faţa avangărzilor engleze.

Tânărul comandant era cufundat în gânduri, când unul din canadieni se apropie de el.

— Tu eşti, Berger! Ce vrei? spuse căpitanul zâmbindu-i.

— Trebuie să vă vorbesc, răspunse cel întrebat.

— Te ascult.

Canadianul se aşează la picioarele şefului său. Era un om înalt, cu umerii largi, bine legat. Muşchii săi, groşi ca frânghiile şi tari ca oţelul, arătau o putere puţin obişnuită.

Capul său, puţin cam mic, cu fruntea pătrată, se odihnea pe un gât de taur.

Ochii săi negri, larg deschişi, umbriţi de sprâncene groase, priveau drept în faţă. O pădure de păr negru şi buclat, legat la spate cu o piele de şarpe, îi flutura pe umeri.

Pielea-i tăbăcită, brăzdată de cute timpurii, avea o culoare roşcată.

O barbă lungă roşcată şi stufoasă îi acoperea obrazul şi-i cobora până pe piept, dându-i un aspect ciudat.

Dar, cu toată asupra-i înfăţişare, se vedea că răul n-avea putere asupra lui.

Totul în el respira cinstea şi sinceritatea. Era îmbrăcat într-un costum de pânză, înflorită cu şireturi albe, cu mijlocul strâns într-o centură din piele de crocodil în care avea un cuţit, o baionetă, cornul cu praf şi un sac cu gloanţe. Picioarele îi erau apărate de mocasini indieni, iar în mână ţinea o puşcă.

Berger cobora din primii colonişti normanzi, care goniţi de englezi, se refugiaseră în păduri ducând o viaţă primitivă, în mijlocul indienilor cu care se încuscriseră.

Li se dăduse porecla de «Bois-brules» (Lemne arse), din cauza culorii închise a feţii lor, provenită din încrucişarea celor două rase.

— Căpitane, trebuie să facem o recunoaştere în împrejurimi!

zise el.

— În care împrejurimi? Suntem doar în plin deşert!

— Pădurile astea nu sunt sigure pentru toată lumea, domnule conte.

— Mie-mi spui asta? S-ar zice că vrei să mă înspăimânţi!

— Departe de mine acest gând. Încerc numai să vă fac prevăzător.

— Prevăzător? Dar nu eşti tu destul de prevăzător şi pentru mine? Vezi camarade, suntem amândoi din acelaş *ţinut,* amândoi normanzi. Strămoşii tăi i-au slujit pe ai mei, cu credinţă, timp de secole. Vorbeşte-mi deci, ca unui prieten nu ca unui superior.

— Vă mulţumesc, domnule conte, zise Berger strângând mâna ce i se întindea. E adevărat... Familia mea v-a fost întotdeauna devotată şi când la Quebec, v-am auzit întâmplător numele, inima mi-a tresărit de bucurie şi am alergat să vă ofer serviciile mele. Aţi avut bunătatea să le primiţi... înţelegerea a fost încheiată şi numai moartea va putea va putea despărţi pe fiul tatălui meu de urmaşul conţilor de Jumonville.

— Recunosc adevărul vorbelor tale... şi, într-o zi, te voi întreba mai amănunţit în această privinţă. Îmi vei spune tot ce mi-ai ascuns până acum: cauza emigrării tatălui tău...

— Oh! Povestea unor oameni sărmani nu vă poate interesa, zise Berger cu un aer încurcat.

— Tot ce te priveşte mă interesează, răspunse contele. De altfel, venind în America, aveam de gând să mă interesez de una dintre rudele mele şi tu îmi vei fi de folos în aceste cercetări.

— Na vă înţeleg, zise Berger, care părea ca stă pe cărbuni aprinşi.

— E vorba de unul din unchii mei, căpitan în Regimentul Carignan, care şi-a urmat compania în America, unde sa stabilit şi de la care nu mai avem veşti, cu toate cercetările ce le-am făcut a dispărut fără urme.

— Nu-i nimic extraordinar în asta. Făcându-se colonist, ca şi mulţi alţii şi-a schimbat probabil numele, făcu canadianul cu o uşoară şovăire în glas.

— La ce bun?

— Iată ce europenii nu pot pricepe... dar când după o trecere de timp, după ce au părăsit lumea veche pentru cea nouă. Oraşul pentru pădure, când au înţeles că fericirea se găseşte numai în fundul pădurilor, atunci ei aruncă tot ce le poate aminti de viaţa dinainte. Îşi reîncep viaţa, îşi iau alt nune şi gata...

— Se poate, murmură căpitanul. Totuşi aş vrea să ştiu ce a devenit.

— Poate că veţi afla într-o zi, spus vânătorul, căznindu-se să-şi stăpânească emoţiile. Dar, mai bine să revenim la timpurile prezente...

— Ei haide! Spune-mi ce vrei!

— Să-mi daţi voie să cercetez împrejurimile campamentului timp de o oră.

— Te temi, deci, de ceva?

— Da. Şeful indian care ne însoţeşte şi chiar eu, am descoperit numeroase urme prin pădure.

— Urme de vânătorii sau călători, ca şi noi!

— Nu. Urme de soldaţi englezi.

— Aşa dar, crezi că soldaţii englezi sunt prin apropiere?

— Sunt sigur şi sunt de părere că am face bine să-i ocolim.

— Eşti nebun? Nu sunt trimis ca sol la colonelul Frye şi la maiorul Washington?

— Ba da.

— Deci prezenţa trupelor engleze, n-are de ce să ne inspire teamă.

— Rămâne de văzut.

— Un sol este sfânt! relua ofiţerul, enervat. Legile războiului, dreptul genţilor îl ocrotesc. Ura ta împotriva englezilor te face nedrept. Dar dacă te încăpăţinezi să, crezi că sunt necesare măsuri de prudenţă, ei bine, îţi dau libertatea să faci cum crezi.

— Asta-i tot ce vă cer, zise Berger, luându-şi rămas bun rămas de la ofiţer şi îndreptându-se către un indian, aşezat la o parte, singur, în faţa unui foc.

Acest indian, în floarea vârstei, de o statuia uriaşă şi bine proporţionată, avea o figură regulată, ochii negri, strălucitori de inteligenţă şi îndrăzneală. Fizionomia sa blândă şi gânditoare, nobila lui înfăţişare îi dădeau un aspect de eleganţă, caracteristic pieilor roşii. Era îmbrăcat cu pantaloni de piele, strânşi pe picior, cu o cămaşă de pânză, mocasini şi o manta dintr-o blană de bizon alb, părul lui, împletit cu măiestrie, era ridicat în mănunchi deasupra capului. Acest indian, pe care pana de vultur înfiptă în păr îl arăta ca şef, fuma liniştit calumetul său, un soi de pipă indiană.

Berger ajunsa lângă el, fără ca indianul să întoarcă capul.

— Fratele meu alb e binevenit lângă prietenul său. Ce doreşte? Să spună! Urechile şefului sunt deschise.

— Vânătorul alb vrea să-şi salute prietenul şi să-i ureze o lungă odihna, până la înapoierea lui.

— Unde merge *Fără-Urmă?* reluă indianul, dându-i lui Berger numele sub care era celebru printre oamenii pădurii. Şeful alb i-a dat vreo însemnare pe care n-o pot îndeplinii doi oameni împreună?

— Presupun că şeful, obosit de un drum lung prin pădure, ar dori să se odihnească lângă foc, în loc să mă însoţească pe o noapte întunecoasă, sub un cer fără stele, zise zâmbind vânătorul.

— *Fără-Urmă* e foarte vesel, ripostă indianul. Fără-urmă glumeşte. Nu ştie el, oare, că Kona-Hande e un şef şi că oboseala n-are stăpânire asupra lui? Huronii simt bărbaţi şi nu babe clevetitoare. Unde merge fratele meu?

— Să supraveghez împrejurimile campamentului. Vrei să vii cu mine?

— Fratele meu să pornească; şeful îl urmează.

Cei doi oameni, cu puştile în mână, după ce aruncară o privire asupra bivuacului, unde totul dormea, afara de sentinele, părăsiră luminişul înfundându-se în hăţişurile pădurii.

II
MAIORUL WASHINGTON

Să părăsim detaşamentul contelui de Jumonville şi s-o luăm înaintea celor doi cercetaşi; să pătrundem în interiorul ruinelor unui sat huron, aflat la câteva leghe mai departe.

Cam pe la orele şapte seara, o trupă compusă din vreo trei sute soldaţi englezi, albi şi indieni, intrase în sat şi-şi stabilise cartierul pentru noapte.

Într-o colibă mai puţin minată, se adăpostiră doi ofiţeri englezi.

Comandantul, un tânăr de abia douăzeci şi doi de ani, nu era altul decât maiorul Washington, din miliţia Virginiei, acelaş care peste mai mulţi ani va deveni atât de celebru, liberând America de sub dependenţa engleză.

Sublocotenentul Ward, aghiotantul sau, om de cincizeci de ani, era tocmai contrariul sefului său. Înalt, slab, uscat, rece şi brav, avea inteligenţa strict necesară ca să poată executa ordinele primite.

Făcut prizonier de francezi, cu ocazia atacului fortului construit de el, îşi dăduse cuvântul că nu va fugi din fortul Duquesne, unde fusese internat. Dar nu se jenase să-şi calce cuvântul.

Fugise, deci, de vreo opt zile şi tocmai ajunsese trupele engleze.

În acest moment povestea şefului său, vexaţiunile pe care, pretindea el le suferise din partea francezilor.

— Şi le porţi pică? îl întreba maiorul, cu un zâmbet ironic.

— Le-am jurat o ură neîmpăcată şi ma voi răzbuna crunt, imediat ce se va declara războiul.

— Cum ai spus domnule Ward? Când se va declara războiul? Dar acum suntem de pace?

— N-a fost făcută nici o declaraţie de război.

— Ascultă, domnule Ward, vei admite că suntem pe pământ francez. Că am venit fără să fim poftiţi. Că acum câtva timp am încercat să ne instalăm pe malurile râului Ohio. Că francezii te-au atacat, ţi-au distrus postul şi te-au luat prizonier împreună cu soldaţii d-tale.

— Nu pot pretinde contrariul.

— Ei bine, după mine, asta constituie un început de ostilităţi şi

cu toate că n-a fost nici o declaraţie, *războiul mi se pare ca există.* Aşa că, dă-mi voie să-ţi fac cunoscută o noutate care te va bucura: cercetaşii mei mă informează că un detaşament francez a plecat din fortul Duquesne. Acest detaşament, compus din vreo patruzeci de oameni, se îndreaptă spre noi.

— Asta e imposibil. Ce să caute un detaşament atât de mic aici, unde ei ştiu prea bine că vor întâlni forţe cu mult superioare.

— Ei pretind, mi sa spus, că sunt trimişi ca parlamentari la mine, pentru a mă soma să mă retrag imediat în Virginia şi să părăsesc teritoriul francez.

— Obraznicii! murmură Ward.

— Dar, urmă Washington, trimiterea acestor parlamentari nu este decât un pretext. Un sol n-ar fi venit însoţit de atâta trupă. O călăuză, un interpret şi un gornist ar fi fost deajuns.

— Dar, atunci, pentru ce vine?

— Asta n-am putut-o afla. În orice caz, sunt sigur că pregătesc ceva...

— Dar dacă solia lor este, totuşi, adevărată?

— Nu este. De altfel îmi asum întreaga responsabilitate.

Ward se înclină respectuos:

— La ordinele dv., domnule comandant?

— Vom ridica bivuacul la miezul nopţii, vom pătrunde în pădure în trei coloane distanţate la o sută cincizeci da metri una de alta şi legate printr-o linie de trăgători indieni şi vom înainta astfel ca să prindem ca într-o plasă orice vietate s-ar afla în pădure.

— Am înţeleşi, domnule comandant.

— Acum voi încerca să dorm o oră sau două. Mă vei trezi când va sosi timpul. Bună seara.

Tânărul ofiţer se înveli în manta şi se culcă. Sublocotenentul Ward, rămas singur, îşi aprinse luleaua şi începu să fumeze, gândindu-se la ordinele primite.

Ward făcea parte din aceia categorie de oameni care nu-s niciodată mulţumiţi. Nu cerea altceva decât să joace câte o festă duşmanilor săi, francezii; dar simţea că în cazul de faţă, el şi ai săi pescuiau în apă tulbure.

Între două guri de fum, lăsă să scape aceste cuvinte:

— La dracu', ce nevoie am să-mi bat capul. Fie ce-o fi! Eu îmi spăl mâinile. Am un comandant, îl execut ordinile şi asta-i!

Cu aceste cuvinte, sublocotenentul se înveli şi el în manta şi adormi cu cugetul împăcat, ca Pilat din Pont.

III
ASASINATUL

Aceasta era situata celor două detaşamente.

Pe deoparte sinceritate şi încredere.

De alta parte, şiretenie, trădare şi rea voinţă.

Era ora trei de dimineaţă. Cerul începea să se lumineze la răsărit. Stelele dispăreau treptat. O adiere îngheaţă trecea peste vârfurile copacilor, făcându-i să scoată gemete omeneşti.

Afară de cele două sentinele, care aveau grija focului, totul dormea în câmpul francezilor.

Deodată, o mână se puse pe umărul contelui de Jumonville.

Oricât de uşoară ar fi fost atingerea, fu deajuns ca să-l trezească.

— Te-ai înapoiat, Berger? E timpul să pornim la drum?

— A trecut timpul de pornit la drum!

— Ce vrei să spui? Ce oră este?

— E ora trei. Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că trebuie să daţi ordinul de înapoiere, dacă nu vreţi să cădeţi cea mai mişeleasca cursă.

— Vorbeşte mai lămurit. De unde vii?

— Am cercetat pădurea în tovărăşia lui Kona-Hande. Pădurea e plină de englezi care înaintează pe trei coloane în scop de a ne înconjura. Ştiu că suntem aici. Informaţi că suntem puţini la număr, vor pretexta că suntem spioni şi vor proceda în consecinţă.

— E imposibil.

— Veţi vedea că nimic nu-i imposibil din partea englezilor.

Dl. de Jumonville şovăia. Dar şovăiala sa ţinu numai o clipă:

— Am onoarea să fiu ofiţer al Majestăţii Şale Regelui Franţei Sunt însărcinat cu o misiune... o voi îndeplini, orice s-ar întâmpla. Spune-mi, deci, adio şi să ne despărţim!

— Adio! Pentru ce? Rămân doar... Locul meu e lângă dvs. Îl voi păstra, cu riscul vieţii chiar. Vreţi să muriţi? Foarte bine! Voi muri cu dvs.!

— Ei bine! Trezeşte oamenii! Vom merge înaintea englezilor.

Căpitanul de Jumonville se puse în fruntea oamenilor săi, însoţit de credinciosul său canadian. Coloana porni călăuzită de

Koma Hande, care mergea cu douăzeci de metri înainte.

Înaintau râzând şi glumind prin pădure, când, pe la orele şapte, indianul se opri brusc ascultă o clipă şi se înapoie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ofiţerul.

— Yankee, răspunse scurt huronul.

Cuvântul Yankee este pejorativul cuvântului English. Pe care indienii nu-l pot pronunţa.

— Englezii? Unde sunt?

— Peste tot, răspunse indianul, arătând în spre cele patru puncte cardinale.

— V-am prevenit, suntem înconjuraţi, adăogă Berger, cu cel mai mare calm.

Contele de Jumonville încruntă sprâncenele, începea să bănuiască trădarea. Totuş rămase liniştit.

— Oprirea! comandă el.

Apoi, adresându-se lui Berger, adăugă:

— Iată-i pe cei pe care îi căutam. Scoate drapelul din toc şi dă-mi-l.

Canadianul se execută.

— Să luăm măsuri ca să putem răspunde inamicului în caz de nevoie? întrebă el.

— Nu, prietene. Bravii care mă urmează n-au nimic de a face azi cu englezii şi să-i aşteptăm, cu patul armelor pe pământ.

Ordinul fu executat, apoi tânărul ofiţer scoase o hârtie pe care i-o dădu lui Berger. Era somaţia pe care vânătorul trebuia s-o traducă în englezeşte.

— Să-l caut pe comandantul englez?

— Nu. Să-l aşteptăm să vie.

— Au şi venit, mormăi vânătorul. Priviţi-i?

Într-adevăr, englezii apăruseră din trei părţi deodată, înconjurându-i pe francezi.

Văzându-şi duşmanii, sau cel puţin pe cei pe care ei îi considerau astfel, cu patul puştii pe pământ, într-o atitudine liniştită, englezii se opriră, miraţi.

Contele de Jumonville profită de şovăiala lor pentru a cere să vorbească comandantul lor.

Washington înainta cu sabia în mână, cu câţiva paşi în faţa soldaţilor săi.

Ofiţerul francez rugă pe Berger, care vorbea englezeşte să citească documentul, în timp de el, cu sabia în teacă, desfăşură drapelul francez.

Abia începu Berger lectura somaţiei, când vocea înceată şi neaşteptată a lui Washington; îl întrerupse:

— Soldaţi, pregătiţi armele!

Făcând doi paşi înainte, contele de Jumonville, ajunse în faţa comandantului englez

— Sunt trimisul Franţei, domnule. Ce înseamnă asta?

Celălalt ridică sabia şi comandă:

— Foc!

Un uragan de fier şi foc trecu peste francezii împietriţi de mirare.

— Trădătorule! făcu contele de Jumonville, pe care un glonte îl nimerise în cap, căzând mort, înfăşurat în faldurile drapelului înroşit de sângele lui.

Alţi şapte francezi se prăbuşiră în jurul lui.

Ceilalţi se risipiră.

Englezii scăpară un puternic *huraah* şi îmbătaţi de vederea sângelui vărsat; pusese baionetele la armă şi porniră la asalt asupra nenorociţilor tovarăşi ai lui Jumonville.

Dar atunci se întâmplă ceva unic în istoria acestor războaie fără milă şi fără cruţare.

Indienii aliaţi ai englezilor, indignaţi de purtarea lor mişelească, se aruncară hotărâţi între victime şi călăi, ţinându-le calea.

Chiar şi maiorul Washington interveni. Îşi ajunsese scopul reducând la tăcere pe mesagerul contelui de Contrecoeur, comandantul fortului Duquesne? Sau resimţea mustrări de cuget pentru fapta lui incalificabilă?

Nu se ştie, dar totuş îi dezarma pe soldaţii săi, astfel că supravieţuitorii trupei franceze fură salvaţi.

Bineînţeles, fură opriţi ca prizonieri de război.

Nu vom stărui asupra acestui groaznic atentat. Nu în inventează astfel de fapte, mai ales când e vorba de o mare figură istorică, cum e aceea a lui Washington.

Totuş suntem obligaţi să încredinţăm pe cititorii noştri că această poveste e adevărată de la început până la sfârşit.

Doi oameni profitaseră de dezordinea cauzată de intervenţia indienilor pentru a fugi: Berger şi Kona-Hande.

După ce englezii se retraseră, ducând cu ei prizonierii şi lăsând morţii neîngropaţi, cei doi prieteni ieşiră cu precauţie din tufişurile unde se ascunseseră.

Berger se duse drept la corpul tânărului ofiţer, îngenunchie şi

începu să se roage în timp ce indianul, cu ajutorul cuţitului său lat, săpa o groapă în pământul umed de sânge.

După ce-şi termină rugăciunea, canadianul tăia o bucată din părul căpitanului, îi luă de la gât un medalion ce era atârnat de un lănţişor de oţel şi toate hârtiile.

— Ce voi spune fratelui său? se gândea el, ocupându-se de toaleta mortului. Voi avea măcar curajul să-l anunţ?

În acest timp, Kona-Hande îşi terminase lucrul.

Împreună, băgară în groapa cele şapte victime, apoi înfăşurară în drapel pe tânărul ofiţer şi-l aşezară lângă ceilalţi.

— Dormiţi în pace, prieteni, veţi fi răzbunaţi! spuse Berger după ce acoperi cu pământ resturile celor opt francezi.

Indianul clătină capul în semn de încuviinţare şi amândoi părăsiră locul blestemat depărtându-se pe cărări necunoscute.

IV
UN PEISAJ AL RÂULUI FRUMOS

Primii francezi care au explorat America: septentrională, au rămas vrăjiţi de ţărmurile fluviului Ohio.

Acest curs de apă, care şerpuieşte prin ţinuturile cele mai accidentate şi mai pitoreşti, a fost botezat «Belle riviere» nume pe care la păstrat până la părăsirea Canadei de către francezi.

Format din împreunarea râurilor Manougohela şi Alleghany, după un parcuri de mai multe sute de mile, în care timp primeşte apa unor nenumărate pâraie, Ohio îl varsă în Mississippi, pe care indienii îl numesc «Tatăl fluviilor».

Nenumăratele insule şi insuliţe, repeziciunea curentului fac ca navigaţia pe el să fie foarte periculoasă.

Malurile sale înalte formează un lanţ neîntrerupt de movile legate între ele cu câmpii împădurite, furnicând de vânat.

În acest ţinut, nu se întâlneau decât triburile nomade de indieni şi vânătorii.

La vreo zece mile de fortul Duquesne, în mijlocul unei păduri stufoase se ridica o colibă, construită din trunchiuri de copaci. Arbori, de mai multe ori centenari printre care se încurcau iepuri şi liane, înconjura coliba cu un brâu care o apăra mâi bine, ca o fortăreaţă.

Această colibă avea trei ferestre, lux nemaipomenit pe vremea aceia. Acoperişul, din coceni de porumb şi pereţii, acoperiţi da iederă şi viţă sălbatică, o făceau să treacă neobservată.

În apropierea acestei încântătoare colibe, trecea un râuleţ care se vărsa în Alleghany. Pe malurile acestei ape era o pirogă uşoară din scoarţă de copac.

Două magazii care primeau cerealele recoltate pe cele câteva hectare, unde arborii fuseseră doborâţi, un grajd, în care zburdau doi cai tineri şi un coteţ cu gâşte şi găini, completau ansamblul.

Interiorul acelei colibe era identic cu cel al locuinţelor normande.

Cu tot aspectul ei vesel, o legendă întunecată apăra pe proprietarul acestei locuinţe mai bine ca o garnizoană puternică. Această legendă se baza numai pe, zvonuri, pe poveşti, nimeni

n-ar fi putut cita un fapt pozitiv care s-o adeverească.

Cu câteva săptămâni înainte de a începe povestirea aceasta, într-o Sâmbătă pe la orele şapte de dimineaţă, un om de vreo cincizeci de ani ieşi din colibă.

Acest personaj era îmbrăcat într-o bluză lungă până la genunchi, strânsă cu un brâu colorat în care erau vârâte un cuţit lung numit «limbă de bou» două pistoale, un cornet de praf de puşcă şi un sac cu gloanţe. Pantalonii săi din piele, de elan, erau vârâţi în mocasini indieni. O căciulă de blană îi completa îmbrăcămintea.

Înalt, bine făcut, omul părea înzestrat cu o mare putere, iar ochii săi, cu toată vârsta înaintată, nu-şi pierduseră vioiciunea. Părul blond, împestriţat cu şuviţe argintii, îi scăpa de sub căciulă şi împreună cu barba-i mare, îi dădeau un aspect sălbatec. Dar cu toate astea, un observator atent, ar fi citit pe fizionomia lui mai multă tristeţe decât sălbăticie.

Omul se pierdu în pădure, ţinând în mâini o puşcă grea.

Imediat ce zgomotul paşilor lui nu se mai auzi, o tânără fată ieşi la rândul ei din colibă, închizând cu grijă uşa în urma ei şi fugi în spre malul râului.

Tânăra fată era tipul perfect al creolei. Talia ei subţire îi dădea un mers graţios părul blond, ochii albaştri, buzele-i frumos arcuite, dinţii strălucitori, mâinile şi picioarele de o delicateţă aristocratică, totul se îmbia într-un singur cuvânt: Seducătoare.

Purta un costum simplu şi graţios ca ea însăşi.

Ajunsă la pirogă, o dezlegă, apucă vâslele şi o porni în josul apei. Luntrea uşoară cobora spre Alleghany, pe sub un acoperişul de verdeaţă care nu lăsa să pătrundă razele soarelui .

Timp de o oră, luntrea coborî astfel până când, ajunsă la un anumit punct, printr-o manevră isteaţă, tânăra fată o băgă într-un hăţiş pe malul drept, unde se opri.

Cu o mână tremurătoare, desfăcu perdeaua de verdeaţă şi exclamă:

— Ştiam eu bine că va veni!

La vreo cincizeci de paşi de locul unde se oprise, râul, pe punctul de a se vărsa în Alleghany, făcea o cotitură, formând un fel de cap.

La extremitatea acestui cap, se aflau doi oameni.

Unul din ei, dormea întins pe pământ; celălalt citea, ţinând o undiţă în mână, fără să acorde prea mare atenţie nici lecturii şi nici pescuitului.

Primul era un soldat. Tânăr, bine făcut, cu figura şireată, dormea cu pumnii strânşi. Era ordonanţa celui de al doilea.

Acesta, un om de vreo două zeci şi cinci de ani, cu trăsături aristocratice, cu ochii albaştri, cu fruntea largă. Purta cu eleganţă uniforma de căpitan al Marinei Regale.

O pirogă lângă cei doi oameni, arăta că şi ei veniseră pe apă.

Tânăra fată nu se mai sătura privind pe elegantul pescar care nici nu bănuia interesul cel provocase.

Dar, deodată, tânăra; fată îşi înăbuşi un strigăt de groază: la câţiva paşi de ofiţer răsărise faţa hidoasă a unui indian.

Târându-se ca un şarpe, acesta se apropia de ofiţerul care, liniştit, îşi continua lectura. Când ajunse la o lungime de braţ de ofiţer, indianul se repezi cu o mână în gâtul acestuia, ridicând cuţitul pe care-l ţinea în cealaltă.

Neputând să scoată un strigăt măcar, ofiţerul se văzu pierdut, închise ochii, invocând, în gând, numele Domnului.

Dar o detunătură sfâşie tăcerea, strânsoarea care-l sufoca pe tânărul ofiţer, se desfăcu şi acesta respiră din nou. Îşi încorda puterile şi scoţând un strigăt de alarmă se ridică în picioare, cu sabia în mână.

Când soldatul se trezi, ofiţerul, încă emoţionat de cele întâmplate era la câţiva paşi de individul care zăcea cu craniul zdrobit de un glonte.

V
DRAGOSTEA ÎN PUSTIU

Ofiţerul rămăsese încremenit, privind cadavrul indianului.

Rameau d-Or (Ramura de aur) – soldatul îşi frecă ochii, căznindu-se să priceapă cele întâmplate.

— Frumoasă lovitură, domnule căpitan! Ai venit să prinzi peşte şi ai pescuit un indian!

— Cum? N-ai tras tu? întrebă căpitanul crezând că ordonanţa sa glumeşte.

— Eu? Aş vrea să fi fost eu! Dar eu dormeam.... Nu l-ai ucis d-ta?

— Nu vezi că nici n-am pistoalele la mine? Le-am lăsat în barcă. Acest sălbatec m-a atacat pe la spate şi-am crezut că-mi sunase ultima clipă, când, deodată, răsună un foc şi inamicul meu s-a prăbuşit mort.

— Şi nu bănuieşti cine-i prietenul necunoscut care ne-a salvat viaţa? Zic «ne-a» fiindcă după d-ta ar fi venit, cu siguranţă şi rândul meu.

— Nu ştiu. Dar ori cine ar fi prietenul care ne-a făcut acest serviciu, ar trebui să se arate. Mai ales dacă prin împrejurimi s-ar găsi şi alţi indieni, n-am fi prea mulţi trei, ca să ne apărăm pielea. Dar, pe Dumnezeul meu, chiar dacă ar trebui să nu mă mişc de aici o lună încheiată tot îl voi găsi pe misteriosul meu salvator.

— Dar unde vrei să-l cauţi?

— Voi cerceta pădurea în direcţia de unde pornit focul de puşcă. Ia armele şi urmează-mă!

Cu precauţie, cei doi oameni se înfundară în desiş, cercetând fiecare tufă şi fiecare arbore.

În câteva clipe, spaţiul carei despărţea de tânăra trecut fata fu trecut şi se găsiră în faţa pirogii.

— Ia priveşte, căpitane! exclamă ordonanţa. Colo, în fundul bărcii... o fată... ţine încă în mână carabina cu care a tras...

Într-adevăr, tânăra fată, după ce ascultase îndemnul inimei, salvând pe cel pe care-l iubea, se prăbuşise sfârşită de puteri şi acum zăcea, leşinată în fundul bărcii.

Prima grijă a celor doi francezi fu să o aducă la viaţă.

O ridicară din barcă şi o întinseră pe un strat de muşchi, la picioarele unui copac, apoi o stropiră cu apă.

După câteva clipe, tânăra fată deschise ochii.

Privirea ei întâlni pe cea a ofiţerului. Era prima privire pe care o schimbau. Dar atâta fu deajuns. O flacără, un fulger şi totul fu zis.

Se iubeau pentru totdeauna.

— El e... Maica Domnului! exclamă ea, cu o voce muzicală. E în viaţă... salvat...

— Salvat de d-ta! strigă ofiţerul cu bucurie. Dumnezeu ţi-a îngăduit să-mi păstrezi viaţa, pentru ca să ţi-o închin pentru totdeauna.

— Dumnezeu e bun. Ei mi-a îndeplinit rugăminţile.

— Rugăminţile? murmură el, mirat.

— Da. De multe ori m-am rugat pentru d-ta!

— Mă cunoşteai, deci? întrebă el, măgulit şi mirat în acelaş timp.

— Desigur. Altfel cum aş fi fost aici? De o lună, în fiecare zi vii în acelaş loc să pescuieşti şi să citeşti. Eu locuiesc în apropiere. Şi în toate zilele, veneam şi te priveam printre frunze.

— Şi eu n-am bănuit nimic!

— Oh! Mă ascundeam bine, eram atât de mulţumită să te privesc.

Era atâta nevinovăţie în această mărturisire, încât tânărul ofiţer rămase mut, fermecat, neputând că răspundă nimic. Rameau d-Or, se depărta, discret, lăsând pe cei doi îndrăgostiţi să-şi spună miile de nimicuri care fac farmecul tinereţii.

— Cum te numeşti? întrebă canadiana.

— Ludovic. Dar d-ta?

— Angela. Îţi place numele meu?

— Desigur. Nici uri alt nume nu ţi s-ar potrivi mai bine.

— De ce?

— Angela nu înseamnă oare, înger? spuse el, sărutându-i mâinile. Vei mai veni, oare? continuă el.

— Voi veni şi ne vom aşeza alături să stăm de vorbă. Dar nu stai departe?

— Fac parte din garnizoana fortului Duquesne, la câteva mile de aici.

— Am auzit vorbindu-se de fortul Duquesne, deşi nu-l cunosc.

— Cine ţi-a vorbit de el?

— Tatăl meu, răspunse ea, cu o uşoară şovăială în glas.

— Ce face tatăl d-tale? E colonist?

La această întrebare, atât de simplă, un nour trecu peste faţa tinerei fete.

— Dacă nu vrei să mă superi, Ludovic, nu mă întreba nimic despre tatăl meu. Orice întrebare poate fi o primejdie pentru el. Atâta îţi pot spune: locuim singuri în fundul pădurilor. Singura grijă tatălui meu, e să-mi satisfacă toate dorinţele. Un zâmbet de-al meu îl face fericit. În interesul tău şi al meu, făgăduieşte-mi, Ludovic, că nu vei căuta să afli refugiul nostru.

— Îţi jur, Angela!

— Mulţumesc.

— Dar dacă circumstanţe neprevăzute ne ar pune faţă în faţă, unul cu celălalt?

— Ar însemna că Dumnezeu vrea aşa şi nu-ţi voi face nici o dojana.

— Aşa dar mâine ne vedem aici.

— Mâine şi în zilele următoare... Acum trebuie să ne despărţim.

— Atât de curând?

— Trebuie, prietene. Am un drum lung de făcut. La revedere!

— Pe mâine!. Pe mâine, scumpa mea!

Piroga se depărta, iar tânărul ofiţer rămase pe mal, urmărind-o cu privirea, până când dispăru, apoi se întoarse şi însoţit de ordonanţa sa, se înapoia la fort.

Iubea cum nu mai iubise nici o dată, Tot trecutul său dispăruse. Un viitor neaşteptaţi luminos, se deschidea în faţa lui.

VI
PAPAGALUL ALB

Contele Ludovic Coulon de Villiers, căpitan în Regimentul de Marină Regíala, cobora din una din cele mai vechi şi mai războinice familii din Anjou, care figurase cu cinste în mai toate războaiele Franţei.

Chiar şi printre primii exploratori ai Noii Franţe se numără un Coulon de Villiers.

Acest gentilom, împreuna cu vreo sută din vasalii săi, sedus de avantajele şi posibilităţile acestei ţări virgine, fondă o colonie foarte prosperă, dar care se ruină repede după moartea sa.

Ceva mai de curând, adică cu vreo treizeci de ani înaintea acestei povestiri, un membru al familiei Villiers, ofiţer în Regimentul Cariguan, se stabilise la Noul Orleans. Dar ca şi cum o fatalitate ar fi apăsat asupra familiei, acest ofiţer dispăru fără urmă, iar toate cercetările făcute pentru a-l regăsi, fură fără folos.

Numele de Villiers era deci, cunoscut şi respectat în Canada unde trăiau numeroşii coborâtori ai vasalilor lor.

Înzestrat, ca şi strămoşii săi cu un suflet arzător şi un caracter aventuros, Ludovic de Villiers, eroul nostru, se plictisi curând sa hoinărească prin saloanele pariziene sau să aştepte un zâmbet rece din partea acelui rege libertin şi blazat care era Ludovic XV, *Mult-Iubitul,* aşa că ceru permisiunea să plece în America, unde se afla de mai mulţi ani, fratele său mai mare.

Odată autorizaţia deţinută, se stabili la Quebec, capitala provinciilor franceze de peste ocean.

Bogat, purtând un nume frumos, venind de la Curtea din Versailles, toate uşile se deschiseră în faţa tânărului gentilom care deveni răsfăţatul tuturor femeilor frumoase, care nu-i refuzau nimic.

Dar tânărul nostru se plictisi uşor de izbânzile uşoare pe care le repurta asupra sexului slab şi, într-o bună zi, dispăru pentru mult timp.

Puţini însă cunoşteau adevăratul motiv al dispariţiei sale.

Printre femeile care ţineau atunci sceptrul modei *şi* al frumuseţii, se afla una cara îşi depăşea toate rivalele.

Camelia de Maleval, văduva unui ofiţer superior, ucis într-o luptă cu englezii, lăsându-i amintirea unei luni de miere care n-avusese încă timpul să se acrească şi o bogata moştenire, avea. reputaţia unei virtuţi de nezdruncinat.

Se citau cu zecile, numele celor care îşi puseseră capăt zilelor din cauza indiferenţei ei.

Era o creatură ciudată şi încântătoare. Înaltă, zveltă bine proporţională; cu parul negru, ochii albaştri, faţa albă era imposibil ca cineva s-o vadă şi să nu fie sedus de graţia ei.

Contele de Villiers o întâlni, într-o buna zi.

Deşi prevenit de primejdia ce-l pândea, el se hotărî să sfârşească cu toate aventurile lui uşoare.

Fu prezentat doamnei de Maleval, care-l tratã cu aceiaş indiferentă.

Se încăpăţână şi atunci ea îi închise poarta în nas.

Contele de Villiers jură că va intra chiar pe fereastră dacă va trebui, întâmplarea îl servi.

D-na de Maleval avea un papagal alb, numit Bianco, pe care-l adusese din Europa şi la care ţinea ca la ochii din cap.

Vecinul său, un bogat plantator, avea o maimuţă foarte rea, care nu ţinea decât la stăpâna ei şi muşca pe oricine se apropia de ea.

Într-o zi, *Nick,* maimuţa, rupându-şi lanţul, se caţără pe zidul despărţitor, sări în parcul contesei, intra în casa şi luându-l pe Bianco în labă, se refugie într-un copac, cu toate strigătele servitorilor

D-na de Maleval şi plantatorul sosiră, una disperată, celălalt râzând.

Ludovic de Villiers, care tocmai trecea, auzind văicărelile d-nei de Maleval, îi spuse înclinându-se:

— O sărutare şi îl salvez.

Tânăra femeie îi întinse mâna pe care Ludovic o sărută. Apoi luând o puşcă, ochi liniştit capul maimuţei.

Plantatorul se repezi la el cu un cuţit lung în mână:

— Dacă te atingi de maimuţa mea, te ucid!

Dl. de Villiers ridică din umeri şi trase.

Maimuţa, lovită în cap, scăpă papagalul, care se refugia pe umerii stăpânii sale. În timp ce gentilomul căzu la picioarele ei cu pumnalul în spate.

D-na de Maleval fu nevoită să-l adăpostească şi să-l îngrijească până la completa lui restabilire.

Vindecarea fu lungă şi, în acest timp, virtutea d-nei de Maleval care rezistase victorioasă la atâtea asedii, cedă. Iubirea se strecurase în sufletul tigresei.

Ludovic de Villiers, mândru de succesul său, se crezu fericit; dar când contesa începu să-i vorbească de căsătorie, se trezi din vis. Camelia îi plăcea, dar n-o iubea. Încercă să rupă legătura, dar din nefericire, d-na de Maleval îl iubea din tot sufletul şi îşi face proiecte de viitor.

Se hotărî atunci să recurgă la o stratagemă.

Se duse la marchizul Duquesne de Menneville, guvernatorul Noii Franţe şi fără să-i spună adevăratul motiv, îl rugă să ni-i prelungească şederea la Quebec şi să-i dea prilejul de aşi servi Regele.

Dl. de Menneville era om de lume şi pricepu imediat. Fără să arate că a înţeles ceva, îi dădu ordin să se ducă la regimentul său, în fortul Duquesne.

Imediat ce obţinu ordinul, dl. de Villiers se duse la amanta sa. Acolo jucă o scenă atât de disperată, încât d-na de Maleval fu păcălită. În loc să-şi plângă părăsirea se văzu nevoită să-l mângâie pe perfidul care râdea pe ascuns de reuşita vicleniei sale.

Ea îi jură o dragoste eterna, el îi jura credinţă şi a doua zi, în zori contele de Villiers părăsea Quebecul, respirând cu nesaţ aerul libertăţii recâştigate.

Astfel se făcu ca tânărul aristocrat să ajungă pe malurile fluviului Ohio, unde să aibe ocazia de a fi salvat de frumoasa Angela.

VII
DATORIA PLĂTITĂ

În fiecare dimineaţă, contele de Villiers, însoţit de credinciosul său Rameau d-Or, se îndrepta în puşcă spre locul întâlnirii, unde tânăra fată venea cu punctualitate.

Timpul trecea repede, în convorbiri plăcute; în proiecte de viitor. În jurăminte de iubire.

Apoi tinerii se despărţeau pentru a se întâlni a doua zi.

Într-o zi, însă Angela nu veni. Căpitanul o aşteptă în zadar toată ziua.

Ludovic era neliniştit:

— Dacă n-a venit, înseamnă că i sa întâmplat ceva! exclama el. Şi eu care nu ştiu unde locuieşte!

La asfinţitul soarelui, se resemna să înapoieze. Se culcase în piroga condusă de soldat, el se lăsă în prada gândurilor, când deodată, auzi un zgomot ciudat. Soldatul opri piroaga şi ascultă si el.

Se auzeau strigăte furioase, amestecate cu rugăminţi, cu râsete şi fluierături.

Deodată în auzi un strigăt sfâşietor. Dl. de Villiers păli. Căci recunoscuse vocea Angelei.

Fără nici o vorbă, ce doi oameni apucară armele şi se repeziră în direcţia de unde venea zgomotul şi încurând, ajunseră lă marginea unui luminiş, unde li se înfăţişa un spectacol groaznic.

Vreo douăzeci de indivizi, uşor de recunoscut ca plantatori canadieni, urlau şi gesticulau. Ridicând săbii, securi şi puşti asupra capetelor unui bătrân şi a unei tinere fete pe care îi înconjuraseră.

Ludovic de Villiers recunoscu în tânăra fată, pe Angela.

Ca scos din minţi, el se năpusti asupra oamenilor care o înconjurau, lovind în dreapta şi în stânga, urmat de Rameau d-Or, Care nu voia să-şi lase singur ofiţerul în faţa furiei acelor oameni ale căror proiecte de răzbunare sau de justiţie, le împiedeca.

Căci era totodată un act de justiţie şi o răzbunare, ceea ce făceau ei. Victima pe care o aleseseră, nu era altcineva decât tatăl Angelei, omul misterios. Acela pe care colonişti îl numeau

Proscrisul sau Vrăjitorul, necunoscându-i-se nici numele şi nici originea.

Iată ce se întâmplase: Mai mulţi plantatori reveneau de la fortul Duquesne, unde fuseseră pentru cumpărături şi unde băuseră copios. Pe o cărare depărtată se întâlniră cu bătrânul care mergea liniştit, însoţit de fiica sa. Aceştia se dădură la o parte pentru a-i lăsa pe colonişti să treacă.

Dacă ar fi fost numai patru sau cinci, spaima pe care o împrăştia bătrânul i-ar fi făcut să treacă mai departe, dar numărul lor mare, le dădu curaj. Încurajându-se unii pe alţii începură să-l batjocorească. Apoi cum bătrânul făcu un pas, apucă de gât pe unul din derbedei şi cu o forţă neobişnuita îl azvârli la zece paşi. Această probă de putere îi impresiona pe canadieni, care dădură îndărăt. Dar cel lovit, nebun de furie, se năpusti asupra bătrânului, cu cuţitul în mână urlând:

— Moarte vrăjitorului! Moarte Proscrisului! Mişeilor, nu vă e ruşine să daţi înapoi în faţa unui singur om?

Atunci canadienii se năpustiră asupra lor.

Urmă o luptă groaznică. Doi colonişti căzură imediat: unul cu capul sfărâmat, celalalt cu un glonte în inimă. Timp de câteva minute, fu o învălmăşeală de nedescris. Teribilul bătrân, cu o forţă supraomenească făcea faţă atacurilor şi aruncase cât colo un canadian care se agăţase de el. Dar ce putea face unul împotriva a douăzeci?

Covârşit de număr, bătrânul fu doborât prins şi dus în mijlocul luminişului unde fu legat de un copac, în aşteptarea osândei.

Căci coloniştii erau convinşi că acest om făcea vrăji pentru a distruge recoltele lor şi ca să le aducă nenorociri. Aşa că după o scurtă consfătuire, hotărâră să-l împuşte; iar corpul să-l spânzure de copac.

Angela, nebună de disperare, se agăţase de trupul tatălui ei, decisă să moară odată cu el.

Astfel stăteau lucrurile când de Villiers, îşi croi drum printre ei şi cu sabia scoasă se aşează în faţa celor două victime, apărându-le cu trupul lui. În timp ce coloniştii surprinşi de această apariţie, se dădeau înapoi, Rameau d-Or tăie funiile care îl ţineau pe bătrân.

Zărindu-l pe căpitan, Angela îşi recapătă vocea şi-i căzu în genunchi, strigând printre suspine:

— Salvează-l, Ludovic! Salvează-mi tatăl!

— Nu te teme, Angela? Răspund de tot! zise contele cu o voce

hotărâtă.

— Se cunosc! murmură bătrânul, care-şi păstrase luciditatea.

În acest timp, ofiţerul, se îndreptă spre plantatorii înspăimântaţi, care dădeau înapoi în faţa ochilor săi arzători.

— Mişeilor! Bandiţilor! strigă el; sunteţi fiare sălbatice pentru a vă năpusti astfel asupra unui bătrân şi a unui copil! Pe Dumnezeul meu! Nu ştiu ce mă împiedică să fac justiţie pe loc şi să vă pedepsesc pentru cruzimea voastră! Jos armele! ordonă el apoi.

Plantatorii plecară capetele şi lăsară armele să le cadă pe jos. Vederea uniformei franceze îi înspăimântase.

— Rameau d'Or, ordonă căpitanul ticăloşii aceşti vor fi conduşi la fortul Duquesne. Dă ordin sa pornească într-acolo.

— Am înţeles, căpitane! răspunse Rameau d'Or, făcând o mişcare, ca pentru a executa ordinul primit, cu acelaşi calm ca şi când ar fi avut la spate întreaga armada, franceză.

Canadieni schimbau priviri dezolate. Sărmani cunoşteau justiţia expeditivă a guvernatorului. Crezându-se pierduţi, începură să tremure.

Dar Proscrisul interveni, oprindu-l cu un gest pe Rameau d'Or se îndreptă spre dl. de Villiers. Bătrânul se înclină în faţa tânărului şi-i spuse:

— Domnule, mi-aţi salvat viaţa. Fi-ţi binecuvântat, nu pentru că mi-aţi păstrat-o, aşa am trăit prea mult, dar pentru că m-aţi redat acestei copile, pe care moartea mea ar fi ucis-o. Pentru asta voi fi veşnic obligatul dv. Dar vă rog, acordaţi-mi o favoare…

— Nu vo pot refuza nimic.

— Omenii aceştia nu ştiau ce fac, erau rătăciţi. Iată-i că ş-au pocăit. Iertaţi-i cum îi iert şi eu…

— Dar, domnule, ceea ce-mi cereţi… făcu căpitanul. Având aerul că nu vrea să cedeze.

— Iartă-i, Ludovic, iartă-i! se rugă şi Angela.

Văzând că tocmai acei pe care voiseră să-i ucidă interveniseră în favoarea, lor, canadienii izbucniră în lacrămi şi căzură în genunchi în faţa lor.

Contele rămase tăcut o clipă, apoi zise:

— Fie domnule, la rugămintea dv. consimt să-i liberez pe aceşti oamenii. Dar să ştie că d-voastră, sunteţi acela care le daţi viaţa. Dacă vreodată vor uita acest lucru, ă însărcinez eu sa le aduc aminte într-un fel care n-o să le placă.

Colonişti, fericiţi de a fi scăpat atât de ieftin, nu aşteptară să li

se spună de două ori şi o luară la sănătoasa.

— Mulţumesc, domnule! spuse Proscrisul; întinzând mâna căpitanului, sunt mulţi ani de când n-am mai strâns o mâna atât de curajoasă şi leală.

— Să mergem, tată, spuse Angela, încetişor.

— Dar sunteţi prea slăbit pentru a putea merge singur, zise căpitanul, după o uşoară şovăire.

Proscrisul surâse, trist. Cunoştea motivul pentru care tânărul ofiţer ţinea să-l conducă. Dar, având aerul că nu pricepe, zise:

— E adevărat, locuinţa mea se află departe, voi fi fericit să vă primesc.

Angela roşise ca o fraga, iar iubitul nu-şi putu ascunde bucuria.

Rameau d'Or începu să fluiere un marş şi mica trupă se depărta prin pădure.

VIII
COLIBA PROSCRISULUI

Cu bucuria în suflet, eroul nostru se înapoie la cantonament, după ce condusese până în pragul colibei lor pe Proscris şi pe fiică lui.

Dar, o veste rea îl aştepta acolo.

Sosise curierul din Quebec şi printre scrisorile aduse, era una adresată căpitanului de Villiers. Această scrisoare era din partea baronului de Grigny, căpitan în regimentul de Guyenne, prietenul său din copilărie. Îi scria că d-na de Maleval descoperise stratagema întrebuinţată de el pentru a se despărţi şi furioasă de a se vedea părăsită de omul căruia îi sacrificase onoarea, jurase să se răzbune sângeros de această insultă. Baronul îl sfătuia să fie prudent căci de mai multe ori avusese ocazia să se convingă de caracterul infernal al acestei femei. Adăugă, terminând scrisoarea, că în curând va sosi şi el la fortul Duquesne, fiind însărcinat cu o misiune.

Ludovic respiră mai liber, după citirea acestor rânduri. De ce se putea teme din partea unei femei? Ura fostei lui amante îl dezlega de orice obligaţie. Şi apoi, până să se înapoieze el la Quebec, ura ei avea timp să se potolească de o sută de ori.

Judecând astfel, contele de Villiers dovedea că nu cunoştea femeile. Dragostea orbeşte, iar contele o iubea cu pasiune pe fiica Proscrisului.

Fără să-şi calce jurământul pe care-l făcuse tinerei canadiene, mulţumită unei întâmplări neaşteptate, îşi realizase cea mai scumpă dorinţă.

O văzuse la ea acasă, sub ochii tatălui ei şi cu consimţământul acestuia.

Într-adevăr, în urma providenţialei lor întâlniri, bătrânul şi fiica sa îl conduseseră pe ofiţer, până la locuinţa lor. Acolo după ce-şi luă rămas bun, dl. De Villiers fu oprit de bătrân care privindu-l stăruitor, spuse:

— Te rog sa-mi acorzi o ultimă favoare, domnule.

— Sunt la ordinele d-tale, domnule.

— Nu pleca fără să-mi spui numele omului căruia îi datorez viaţa.

— Mă numesc Ludovic Coulon de Villiers,

Proscrisul tresări:

— Contele de Villiers! murmură el.

Ludovic fu surprins de faptul că acest om îi cunoştea titlul, pe care nu şi-l spusese. Dar bătrânul reluă:

— Domnule conte, asta-i modesta mea locuinţă. Dacă faima care mi-a fost făcută de nişte colonişti proşti şi nedrepţi, nu te înspăimântă, dacă prietenia, recunoştinţa unui om care n-a comis nici o răutate, nu-ţi pare de dispreţuit, vino cât mai des în casa mea. Fiica mea şi cu mine vom fi fericiţi să te primim.

Tânărul se înclina în semn de mulţumire şi plecă repede, nemaiputând să-şi stăpânească bucuria.

A doua zi şi în zilele următoare, ofiţerul se grăbi să viziteze coliba singuratică, unde era primit din toată inima.

Rameau d'Or, care văzuse că tinerii doreau să fie cât mai mult timp singuri, nu-l însoţea decât foarte rar.

Într-o zi, dl. de Villiers sosi la colibă, mai devreme ca de obicei. În pădure, vânase un cocoş sălbatec. Proscrisul, care-şi curăţa puşca, zise:

— Iată ce mă va scuti de alergătura după dejunul nostru de azi. Angelo, repede, dl. conte ia masa cu noi. Ce mai e nou la Fort? se adresă el contelui.

— Nimic important.

— N-ai primit nici o veste?

— Nici una.

— Ciudat, zise vânătorul, cu o insistenţă care miră pe ofiţer.

— Pentru ce e ciudat?

— Pentru… nimic.

— Şovăi să-mi răspunzi?

Bătrânul păru încurcat. Venirea Angelei schimbă convorbirea. Proscrisul îşi luă puşca şi se îndreptă spre uşă.

— Nu iei masa cu noi? îl întrebă ofiţerul.

— Nu, domnule conte, e imposibil.

Ludovic voi să stăruie, dar o privire a Angelei îl opri.

În clipa când era să păşească pragul, bătrânul se opri:

— Domnule conte, n-ai primit de mult veşti de la fratele dumitale?

— Nu, dar de ce mă întrebi?

— E multă vreme de când nu l-ai mai văzut! continuă bătrânul fură că răspundă la întrebarea căpitanului.

— Nu l-am văzut pe contele de Jumonville de la debarcarea

mea în America; când am plecat din Quebec, socoteam să-l găsesc la Fortul Duquesne, dar sosind aici, mi s-a spus că el plecase însărcinat cu o misiune, chiar în dimineaţa acea.

— O misiune pe lângă englezi?

Da. Sărmanul frate, cât trebuie să fi regretat că nu şi-a putut amâna plecarea cu câteva ore, pentru a mă îmbrăţişa înainte de a porni la drum.

— Şi de atunci?

— Îl aştept cu nerăbdare.

— În pădurile noastre, e mai bine să ai de-a face cu Pieile-Roşii sau cu fiarele sălbatice, decât cu englezii, zise Proscrisul cu amărăciune.

— Ce vrei să spui?

— Curaj, domnule de Villiers, curaj! răspunse el, cu o voce înăbuşită.

Întorcând spatele tânărul, viu emoţionat de vorbele sale el se depărta repede.

IX
VESTITORII

Cei doi tineri rămaseră nemişcaţi.

Plecarea bruscă a Proscrisului, vorbele lui de încurajare atât de triste, îi umpluseră de mirare..

Ludovic de Villiers simţea apropierea unei nenorociri; o dureroasă presimţire îi strângea inima.

O clipă se gândi să se repeadă după tatăl Angelei, să-i ceară desluşiri, dar prezenţa tinerei fete îl opri.

— Angela tu nu şti nimic, nu-i aşa?

— Nimic ce te-ar putea întrista. De ce să te nelinişteşti? Tatăl meu n-a afirmat nimic pozitiv.

— Poate n-a vrut să fie mai lămurit asupra nenorocirii pe care ni-a făcut s-o presimt.

— Ce nenorocire? Îţi vei revedea în curând fratele, dragul meu.

— Să dea Dumnezeu! Dar cuvintele spuse de tatăl tău îmi sună în urechi ca un clopot, de îngropăciune.

— Îl iubeai, mult pe fratele tău?

— Ca pe mine, însumi! răspunse el. Contele de Jumonville era atât de frumos, de brav, de leal! Era mai mult ca un frate, mai mult ca un prieten pentru mine.

Fără să-şi dea seama, Ludovic vorbea despre fratele său, la trecut.

Angela observă şi voi să-i schimbe cursul gândurilor.

— Ludovic! spuse ea, cu vocea cea mai dulce. Asta înseamnă dragoste?

— Da, draga mea. Dragoste, fie frăţească, fie pasionată este compusă din bucurii şi dureri, din plăceri şi necazuri, din speranţă şi disperare.

— Înseamnă deci, că te iubesc, dacă resimt, dacă împărtăşesc necazurile tale?

— Mă iubeşti, Angelo? strigă tânărul cu pasiune.

— Da. Şi mi-aş da sufletul pentru a-ţi aduce puţină speranţă.

— Angela, spuse el. De astăzi suntem logodiţi. Imediat ce tatăl tău se va înapoia, îi voi cere mana ta.

Tânăra fată dădu un ţipăt de bucuriei şt cu faţa plină de lacrimi se repezi într-o cameră alăturată.

Căpitanul voi s-o urmeze, dar fu oprit de o bătaie în uşă.

— Intră, zise el.

Uşa se deschise şi doi oameni intrară. Unul era un vânător canadian, al doilea un indian.

Vestmintele lor, sfâşiate, murdărite cu noroi, uzate, arătau că făcuseră un drum lung.

— Fiţi bineveniţi în această colibă, le spuse căpitanul. Dacă sunteţi flămânzi şi obosiţi, iată masa; şedeţi *şi* ospătaţi-vă.

Vânătorul canadian se înclină în semn de mulţumire şi zise:

— Suntem obosiţi, dar ora odihnei n-a sunat încă pentru noi. Oricât de mare ne-ar fi foamea şi setea, am făcut jurământ să nu ne odihnim, să nu bem, să nu mâncăm, înainte de a ne fi îndeplinit sarcina.

Faceţi cum vă e voia, sunteţi oaspeţii acestei locuinţe. N-am dreptul să vă contrazic; dacă vreţi să păstraţi tăcerea, eu nu vă voi întreba.

— Din contră, întrebaţi, domnule şi noi vă vom răspunde, căci pe dvs. vă căutăm.

— Pe mine?

— Am cinstea să vorbesc cu domnul conte Ludovic Coulon de Villiers?

— Eu sunt, într-adevăr, contele de Villiers.

— Iar eu sunt Pierre-Jean-Baptiste Berger, replică canadianul. Iar însoţitorul meu este Kona-Hande, şeful Lupilor-Huroni. Ambii îl însoţeam pe dl. de Jumonville.

— Fratele meu! strigă tânărul. Însfârşit voi avea veşti de la fratele meu! Fiţi bineveniţi. Domnilor, vă ascult.

— Veştile pe care le purtăm nu vi le vom pune aici.

— Dar unde?

— Veniţi, domnule căpitan şi veţi şti.

— Unde mă duceţi?

— La fratele dvs.

— Bine, vă voi urma. Îmi amintesc că am auzit vorbindu-se de d-ta ca de un prieten devotat al fratelui meu.

— Devotat până la moarte.

— Mă sperii. Nu cumva fratele meu e rănit.

— În câteva clipe, veţi şti adevărul. Tocmai atunci uşa camerei se deschise *şi* o voce dulce îi şopti:

— Du-te cu oamenii aceştia, iubitul meu.

— Mă vei aşteptai?

— Da şi în aşteptare, mă voi ruga pentru tine.

— Domnişoară, zise canadianul, după ce te vei ruga pentru cei vii, nu uita să te rogi şi pentru cei morţi.

X
CEI DOI FRAŢI

Cei trei oameni se pierdură în desişul pădurii. În curând ajunseră în micul port undei era ancorată pirogii.

— Iată drumul nostru, zise vânătorul arătând râul.

— Acesta sau altul, puţin mă interesează, numai să ajungem cât mai curând.

— Vom ajunge oricând la timp. Eşti sigur că fratele meu mu va aştepta?

— Ne va aştepta.

Căpitanul se sui în pirogă, urmat de cei doi oameni, care apucară vâslele şi uşoara luntre începu să coloare cu repeziciune, curentul.

După o oră de mers, se opriră, iar Kona-Hande ascunse piroga în scorbura unui copac. După un timp de mers prin pădure, ajunseră într-un luminiş, unde se opriră.

— Am ajuns, răspunse Berger, descoperindu-se.

— Dar, spuse ofiţerul, nu văd pe nimeni în jurul nostru.

— Pentru că priveşti pe pământ, în loc să priveşti dedesubt, răspunse Berger, cu o dureroasă ironie.

— Dumnezeule! strigă contele clătinându-se, fratele meu!…

— A fost ucis în acest loc.

Ofiţerul îşi îngropa capul în palme, plângând cu suspine.

Câteva minute trecură.

Cei doi vânători stăteau trişti şi tăcuţi lângă acest bărbat puternic şi brav, pe care durerea îl doborâse.

După ce se rugă îndelung pe mormântul fratelui său, Berger îi povesti cele, întâmplate.

— Îţi mulţumesc, spuse tânărul, când vânătorul îşi termină povestirea. Numele celor doi asasini: Ward şi Washington, sunt săpate în inima mea…

— Căpitane, zise Berger, eram devotat fratelui dv. Dispuneţi de mine.

— Mulţumesc, prietene. Ştiu cât de mult te iubea fratele meu, voi încerca să-l înlocuiesc.

Căpitanul îşi petrecu noaptea pe mormântul fratelui său. Rugându-se, străjuit de cei doi tovarăşi.

La răsăritul soarelui, Ludovic se ridică.

Faţa îi era palidă, dar calmă. Se apropie încet de tovarăşii săi şi le spuse:

— Am luptat cu durerea şi am învins-o. La revedere, frate drag. Plec, dar te voi răzbuna!

XI
LA FORTUL DUQUESNE

Căpitanul de Villiers şi canadianul Berger îşi luară rămas bun de la şeful indian şi intrară în fort.

Sentinela, fu recunoscută imediat de către Ludovic, ca fiind omul de încredere al prietenului său, baronul de Grigny.

— Risque-Tout (Riscă totul), îi spuse el grenadierului, căpitanul de Grigny a sosit?

— Da, domnule conte, azi dimineaţă, şi cum nu eraţi în fort s-a instalat în apartamentul dv.

Despărţindu-se cu un gest prietenesc, de sentinelă, contele, însoţit de canadian, se prezentă comandantului fortului, colonelul de Contrecoeur.

Acesta îl primi părinteşte:

— Bine ai venit, dezertorule. Începeam sa fiu îngrijorat de lipsa te. Şezi aici, lângă mine. Avem de vorbit lucruri importante. Dar pe cine mai aduci în urma ta? zise el, arătându-i pe Berger.

— Este dl. Berger, un vânător canadian, prietenul sărmanului meu frate şi care la văzut murind.

— Ah! Ai aflat? zise colonelul, întristat

— Da, domnule, mulţumită acestui om, care m-a condus la mormântul lui. Aceasta este cauza lungii mele absenţe.

Dl. De Contrecoeur îi strânse mâna, emoţionat.

— Îl vom răzbuna, prietene, zise el.

— Mulţumesc, răspunse ofiţerul, dar să revenim la acest brav vânător. Îmi este devotat cum îi era şi sărmanului meu frate. A fost suficient să-i spun că voi avea nevoie de el şi iată-l.

— Mi se pare că ai spus că-l cheamă Berger. Nu-i, oare acel faimos vânător, spaima englezilor şi indienilor care le sunt prieteni, supranumit de către indieni…

— *Sans-Piste* (Fără urmă), îl întrerupse surâzând, vânătorul.

— Fii binevenit, viteazule, îi spuse colonelul, privindu-l cu admiraţie. Am auzit multe vorbindu-se despre d-ta. E un mare noroc ca dl. de Villiers te a adus cu el tocmai acum când avem atâta nevoie de d-ta.

— Sunt la ordinele dvs., domnule colonel.

— Şi-acum să trecem la lucruri serioase. Cred că ai aflat că

prietenul d-tale, dl. de Grigny, a sosit cu compania lui, pe neaşteptate, aducând un mesaj foarte important din partea d-lui de Menneville. Din acest mesaj reiese ca vecinii noştri, englezii, se mişcă tot mai mult, că fac mari preparative, Într-un cuvânt, ne vor da de lucru. Pe scurt: Se prepara să ne asedieze. Speră să ne prindă pe neaşteptate. Dar vom lua şi noi măsurile noastre. Una din măsurile care ne privesc pe noi şi pentru a cărei realizare am nevoie de d-ta e următoarea: Guvernatorul a aflat că Compania engleză a Hudsonului, a trimis acum o lună un important convoi de muniţii şi aprovizionare. Nu se ştie care este punctul de destinaţie al acestui transport, dar nici nu ne interesează. Guvernatorul mi-a ordonat să punem mâna pe acest convoi. Expediţia este foarte grea şi trebuie încredinţată nu numai unor oameni de un curaj şi o credinţă în afară de orice bănuială, dar care trebuie să cunoască ţinutul ca pe propriul lor buzunar. Trebuie să intrăm pe teritoriul englez pe o distanţă de şaptezeci sau optzeci de leghe. Guvernatorul crede că pe lângă pierderea materială, englezii vor suferi în orgoliul lor naţional. Dar sunt foarte puţine şanse de reuşită.

— Chiar de ar fi una singură, tot vom încerca-o.

— Ştiu bine, dragul meu. Dar ceea ce mă încurcă e faptul că trebuie să organizez aceasta expediţie în cel mai mare secret. Suntem înconjuraţi de spioni.

— Dar de ce să pregătim în fort, expediţia? Deoarece aţi binevoit să mi încredinţaţi mie, conducerea expediţiei, căci presupun că pentru asta m-aţi chemat, lăsa-mă să aranjez cu Berger, toate amănuntele. Vă dau cuvântul mei că englezii nu vor avea nici cea mai mică bănuială de surpriza ce le-o pregătesc.

— Foarte bine, dragul meu Villiers, îţi dau mână liberă. Din această clipă organizarea expediţiei te priveşte.

— Mulţumesc, domnule colonel şi vă asigur că într-o lună voi reuşi sau voi fi mort.

— Sau vom fi morţi amândoi, rectifica Berger, cu liniştea-i obişnuită.

— Morţi toţi trei, domnilor, dacă nu vă e cu supărare, răsună pe neaşteptate o vocei veselă.

Colonelul de Villiers şi canadianul se întoarseră, uimiţi

În prag stătea un ofiţer în uniforma regimentului de Guyenne. Era baronul de Grigny.

XII
PLAN DE LUPTA

Cei doi tineri, uitând pentru moment orice convenienţă, se repeziră unul în braţele celuilalt, sub privirile părinteşti ale colonelului, care se făcu că nu bagă de seamă această lipsă de disciplină.

— Domnule colonel, zise căpitanul de Grigny, am cerut să mi se dea un post în garnizoana Fortului Duquesne, pentru a fi împreună cu bunul meu prieten de Villiers. Cred că nu-mi veţi refuza favoarea de a-l însoţi în expediţia ce o pregăteşte.

— Cu o singură condiţie, căpitane: să nu vă lăsaţi ucişi nici unul. Soldaţi ca voi sunt rari.

Cei doi ofiţeri mulţumiră colonelului şi *se* retraseră. Însoţiţi de Berger, se îndreptară spre una din ieşirile fortului.

— Pereţii au urechi, zise Ludovic şi pentru ceea ce avem de vorbit e mai bine să fim în câmpie.

— Foarte bine, murmură Berger. Asta-i într-adevăr, prudenţă.

După vreo douăzeci de minute, cei trei se găsiră în plină câmpie în vârful unei movile.

Să lăsăm pe cei trei prieteni să ia o masă frugală şi în acest timp să spunem câteva cuvinte despre baronul de Grigny,

Coborâtor al uneia din cele mai vechi familii normande, frumos, bogat, se bucura de o mare trecere la curte şi ar fi putut aspira la cele mai mari demnităţi.

Totuş, spre surprinderea tuturor prietenilor săi, la douăzeci şi cinci de ani îşi dădu demisia din toate funcţiile ce le avea şi îşi cumpără un brevet de căpitan în regimentul de Guyenne, apoi părăsi Parisul şi îmbarcă pentru Noua Franţă. Pretextă pentru ciudata lui purtare, prietenia frăţească cel lega de Villiers şi dorinţa de a cunoaşte misterioasele ţinuturi de peste mare. Dar prietenii săi primiră cu scepticism această motivare. Mulţumită numelui şi averii sale, ar fi putut duce la Quebec sau Montreal o existentă de plăceri. Dar cu toate astea, consacră numai datoriilor sale militare, cerând întotdeauna cele mai primejdioase misiuni. Această purtare, la un om care n-avea nevoie să mai câştige altă glorie şi nici avere, îi aduse stima tuturor. După ce terminară frugala lor masă, dl. de Villiers rupse tăcerea:

— Aşadar, fiindcă suntem hotărâţi să pornim, ţie îţi revine să vorbeşti primul, zise el adresându-se canadianului. Ţie, care eşti un vechi cercetător de păduri, îţi revine sarcina să ne instruieşti pe noi, care suntem doi francezi ignoranţi. Spune-ne cum trebuie să procedăm pentru a putea duce la bun sfârşit misiunea noastră. Să presupunem că dl. de Contrecoeur ţi-ar fi încredinţat această sarcină. Cum ai fi procedat?

— După cum ştiţi, aici nu avem ca în Franţa şosele şi drumuri umblate. Drumul nostru duce prin hăţişuri, prin mijlocul fiarelor şi al indienilor sălbatici. Dacă am porni ca soldaţi ai regimentului de Guyenne si Marina Regală, mărşăluind cu tobe şi trâmbiţe, n-am merge prea mult fără să ne lăsăm coamele în mâinile indienilor, care ne-ar scalpa înainte de a putea schiţa un pas de apărare. Deci nu vom face o expediţie militară. Nu mai suntem soldaţi, ci vânători. Vom lăsa deci, soldaţii la Fort Duquesne, unde pot fi de folos şi vom lua cu noi vânători din ţinut, obişnuiţi să hoinărească prin pădure, cunoscând vicleniile indienilor şi prin urmare cei mai indicaţi centru a forma trupa noastră.

— Foarte bine, tocmai sunt în acest moment, la Fort Duquesne o mulţime de vânători care ne-ar putea fi de folos.

— Canadienii care sunt în fort nu ne pot conveni. Suntem înconjuraţi de spioni. Înainte de a fi înrolat zece oameni, englezii vor prinde de veste şi iotul va fi compromis.

— Ce-i de făcut atunci?

— Nimic mai simplu. Eu am să vă părăsesc D-voastră vă veţi înapoia la fort şi veţi avea grijă să spuneţi, în auzul tuturor, că graniţele fiind liniştite, dl. de Contrecoeur v-a dat voie să mergeţi la vânătoare. Astă seară vă veţi lăsa uniformele şi veţi îmbrăca costumul vânătorilor, luaţi armele şi câte un om de încredere, apoi spuneţi rămas bun lui Contrecoeur şi veţi pleca.

— Foarte bine. Şi apoi?

— Apoi, vă voi aştepta cu piroga mea în golful Marmousets şi vă voi duce la plantaţia mea, unde veţi vâna câteva zile. În acest timp, eu căruia nimeni nu-i dă vreo atenţie, voi strânge o trupă de vânători, oameni pe care ne putem bizui, voi aranja câţiva cercetaşi indieni, Huroni sau Algonquin şi când totul va fi gata, vă voi întâlni întâmplător, veţi lua comanda, vom pleca şi apoi se va face cum va voi Dumnezeu!

— Foarte bine! ziseră într-un glas cei doi ofiţeri. Acesta-i planul cel mai bun.

— Fiindcă sunteţi de acord, voi pleca să-mi fac preparativele.

Nu uitaţi să părăsiţi fortul la apusul soarelui. Aceasta-i ora când vânătorii încep pânda. La revedere, domnilor.

— La revedere, prietene, zise Ludovic.

— Noroc bun? adăugă Armând.

— Cred că ar fi timpul să ne înapoiem, vorbi contele, după plecarea vânătorului.

— Pentru cele ce am să-ţi spun ar fi mai bine să mai rămânem puţin aici.

— Oh! Dar ce secret ai să-mi spun?

— Nu e un secret, ci un avertisment. După cum ţi-am şi scris, d-na de Maleval ţi-a jurat o ură neîmpăcată şi că o să se răzbune în mod groaznic. Când o astfel de femeie face un asemenea jurământ, asemănarea între tine şi un om pierdut nu-i prea mare.

— Ei! Foc de paie şi ură de femeie, sunt cam aceleaşi lucruri. O să-i treacă! zise nepăsător, contele.

— Să poate să mă înşel, dar cum contesa a dispărut din Quebec şi nimeni nu ştie unde află, mă tem că pregăteşte ceva. Fi, deci, cu băgare de seamă.

— La ce bun să ne ocupăm de ea, când plecăm într-o expediţie din care Dumnezeu ştie dacă ne vom înapoia?

— Ai dreptate. Când pornim?

— Mâine.

— Ludovic! Notează-ţi aceste cuvinte în memorie: Ura unei femei e mai de temut ca ura a zece bărbaţi.

— Ei aşi!

— Uite-te la mine... sunt dovada vie a celor ce-ţi spun... nu... nu mă întreba. Oh! Ludovic şi eu am trecut prin asta... dar ora mărturisirilor n-a sosit saca! Să mergeam!

Şi cei doi tineri se înapoiară în fort, fără sa ai schimbe un cuvânt.

XIII
CUM ARATA UN BANDIT

Eră abia ora şapte de dimineaţă. După ce îşi aruncă o manta peste uniformă, contele ieşi încetişor din camera sa, ca să nu tulbure somnul prietenului său.

Îl chemă pe Rameau d'Or şi ordona că dacă baronul de Grigny va întreba de el să-i spună că este plecat să inspecteze fortăreţele.

Contele refuzând să plece în seara precedentă, adusese un motiv pe care nu voia să-l spună prietenului său. Acest motiv era dragostea lui pentru Angela.

Ori cât de mare era prietenia sa pentru baron, cu pudoarea sufletelor îndrăgostite, păstrase pentru el taina iubirii sale.

Plecase, deci, pe ascuns ca să-şi ia rămaşi bun de la Angela.

Trecu, neobservat sau crezu că trece neobservat prin uliţele satului construit la adăpostul Fortului Duquesne şi porni pe cărarea cea mai scurtă, prin pădure, la iubita lui.

Angela îl aştepta, în uşă, nerăbdătoare.

— Te aşteptam, ludovic, zise ea, îmbrăţişându-l.

— Cum ai ghicit ca voi veni atât de devreme? întrebă el mirat.

— Nu am ghicit; inima mea mi-a spus!

— Aş vrea să vorbesc cu tatăl tău. Nu este acasă?

— Nu. A plecat din zorii zilei. Nu vrei să mănânci ceva?

— Ba da. Drumul mi-a făcut o straşnici poftă de mâncare.

Tânăra fată puse repede masa: în câteva minute, un dejun compus din fructe şi brânzeturi era în faţa lor.

Dar cu toată pofta cu care se, lauda-se contele nu putu mânca mai nimic

— Sunt trist, răspunse el la observaţia Angelei. Speram ca vederea ta să-mi dea curaj…

— Dar ce ai, dragul meu? Mă nelinişteşti? Vorbeşte-mi!

— Angela, nu te ai gândit nici odată că într-o zi vom fi poate, despărţiţi?

— Suntem ameninţaţi de ceva? întrebă ea, pălind.

— Sunt soldat, Angela, i-am jurat credinţa Regelui şi trebuie să ascult de superiorii mei. Ori, în acest moment, comandantul Fortului Duquesne prepara o expediţie.

Ea îl privi surâzător.

— Te înşeli, Ludovic, dacă crezi ca nu ştiu. Ştiu, chiar că tu eşti comandantul acestei expediţii.

— De unde ştii? strigă el, mirat. De la tatăl meu, pentru care nu există secrete şi care ţie foarte devotat.

— Dar cum poate el să ştie?

— Nu-ţi pot spune nimic, răspunse ea, punând un deget pe buze. Secretele tatălui meu nu-mi aparţin şi nu ţi le pot spune nici ţie fără consimţământul lui.

— Ai dreptate, Angela.

— Şi când trebuie să pleci?

— Astă seară, la apusul Soarelui.

Tânăra fată se căzni să surâdă:

— Mă speriaşi, Ludovic. Îmi vorbeai de despărţire, ori participarea la această expediţie va dura puţin timp. Va fi numai din scurtă absenţă. Şi poate că ne vom revedea mai curând decât crezi.

Pronunţând aceste cuvinte, tânăra fată se ridică, scoase, dintr-un sertar o amuletă din, catifea roşie, atârnată de un lănţişor de aur şi i-o petrecu după gât.

— Şi acum du-te, trebuie să-ţi faci preparativele. Ori cât de mare mi-e dorinţa să te-am lângă mine, nici odată nu te voi face să-ţi uiţi îndatoririle.

Cei doi tineri se îmbrăţişară ca doi oameni, care poate nu se vor mai vedea niciodată, iar contele, smulgându-se dorinţei de a rămâne lângă iubita lui, fugi în pădure.

După o lungă cursă, în care trebui să facă uz de toată voinţa lui, pentru a nu se întoarce la coliba Proscrisului, Ludovic se oprii să răsufle la marginea pădurii.

În momentul când pornea din nou, două împuşcături răsunară. Instinctiv, făcu un salt într-o parte, în clipa când o a treia îi smulse pălăria din cap.

Într-o clipă, contele de Villiers scoase sabia şi se năpusti asupra tufişului de unde porniseră împuşcăturile.

Paşi repezi şi înjurături se auziră, dar când contele pătrunse în hăţiş, nu mai găsi pe nimeni. Cu toate astea îşi urmă cursa.

Deodată se împiedică, era aproape să cadă şi se agăţă de ramurile unui copac.

Obstacolul care-l oprise, erau picioarele unui om care cite-a sau se făcea că citeşte.

La vederea contelui, filosoful, pe care zgomotul împuşcăturilor

nu-l opriseră din citit, închise cartea şi se ridică repede.

— Hei! făcu el cu o voce care semăna cu scârţâitul unei uşi neunse. Hei! Oricine ai fi, bărbat sau femeie, înger sau drac, opreşte-te!

Contele se opri, nu ca să asculte de ordinul primit, ci să examineze pe cel cărei vorbea.

Era un individ de vreo cincizeci de ani, măsurând aproape doi metri slab ca un cui cu o faţă scheletică, ornată de o pereche de mustăţi, bine unse, care împungeau cerul.

Era îmbrăcat într-un costum vechi, peticit, murdar, care arăta, dacă nu o mare mizerie, cel puţin cel mai profund dispreţ pentru bunurile acestei lumi.

În total, era un personaj pe care nu era sănătos să-l întâlneşti, singur, în pădure.

Individul salută cu o politeţă exagerată.

Contele văzând cu ce fel de om avea de a face, nu se osteni să înapoieze salutul, şi-i zise fără prea multă ceremonie:

— N-ai auzit focurile de puşcă care s-au tras asupra mea?

— N-am auzit şuierând gloanţele, aşa cum n-am văzut culoarea salutului d-tale, gentilomule.

Contele îşi muşcă buzele şi fu pe punctul de a pălmui pe obraznicul care-şi permitea să-i vorbească pe acest ton, dar dorind să se convingă dacă caraghiosul era plătit ca să-l ucidă, se stăpâni şi zise cu vocea cea mai dulce, salutându-l:

— Iartă-mă, domnule, e o neglijenţă pe care mă grăbesc s-o repar, după cum vedeţi.

— E de ajuns, îi răspunse celălalt cu un aer pe care l-ar fi invidiat şi un Grande de Spania din vremea lui Carol Quintul.

— Nu, domnule, nu-i deajuns. Vreau să ştiu pentru care motiv nu tea-i deranjat văzând că se trăgea asupra unui creştin ca asupra unei fiare sălbatice.

— Aş putea să-ţi răspund, zise el rânjind, că sunt mahomedan: şi că prin urmare nu mă interesează existenţa unui câine de creştin, dar cu toate că la drept vorbind nici eu nu ştiu căre-i religii aparţin, îmi repugnă să mint.

— Explică-te te rog.

— Gentilomule, singurul motiv pe care ţi-l voi da despre abţinerea mea…

— Este laşitatea d-tale? întrerupse liniştit contele.

— Nu, domnule, răspunse celălalt, tot atât de liniştit. Citeam.

— Ah! Citeai? Şti, deci, să citeşti?

— Mulţumită frumoasei educaţii pe care nobilii mei părinţi – Dumnezeu să-i odihnească – mi-au dat-o din frageda-mi copilărie.

— Şi ce citeai atât de interesant?

— Principiile de filosofie ale lui Descartes.

Ludovic începea să creadă că are de-aface cu un nebun.

— Iată de ce, continuă celălalt, eram atât de absorbit, că n-am auzit nimic şi a trebuit să-mi striveşti picioarele, pentru a întrerupe o lectură atât de interesantă.

— Mi se pare, domnul meu, că îmi cauţi ceartă?

— Drace! Dar ce credeai? răspunse celălalt, scoţându-şi sabia.

— Dar înainte de a mă ucide, glumi contele scoţându-şi sabia la rândul lui, îmi face plăcerea să-mi spui cine te-a trimis ca să mă asasinezi?

— Află, domnule, că don Palamede Bernardo de Bivary Carpio, nu lucrează astfel: el ucide, dar nu asasinează niciodată.

— Ai fost plătit, deci, să-mi cauţi ceartă?!

— De data asta, ai ghicit.

— Şi, fără îndoială, suma pe care ai primit-o e rotunjoară?

— Domnul meu, aceasta-i o întrebare la care un gentilom nu poate răspunde!

— Frumos răspuns, zise contele, râzând. Dar te pot întreba cine-i persoana care îmi poartă de grijă şi vrea să mă scape de mizeriile acestei lumi?

Aventurierul rânji, răsucindu-şi mustaţa:

— Nu-i prea bine să fie omul prea frumos!

— Mulţumesc, am înţeles.

— Cred că am pălăvrăgit destul, zise aventurierul pe un ton obraznic. Am o întâlnire, pe care n-aş vrea s-o pierd, dar trebuie să termin mai întâi cu d-ta. În gardă!

Fără un cuvânt, contele încrucişa fierul. De la primele lovituri strălucitul hidalgo îşi dădu seama că n-are în faţa lui un adversar de dispreţuit.

Contele era un scrimer desăvârşit şi duela râzând. Înainte de a-şi putea da seama de ce i se întâmplă, spaniolul se văzu străpuns! Dintr-o parte în alta, ca un pui în frigare, liniştit, contele îşi şterse spada, pe care o vârî în teacă, apoi întoarse spatele rănitului, care spumega de furie şi plecă.

Don Palamede Bernardo de Bivary Carpio rămase nemişcat.

Leşinase.

XIV
PLECAREA

Baronul de Grigny îşi aştepta nerăbdător prietenul şi văzându-l îi ieşi înainte.

— Pe toţi dracii! zise el strângându-î măna, ce obicei e ăsta să pleci fără să spui nimănui?

— Dormeai atât de bine încât n-am vrut să te trezesc.

— Rău ai făcut. Eu nu sunt aici decât de o zi şi nu cunosc împrejurimile şi aş fi fost mulţumit să admir puţin peisajul înconjurător. Eşti un egoist, conte.

— Mărturisesc. De altfel era să plătesc scump acest egoism.

Şi contele. Îi povesti întâmplările din pădure şi-i descrise pe teribilul don Palamede.

— Ştiu cine-i acest bandit. Un escroc, jucător de cărţi beţivan şi spadasin, pe care l-am întâlnit de câteva ori la Quebec, iar în timpul din urmă l-am văzut ieşind dintr-o anumită casă.

— Ce casă?

— A contesei de Maleval.

Ultimile îndoieli ale contelui se risipiră. Era sigur acum că d-na de Maleval îl urmărea cu ura ei.

Se întoarse brusc şi se îndreptă spre ieşirea fortului.

— Unde te duci? strigă baronul alergând după el.

— Să-l găsesc pe acest caraghios şi dacă nu-i mort, să-l fac să mărturisească.

— Ideea e, bună, dar nu trebuie să te grăbeşti. Sa mergem să ne schimbăm să ne facem bagajele, fiindcă e de prisos să ne mai înapoiem la fort.

— Foarte bine. În timp ce eu îmi voi lua rămas bun de la dl. de Contrecoeur, în numele ambilor, tu vei da dispoziţii oamenilor noştri, unde să ne găsească.

Ultimele măsuri luate, cei doi prieteni dezbrăcară uniformele, îmbrăcând un costum asemănător cu cel al vânătorilor canadieni şi plecară, luându-şi armele.

În curând, ajunseră la locul unde contele era să-şi lase viaţa.

— Să mergem încet şi la cel mai mic zgomot suspect, tragem.

Era ora cea mai călduroasă a zilei, pădurea era liniştită şi chiar pasările îşi încetară cântecul, dormind cu capul sub aripă.

Dar în zadar cei doi prieteni, cutreierară luminişul în lung şi în lat

Urmele luptei, petele de sânge erau foarte vizibile.

Don Palamede Bernardo de Bivary Carpio dispăruse însă.

Cei doi prieteni se îndreptat atunci spre golful Marmousets, unde-i aşteptau canadianul, cei doi soldaţi şi Kona-Hande.

XV
LA CASTELUL MALEVAL

Cititorii noştri ne vor permite să ne întoarcem cu câtva timp înapoi, pentru a le prezenta un nou şi important personaj.

În locul unde râul Montmorency se varsă în fluviul Saint-Laurent, se ridica la epoca aceea un castel puternic, ridicat de răposatul conte de Maleval.

Acest fusese ales ca loc de retragere de către contesa de Maleval, din cauza apropierii lui de Quebec, unde se putea duce ori de câte ori dorea.

În seara aceea, contesa de Maleval era aşezată pe o canapea, într-o cameră luxos mobilată în stil rococo, ascultând şuieratul vântului.

Cu capul sprijinit în palme, ea avea o expresie de tristeţe.

O tânără servitoare apăru:

— A venit,doamnă, zise ea.

— Singur?

— Nu tocmai. A venit singur, dar în fata porţii sa întâlnit cu o altă persoană şi această persoană a intrat împreună cu el. Jean a vrut ş-o gonească pe această persoană dar necunoscutul a obiectat că atunci când d-na contesa îi va afla numele va fi bucuroasă să-l primească.

— Şi cum se numeşte acest necunoscut?

— Nu ştiu, dar şi-a scris numele pe această hârtie, răspunse camerista, întinzându-i un plic.

Contesa avu un strigăt de bucurie citind numele necunoscutului şi spuse carieristei:

— Julia, pofteşte-l aici.

— Şi cu omul pe care dna contesă îl aşteptă ce vom face?

— Să aştepte!

Camerista introduse apoi personajul aşteptat: O pălărie cu boruri largi îi acoperea faţa şi o manta largă îl ascundea în întregime.

Imediat ce camerista pleca, necunoscutul îşi scoase pălăria, dezvăluind astfel faţa unei încântătoare femei blonde, de vreo douăzeci şi doi de ani.

Cele două femei se îmbrăţişară îndelung, fără să scoată o

vorbă. Apoi când bucuria revederii se mai potoli, contesa îşi dădu seama că prietena ei trebuie să fie flămândă, obosită şi se îndreptă spre sonerie.

Vizitatoarea o opri cu un gest

— O clipă, îi spuse ea. Oamenii tăi nu ştiu că necunoscutul pe care l-au introdus este marchiza Leona de Bois-Tracy şi eu vreau să-mi păstrez secretul.

— Fi liniştită, oamenii mei îmi sunt devotaţi, iar Julia, care ne va servi este fiica doicii mele, zise contesa, sunând.

— Spune-mi acum ce te aduce în pustietatea asta, reluă contesa. Dar de când eşti la Quebec?

— De azi la prânz. Cum am debarcat, mi-am lăsat bagajele într-un han şi m-am interesat de locuinţa ta. Apoi mi-am luat o călăuză şi am venit.

— Şi ce ai făcut cu călăuza ta? Cine este?

— E un individ înalt, zdrenţăros, care-şi dă aere de gentilom, dar trebuie să fie un groaznic bandit. Erai la han şi cum voia să vie aici, i-am propus să mă ia cu el. Dar cred că m-a recunoscut cu toată deghizarea mea, căci a făcut anumite glume…

— Nu-i nimic, cunosc pe acest om. E un sărman nenorocit care a făcut toate meseriile. Afară de aceea de om cinstit. E în serviciul meu şi-i ordonasem să vie aici asta seară. N-are importanţă dacă te cunoaşte sau nu. Pentru câţiva gologani, îşi va ţine gura.

— Julia, spuse contesa cameristei sale, care tocmai intrase şi rămăsese mirata văzând cine era necunoscutul pe care-l introdusese. Julia, te-am crescut lângă mine, am avut întotdeauna grijă de tine; cred că-mi eşti devotată.

— Oh! Doamnă, vă îndoiţi?

— Nu, draga mea. Tocmai de aceea, îţi voi da o dovadă de încredere. Prezentai doamnei nu trebuie să fie cunoscută de nimeni din casă. Pentru toată lumea, persoana care a sosit azi este Leon de Rostaing, nepotul meu. Ne-am înţeles?

— Fiţi fără teamă doamnă. Nici moartă nu voi vorbi.

— Şi acum serveşte-ne masa aici.

— Da, doamnă, dar… mai este cineva care aşteaptă ordinele doamnei.

— Uitasem… spune-i că nu-l pot primi astă-seară, dă-i să bea şi să mănânce şi dă-o cameră. Îl voi chema mâine dimineaţă. Vei pune în camera mea încă un pat pentru doamna.

XVI
POVESTIREA LEONEI

După ce luară o masă suculentă, în care timp vorbise de lucruri indiferente, contesa dădu ordin să se ridice resturile mesei şi să nu mai fie deranjata.

Apoi cele două prietene se instalase în câte un fotoliu în faţa căminului, iar contesa spuse:

— Acum că suntem singure, draga mea Leona sunt gata să te ascult.

— Scumpa mea Camelia, spovedania mea va fi lungă şi tristă. Trebuie să-ţi povestesc întreaga-mi viaţă, astfel ca să poţi pricepe bine motivele pentru care am părăsit Franţa pentru a veni aici; nu mă îndoiesc de prietenia ta, dar nu sunt sigură de răbdarea ta.

— Cum poţi vorbi astfel, Leona, tu prietena mea din copilărie pe care o iubesc ca pe-o soră? răspunse contesa cu un ton de reproş. Vorbeşte, te ascult.

Şi frumoasa Leona începu trista poveste a vieţii sale.

Tatăl ei, ducele de Beauregard era unul din cei mai bogaţi şi mai puternici nobili din Poiton. La moartea lui Ludovic XIV, el se retrase pe moşia sa, încercând să-şi pună în ordine restul averii sale, zguduită, puternic de luxul pe care curtea din Versailles îl silise să-l ducă. Ducele aducea cu el o tânără femeie, fiica contelui de Commercy, cu care se căsătorise cu un an înainte. Ducesa era însărcinată. După o lună, născu un băiat care fu botezat Philippe-Gaston şi care-l umplu de bucurie pe tatăl său.

Ducele se socotea, un om fericit, cu o soţie tânără şi frumoasă a cărei zestre îl scosese din încurcătură, cu un copil sănătos şi bucurându-se de mare trecere la curte.

După trecerea unui an, ducesa născu o fată şi muri în cincisprezece zile, în urma unei imprudenţe.

Ducele, care-şi adora soţia, nu voi să-şi mai vadă fiica, pe care o consideră vinovată de moartea soţiei sale.

Din ordinul său, Leona fu dată în grija unei familii de ţărani, care se purtară cu ea cu toată dragostea. Copila crescu liberă, în sânul naturii, fără să sufere de nici una din bolile copilăriei.

Când împlini opt ani, un preot, abatele Colmans, o învăţă să

scrie şi să citească. După câteva luni, un nou profesor îi fu trimis: era o femeie în etate, blândă şi inteligentă, care o învăţă să coase, să brodeze, să deseneze.

Mulţumită ajutoarelor date de duce, ţăranii se transformaseră pe nesimţite în fermieri înstăriţi, iar copii lor profitau de lecţiile, pe care le lua Leona.

Dar cu toate că ducele veghea ca nimic să nu-i lipsească nici o dată nu consimţise să-şi vadă copila.

Totul merse astfel până când copila împlini treisprezece ani. Era înaltă, bine făcută, înfloritoare. Luase obiceiul să meargă cu surorile ei de lapte să supravegheze turmele şi câmpiile.

Într-o zi, cam pe la ora trei după amiază, pe când se înapoia acasă, fu oprită de un cavaler de vreo nouăsprezece ani, îmbrăcat într-un costum de vânătoare şi călărind un superb armăsar.

— Fetiţo, îi spuse el, eşti din ţinutul ăsta, nu-i aşa?

— Da, domnule, îi răspunse ea, plecând ochii.

— Dumnezeule! strigă cavalerul. Ce fată frumoasă! Dacă toate vasalele îţi seamănă, atunci prietenul meu, marchizul de Beauregard e un om fericit.

— Ce doreşti, domnule, spuse Leona, care-şi dădu seama că înşelat de hainele ei, cavalerul o luă drept o ţărancă.

— Sunt străin în ţinutul acesta şi sunt invitat de marchizul de Beauregard la o vânătoare. Am făcut imprudenţa să nu fiu destul de atent la lămuririle marchizului astfel că am pierdut drumul şi dacă nu-mi vii în ajutor, nu voi arăta drumul.

— Te-aş urma şi în iad, frumoasa mea.

— Nu vă voi duce atât de departe.

Leona îl conduse până în faţa fermei unde oprindu-se, dădu tânărului lămuririle pentru drum.

— Mulţumesc, copila mea, răspunse acesta. Nu vrei să-mi spui numele tău?

— La ce bun. D-ta eşti un strălucit gentilom de la curte. La ce ar folosi numele meu?

— Ei bine poate mi-l vei spune după ce îl vei afla pe al meu. Sunt baronul Armând de Grigny, spuse el salutând.

— Prieten cu marchizul de Beauregard?

— Prieten intim.

— Ei bine, domnule baron, când îl vei vedea pe prietenul d-tale, spuneri că ai fost ajutat în nenorocire de către sora lui, Leonora de Beauregard.

Şi profitând de uimirea baronului, intră în casă închizând uşa.

Cinsprezece zile trecură de la întâlnirea cu baronul de Grigny, când o călească aurită, trasă de patru cai, se opri la uşa fermei şi ducele de Beauregard coborî.

Zărindu-l, Leonora izbucni în suspine şi sărutând mâinile bătrânului, îi căzu în genunchi, strigând:

— Tată! Tată!

— Fiica mea! spuse el cu blândeţe. Cum seamănă cu mama ei! Mă vezi acum pentru prima dată. Cine ţi-a spus cine sunt?

— Inima mi-a spus, răspunse tânăra fată.

— Fiica mea, reluă bătrânul înăbuşindu-şi un suspin, motive pe care le vei cunoaşte mai târziu m-au silit să te îndepărtez din preajma mea. Aceste motive nu mai există astăzi, aşa că am venit eu însu-mi să te iau pentru aţi reda rangul la care ai dreptul. Vei pleca acum într-o mănăstire unde ţi se va completa educaţia, prea mult neglijata.

— Imediat, tată?

— Nu, copila mea, ai timp două ore să-ţi iei rămas bun de la toată lumea care te-a iubit.

Ascultând de nevoia poruncitoare care o îndemna să-şi vadă pentru ultima oară locurile copilăriei, Leonora o porni pe câmpie, când la o cotitură se văzu faţă în faţă cu baronul de Grigny, care o salută respectos cerând iertare pentru grosolănia lui, iertare care-i fu imediat acordată. Dar mare fu durerea baronului, aflând că tânăra marchiză pleca la mănăstire. Jurând că oriunde, o vor duce el va şti s-o găsească şi va veni s-o vadă, fugi din calea ei.

Armând îşi ţinu cuvântul sub pretextul că vine să-şi vadă una din surori, anume Hermine, care era în aceiaş mănăstire cu Leona şi cu Camelia, reuşi să aibe acces la vorbitorul mănăstirii. Totul părea să se desfăşoare în favoarea celor doi îndrăgostiţi. Numele şi averea baronului de Grigny, îl îndreptăţeau să creadă că va fi agreat ca ginere de ducele de Beauregard.

Leona împlinise şaptesprezece ani, când tatăl ei o scoase din mănăstire şi dădu un băl, la care fu invitată toată nobilimea, pentru al sărbători intrarea ei în lume.

Baronul de Grigny era şi el invitat.

Dansând cu Leona el îi spuse că va trebui să se grăbească să-i ceară mâna, întrucât circula zvonul că tatăl ei vrea s-o căsătorească cu marchizul de Bois-Tracy.

— Cum crezi că tatăl meu va consimţi vreo dată la căsătoria mea cu acest parvenit, fiul unui om îmbogăţit în speculaţii

necinstite? îl întrebă ea, neîncrezătoare.

— Scumpa mea Leona, îi răspunse Armând, tatăl tău e ruinat, a făcut mari datorii la jocul de cărţi şi singurul lui creditor e marchizul care a răscumpărat în ascuns toate creanţele sale.

În clipa aceia, ducele se apropie de ea însoţit de un bărbat de vreo cincizeci de ani şi i se adresă:

— Scumpul meu copil, du-mi voe să-ţi prezint pe cel mai bun prieten al meu, marchizul de Bois-Tracy.

La aceste cuvinte, care îi confirmau temerile, tânăra fată leşină.

Când îşi reveni balul se terminase, iar ea era întinsă în camera ei.

A doua zi avu o violentă explicaţie cu tatăl ei, care fu neînduplecat în voinţa lui de a o căsători cu marchizul şi în urma acestei certe, Leona zăcu mult timp bolnavă, iar căsătoria împiedicată de această boală fu numai amânată.

Două zile mai rămăseseră până la ceremonie, când într-o seară primi un bilet prin care Armând îi fixă o întâlnire în parcul castelului.

Armând, când o văzu îi căzi la picioare, rugând-o să fugă cu el, dar ea refuză să-şi părăsească părintele.

Toate stăruinţele lui fiind zadarnice. Atunci renunţă zicând:

— Atunci, eşti liberă!

Dar o voce ironică îi răspunse:

— Da, domnişoara de Beauregard e liberă, dar d-ta nu eşti! Şi ducele urmat de fiul său şi de numeroşi valeţi cu torţe, apărură.

— O cursă? întrebă Armând cu dispreţ. Şi cui să-i mulţumesc de această trădare?

— Tu eşti un trădător şi un laş, baroane de Grigny, urlă fratele Leonei.

Armând surâse, scoase sabia, o rupse şi azvârli bucăţile la picioarele ducelui.

— Dacă-i o cursă, să fie şi un asasinat, eu nu mă voi apăra ucideţi-mă! În ceea ce te priveşte pe d-ta, marchize, ne vom vedea mâine.

Şi Armând cu fruntea sus, cu ochiul în flăcări, aruncând Leonei o privire de dispreţ, părăsi parcul, fără ca nimeni să îndrăznească să-l oprească.

A doua zi, avu loc în capela castelului căsătoria Leonei cu marchizul de Bois-Tracy. În timp ce se oficia slujba, Armând îl ucidea în duel pe Philippe de Beauregard.

O lună mai târziu, de durere, ducele închidea la rândul său ochii, astfel că sacrificare Leonei fu de prisos.

Deşi cunoştea vechea ei dragoste, dl. de Bois-Tracy, se arăta foarte mărinimos faţă de soţia sa. Nici un capriciu nu i se părea scump pentru a-l satisface.

De câte ori se întâlnea Leona cu Armand acesta îi arunca o privire dispreţuitoare şi-i întorcea spatele.

Apoi dl. de Bois-Tracy muri.

Leona, trimise lui Armând un bilet conţinând doar două cuvinte: «Sunt liberă».

Răspunsul lui Armând nu se lăsă aşteptat:

«Te dispreţuiesc prea mult pentru ca să te iau de nevastă; amintirea dragostei ce ai ucis, mă împiedica ca să te fac metresa mea. Voi şti să pun un obstacol de netrecut între noi, pentru a ne scăpa de această urmărire care ne apasă».

Armând se ţinu de cuvânt. În opt zile, lichidă tot ce-l lega de Franţa şi se îmbarcare pentru Canada.

— Şi pe acest om îl mai iubeşti? exclamă contesa, după ce Leona îşi termină povestirea.

— Nu. Şi de aceea am venit la tine, pentru ca să mă ajuţi să-l găsesc pe acest om şi să mă răzbun.

— Foarte bine! Totul se înlănţuie. Răzbunarea ta se potriveşte cu a mea. Grigny şi Villiers; Camelia şi Leona: ne vom răzbuna împreună.

Când se despărţiră, d-na de Maleval avea pe faţă expresia orgoliului rănit şi a mâniei, doar pe buzele Leonei se desena un zâmbet enigmatic, care putea da loc la alte interpretări.

A doua zi, cele două prietene avură o lungă consfătuire cu don Palamede.

Acesta încalecă şi porni la drum.

Într-unul din capitolele precedente am povestit cum a încercat don Palamede să justifice încrederea celor două prietene şi ce sfârşit avu.

PARTEA A DOUA

ŞARPELE DE SATIN

I
Întâlnirea din pustiu

Contele de Villiers şi baronul de Grigny, urmaţi de credincioşii lor Rameau d'Or şi Risque-Tout, plecaseră din golful Marmonsets într-o pirogă condusă de Berger şi Kona-Hande.

Noaptea era întunecoasă.

Mergeau de aproape patru ore, fără să-şi vadă nici vârful nasului, într-o tăcere desăvârşită.

Dl. de Villiers hotărî să rupă tăcerea şi se adresă canadianului:

— Dragul meu Berger, nu te temi că ne vom rătăci pe întunecimea asta? Parcă am fi într-un cuptorotius.

— Cred că o maimuţă şi-ar călca pe coadă, într-o astfel de noapte, spuse râzând baronul. Va trebui să ne oprim

— De ce? întrebă liniştit Berger. Credeţi oare că e prima dată când Kona-Hande şi cu mine, călătorim pe un astfel de timp? Dacă nu prea vedem, avem însă avantajul că nu suntem văzuţi.

— Şi va trebui să mai mergem mult astfel

— Nu. La răsăritul soarelui vom fi ajuns la destinaţie.

— Dar, ia spune, n-ar fi mai bine să ne oprim să ne odihnim şi apoi să continuăm drumul pe lumină? zise Ludovic.

— Şi eu sunt de, aceiaş părere, adăugă,baronul.

— În orice altă împrejurare, v-aş face pe voie, dar acum e imposibil.

— De ce? întrebară într-un glas cei doi prieteni.

— Sst! făcu vânătorul. Vorbiţi mai încet!

— Dar cine ar putea să ne audă în acest deşert?

— Domnule, pieile roşii au un proverb: în deşert copacii au

ochi şi frunzele au urechi.

— Drace! Te temi de vreo cursă?

— Nu tocmai. Dar cum trecem prin teritoriul de vânătoare al unor triburi care nu sunt prietene ale Franţei, trebuie să fim prevăzători.

În acest moment, un zgomot aproape imperceptibil se auzi în apropierea bărcii,

Berger şi indianul ascultară, încordaţi.

După câteva minute, zgomotul se repetă însă într-o altă direcţie.

Vânătorul se aplecă atunci către Kona-Hande şi schimbară câteva cuvinte, vorbindu-şi la ureche.

Deodată, un strigăt înăbuşit se auzi.

Imediat după aceea, apa se învolbură, piroga se aplecă într-o parte şi un om se urcă înăuntru.

Era Kona-Hande. Într-o mână ţinea cuţitul în cealaltă arăta cu un aer de triumf un scalp însângerat.

— Pentru Dumnezeu, spuneţi-mi ce s-a întâmplat! strigă contele.

— Mai nimic. Ceea ce prevedeam. Englezii, care au tot interesul să ştie ce se petrece cu noi au stabilit un cordon de cercetaşi de-a lungul frontierei. Cu toate precauţiile noastre, unul din ei ne-a observat şi a vrut să ne vadă mai de aproape; şi a intrat în apă. Din nefericire pentru el, noi vegheam, astfel că atunci când s-a apropiat fără să bănuiască nimic s-a găsit nas în nas cu Kona-Hande care la ucis şi la scalpat, după obiceiul pieilor roşii.

— Dar dacă strigătul acestuia a fost auzit de tovarăşii lui?

— Nu-i nici un pericol, căci indienii Delaware, au obiceiul să meargă siguri când e vorba de aşa ceva. Alţi duşmani albi sau roşii, nu cred să mai întâlnim, deoarece ar trecut frontiera.

În acest moment, ca o dezminţire, un zgomot puternic se auzi în apropierea bărcii.

— Ce-i asta? strigă contele.

— Încă un duşman, zise vânătorul.

— Mărturiseşti, deci, că te-ai înşelat?

— Deloc, răspunse Berger, râzând; acest duşman e binevenit. Vei vedea ce o să se întâmple.

— Pe întunericul acesta n-o să vedem nimic.

— Puţină răbdare, domnule conte. Şi fiţi gata să trageţi când vă voi spune.

Tot vorbind, vânătorul scotocise în tolba sa şi scoase o bucată de lemn gros cât pumnul, dintr-un fel de iască pe care indienii o numesc *ocota* şi o înfipse în partea din faţă a bărcii. Apoi stropind-o cu rachiu, îi dădu foc cu scăpărătoarea.

O flacără vie lumină întinderea apei şi cei din barcă văzură un enorm urs cenuşiu care înota spre ei.

— Un urs cenuşiu? se miră baronul. Se spune că carnea lui este foarte gustoasă.

— Ascultaţi-mă, zise Berger: în cinci minute ursul va fi aici. Când va ajunge destul de aproape, îi voi despica capul cu securea.

— Bine, dar dacă nu va muri pe loc?

— Atunci veţi trage cu toţii, fără să vă ocupaţi de mine.

— Dar băgaţi de seamă să ţintuiţi în ochii căci plumbi s-au turti de ţeasta lui.

Cei patru francezi încărcară armele, indianul vâslea atât de liniştit, ca şi cum nimic extraordinar nu s-ar fi întâmplat.

Ursul ajunsese aproape de barcă. I se vedea capul enorm cu ochii lucind ca doi cărbuni aprinşi iar botul său cu dinţi formidabili se deschidea din când în când, scăpând mormăituri groaznice.

Una din labele ursului se sprijini de marginea pirogii care se aplecă primejdios într-o parte.

Securea se prăvăli fulgerător. Ursul scăpă un muget furios şi piroga se îndreptă.

— Descărcaţi-vă armele, zise Berger, liniştit, i-am despicat capul până la urechi.

Kona-Hande alunecă din nou în apă, se apropie de fiara care se zbătea şi-i petrecu un lanţ peste labele dinapoi şi remorcându-l, astfel înotă până la ţărm, unde îl urmă şi piroga.

Traseră, cu multă osteneală, ursul pe mal îl jupuiră de piele, apoi îi tăiară cele patru pulpe renumite pentru gustul lor, îi scoaseră câteva kilograme de fiburi şi toată grăsimea iar restul hoitului îl părăsiră.

— Acum că avem dejunul asigurat, să pornim mai departe.

Stinseră torţa, devenită nefolositoare şi o porniră din nou la drum, în josul apei.

II
CĂLĂTORIE DE NOAPTE

Pe la orele trei de dimineaţă, călătorii acostaseră pe o îngustă limbă de pământ.

Piroga fu descărcată şi conţinutul ei împachetat în mici baloturi uşor transportabile.

Berger şi Kona-Hande ascunseră piroga în scorbura unui enorm copac.

Cei doi soldaţi aprinseră focul şi fripseră una din pulpele de urs şi după ce mâncară cu toţii porniră la drum, înfundându-se în pădure.

După ce merseră o bună bucată, se auzi strigătul unei păsări. Contele ridică capul căutând să vadă pasărea.

— Nu te speria, îi spuse, zâmbind, Berger. E strigătul unui erete de apă. E unul din prietenii noştri.

Şi ducând mâna la gură scoase şi el acelaş strigăt.

În aceiaşi clipă, o trapă de vreo cincizeci de oameni se arătă pe cărare, în faţa lor.

— Sunt prieteni, zise Berger. Indieni şi vânători care ne ies în întâmpinare. Ei ne-au prevenit prin strigătul care l-ai auzit.

La un semn al lui Berger, ceata se desparţi în două: deoparte albii şi de cealaltă indieni.

Kona-Hande se aşeză în fruntea indienilor şi adresă contelui de Villiers salutul de bun venit.

— Iată-te, însfârşit printre noi, spuse el întrebuinţând formula obişnuită. Iată şi pe fii mei, Huronii locurilor. Ei iubesc pe marele Tată alb. La cererea mea am venit la tine; poţi dispune de ei pentru slujba Marelui Tată alb. Sunt cei mai buni războinici ai tribului meu; braţul lor e tare, inima lor vitează, limba lor nu cunoaşte minciuna şi ochii lor văd tot atât de bine ziua ca şi noaptea.

— Îţi mulţumesc, răspunse contele, că ţi-ai adus aici fiii; cu sprijinul tău şi sfatul lor, sper să executăm bine ordinele Marelui nostru Tată alb; El îi iubeşte pe fiii săi indieni şi le vrea binele.

Indienii mulţumiră pentru aceste cuvinte, pe care Berger le traduse, făcând de trei ori, să izbucnească teribilul lor strigăt de război.

Contele se întoarse atunci spre canadieni:

— Camarazi, le spuse el între noi nu este nevoie de interpret. Suntem compatrioţi, adică fraţi. N-are importanţă dacă suntem născuţi de o parte sau de cealaltă a oceanului. Suntem fiii aceleiaşi Mame, a nobilei naţiuni franceze ale cărei tradiţii voi le reprezentaţi atât de bine în America. Mă bizui pe voi pentru a lupta contra duşmanului nostru comun, aşa cum şi voi trebuie să vă bizuiţi pe mine pentru a vă conduce peste tot unde va cere onoarea Franţei!

— Trăiască Franţa! Trăiască Regele! Moarte englezilor! strigară canadienii.

Cele două cete, care nu mai formau acum, decât una, se puseră în mişcare.

Villiers şi canadianul rămaseră la urmă discutând ultimele măsuri.

— Am trimis un cercetaş să-i caute pe englezi; a plecat de ieri şi cred că nu va lipsi mult. Va trebui să-l aşteptăm înainte de a lua o hotărâre.

— Ai făcut foarte bine prietene. Dar ce vom face până la venirea lut pentru a nu da loc la bănuieli?

— Ceea ce hotărâsem de la început: vom vâna. De altfel nici un spion, n-ar îndrăzni să se strecoare între noi. Cum ne cunoaştem toţi, unul pe altul, ar fi imediat descoperit şi executat.

III
MULTE FAPTE ÎN TIMP SCURT

Să ne înapoiem acum la căpitanul don Palamede Bernardo Bivary Carpio, pe care contele de Villiers şi baronul de Grigny nu-l nai găsiseră în pădure.

Don Palamede, slăbit de pierderea de sânge, leşinase.

Zăcea astfel de câtva timp, când trei călăreţi apărură.

Primii doi cavaleri, păreau să aparţină nobilimii, judecând după îmbrăcămintea şi înfăţişarea lor. Cel de al treilea părea sa fie servitorul de încredere al primilor.

La intrarea în luminiş, zăriră corpul lui don Palamede.

— Andre, ia vezi dacă nenorocitul acesta mai trăieşte, zise cel mai tânăr din cavaleri,

— Da, doamnă marchiză, răspunse servitorul, descălecând.

— Ţi-am mai spus să nu-mi tot zici «doamnă marchiză». La ce-mi foloseşte deghizarea, dacă tot mereu îmi spui doamnă?

Servitorul, fără să răspundă un cuvânt la mustrarea stăpânei sale se aproprie de nenorocit şi scoase o exclamaţie de surpriză recunoscându-l.

— Suntem abia la începutul campaniei şi am pierdut unul din oamenii noştri, zise, ironic, cel de al doilea cavaler, recunoscându-l pe don Palamede. Coborâtorul Cidului e găurit dintr-o parte într-alta. Recunosc şi ghicesc mâna care i-a făcut această rană, adăugând cu amărăciune. Iată-ne răzbunarea amânată!

— Cu atât mai bine!

— Cum aşa? Ai renunţat la răzbunare?

— Deloc Dar sunt de părere că marchiza de Bois-Tracy şi contesa de Maleval nu se pot mulţumi cu o răzbunare atât de ieftin. Să asasineze pe omul care a trădat, nu este suficient... Putem găsi altceva mai bun.

În timpul conversaţiei celor doi cavaleri care şi-au trădat adevărata identitate, Andre, fratele de lapte al marchizei, încercase să-i dea ajutor rănitului, care însă nu voia să dea semne de viată.

— A pierdut mult sânge, zise Andre, din care cauză a leşinat. Dar nici un organ esenţial nu este atins. Ce facem cu el?

— Suntem în plină pustietate, zise contesa cu un aer nevinovat.

— Departe de orice ajutor, adaugă marchiza…

— Şi râul curge la doi paşi, adânc şi repede, zise Andre. Porunciţi-mi şi eu execut!

— Morţii nu vorbesc! zise, rece, contesa.

— Foarte bine! Conchise Andre şi aplecându-se, luă în braţe corpul nefericitului urmaş al conchistadorilor, punându-l de-a curmezişul pe cal.

În clipa aceea, tufişul se despică violent şi un om apăru la vreo zece paşi de ei, ţinând o puşcă în mână.

La vederea sa, cele două femei făcură o mişcare de teamă iar Andre se aşeză în faţa lor pentru a le apăra.

Necunoscutul se opri, sprijinindu-se în puşca şi zise:.

— Mi se pare că am sosit tocmai la vreme!

— Ce doreşti? întrebă Andre.

— Dacă nu mă înşel, cred că se poate câştiga ceva gologani aici. Vreau partea mea.

— Ce vrea ţărănoiul ăsta? întrebă, mânioasă, marchiza. Şi mai întâi, cine este?

— Cine sunt? Ar fi cam greu de explicat şi nici nu v-ar interesa. E deajuns, deocamdată, să ştiţi că sunt un om fără teamă, fără scrupule, fără slăbiciune, capabil de multe lucruri şi bune şi rele.

— Într-un cuvânt, întrerupse marchiza, un om capabil de orice, pentru bani.

— Exact. Cum am auzit toată convorbirea dv., aş putea să vă fac multe servicii, daca ne vom înţelege. Cunosc toate drumurile pe aici. La şase sute de paşi, cu o puşcă, nimeresc ochiul unui jaguar, sunt credincios şi discret, numai că serviciile mele costă ca scump.

Cele două femei schimbară câteva cuvinte, pe şoptite.

— Poti să îngrijeşti de acest om rănit şi să-l vindeci? întrebă marchiza.

— Ţineţi într-adevăr să se vindece?

— De ce mă întrebi?

— Fiindcă adineauri păreai să gândeşti altfel.

— Mi-am schimbat părerea.

— Atunci se va vindeca şi eu voi tăcea.

— Foarte bine! Ia punga asta.

Necunoscutul luă din mâna marchizei pungă grea pe care o vârî în brâu cu o expresie de plăcere.

— Care-i numele d-tale?

— N-am nume, sau dacă am nu-l ştie nimeni, afară de mine. Dar cei ce mă cunosc îmi spun Proscrisul.

— Şi cum te pot vedea? Unde locuieşti.

— Locuiesc în pădure, dar nu pot şi nici nu vreau să vă arăt locuinţa mea. Spuneţi-mi când vreţi să mă vedeţi şi în ce loc şi eu voi fi acolo.

— Bine. Să fii aici mâine la prânz.

Cei trei călăreţi părăsiră apoi luminişul, lăsându-i singuri pe rănit şi pe salvatorul lui.

— Sărmanul! Câteva clipe dacă întârziam, era pierdut. E un om şi în alte vremuri mi-a făcut un serviciu. Nu-l pot lăsa să moară ca un câine!

Băgând două degete în gură, fluiera într-un anumit fel şi un cal înşeuat sosi în galop după câteva clipe.

Urcă cu băgare de seamă rănitul pe şea şi încălecând o porni la pas.

Trecând pe lângă fluviu, cu o mişcare dispreţuitoare azvârli în mijlocul apei, punga cu aur, care i se păreai că îl arde.

IV
«REPTILA»

Proscrisul merse prin pădure, în prada gândurilor, privindu-şi, din când în când, protejatul cu un zâmbet de mila şi de ironie.

— Săracul! Cine ia dat o astfel de lovitură? Dacă aş reuşi să-l salvez! Îl voi salva, trebuie să-l salvez, căci ne va sluji fără să ştie!

După vreo oră de mers, pădurea părea că se îndeseşte, copacii şi lianele fiind atât de încâlcite încât nu se putea trece.

Locul acesta, pe unde nici animalele sălbatice nu puteau trece, era străjuit de un imens copac exotic, un *magney*, de vre o trei zeci de metri înălţime.

Proscrisul, ajuns la câţiva paşi de copac, scoase strigătul cunoscut al eretelui de baltă şi în aceiaş clipă, o voce răguşită, părând că ese din adâncurile pământului, întrebă:

— D-ta eşti, stăpâne? Vii cam târziu.

— Am fost, ocupat.

— Văd. Şi ai cules ceva pe drum, după cât se pare.

— Un nenorocit, pe jumătate mort şi pe care l-am împiedicat să moară de tot. Hai, bătrânule, ieşi din vizuină, am nevoie de tine.

— După cum văd eu, Jan Pol, s-a întors lumea pe dos. Lupii ocrotesc acum mieii?!

Jan Pol începu să râdă.

— Grăbeşte-ie să vezi mieluşelul.

Crucile trosniră şi nevăzutul interlocutor al lui Jan Pol îşi făcu apariţia.

Era un om înalt, dar de o slăbiciune scheletică. Capul său mic, cu o claie de păr roşu, se odihnea pe un gât lung şi descărnat; trăsăturile sale colţuroase aveau o expresie de viclenie mărită de sclipirea a doi ochi cenuşii, bulbucaţi, veşnic în mişcare.

Toată înfăţişarea şi felul său de a se mişca, alunecând, dovedeau că îşi merita cu prisosinţă porecla de «Reptila».

— Iată-mă, spuse el.

— Du-l în cabană şi ai grijă de el, spuse Jan Pol, arătându-i rănitul.

Amândoi trecură prin deschizătura făcută între liane şi care se

închise în urma lor şi pătrunseră într-un fel de boltă de verdeaţă, închisă din toate părţile şi al căre-i centru era format de măreţul magney.

Interiorul copacului era complet scorburos.

Reptila îşi făcuse culcuşul în această scorbură pe care o despărţise în două. Într-una din despărţituri dormea el şi în cealaltă stăteau calul său şi câteva găini.

Culcară rănitul sub un şopron care servea de bucătărie şi după ce-i legară rănile, se aşezară la masă cu câte o cană de cidru în faţă.

— Baga de seamă, spuse Proscrisul. L-am salvat pe acest individ tocmai în momentul când cei pe care îi servea voiau să-l azvârlă în apă, ca o piatră de gât. Trebuie să ştim ce urmăresc aceşti indivizi. Cum va fi în stare să vorbească, vei căuta să afli cât mai multe de la el.

— La nevoie îi voi spune că au vrut să-l omoare.

— Din contră. Fă-l să creadă că cei pe care i-a servit îi poartă cea mai mare grijă. Acuma plec. Dacă mai întârzii, fiica mea se va nelinişti. Îngrijeşte bine de rănit. Se poate să mai avem nevoie de el.

V
SATUL LUPILOR HURONI

Kona-Hande era şeful principal al satului către care mergea eroii noştri.

Indianul lua comanda caravanei, instalându-se în frunte. Prima lui grijă, fu să poftească pe Berger şi pe cei doi ofiţeri să ia loc lângă el, ceea ce îi impunea consideraţiei luptătorilor indieni, foarte severi în chestiuni de etichetă şi ierarhie.

«Atepeltul» sau satul indian, era construit pe malul râului. Era înconjurat ca o cetate, de un parapet din trunchiuri de copaci şi aparat de un şanţ adânc.

Casele erau construite din copaci, cu crăpăturile astupate cu lut. Lângă fiecare casă – sau calli – era o clădire, conică acoperită cu pământ, aşa numit *calli caldă* sau *calli de iarnă.*

În afara satului, erau două cimitire. Unul, modest, înconjurat de un gard viu, conţinea câteva morminte însemnate cu o cruce neagră de lemn.

Cel de al doilea era o reuniune de construcţii pe care indienii aveau obiceiul să-şi întindă morţii pentru a se mumifica sub acţiunea aerului, a soarelui şi a ploii. Acest cimitir se anunţa de departe din cauza mirosului de putreziciune pe care-l răspândea.

Casa sfatului, unde se strângeau indienii când aveau vreo hotărâre de luat sau vreo sărbătoare, era în mijlocul satului. De formă circulară, nu avea altă mobilă decât un fel de bancă semicirculară pe care luau loc şefii şi războinicii mai însemnaţi. La dreapta stâlpului susţinător era Totem-ul sau emblema sacră a tribului, iar la stânga, susţinut de doi pari în formă de crăcană, era *calumetul sfânt,* care nu trebuie să atingă niciodată pământul.

La picioarele acestui stâlp se aprindea focul care servea la luminatul încăperii, în jurul căreia şedeau muzicanţii, în timp ce războinicii executau dansurile lor mistice.

Contele de Villiers şi însoţitorii săi, care vedeau pentru prima oară, de aproape, pe indieni, erau minunaţi de cele ce-i înconjurau, ca şi de frumoasa primire ce li se făcuse.

Berger plecase chiar în seara venirii lor şi trecuseră patru zile, fără ca să fi dat un semn de viaţă.

În cea de a patra seară, de Villiers, îngrijorat se sfătuia cu baronul de Grigny asupra celor ce aveau de făcut, când canadianul îşi făcu pe neaşteptate, apariţia.

— În sfârşit, Berger, iată-te! Mărturisesc că eram îngrijorat! Ce ai făcut până acuma?

— Am lipsit cam mult, e adevărat, clar n-am putut termina mai devreme preparativele.

— Dar de ce nu ne-ai spus nimic?

— Pentru că, deşi suntem departe de plantaţii, sunt în umbră ochi, care ne privesc, urechi care ne pândesc şi sunt gata să raporteze duşmanilor noştri. Ori, în orice afacere, cel mai bun complice e cel care nu ştie nimic, deci nu poate să comită imprudenţe.

— Dar acum?

— Acum e altceva. Veţi judeca în curând dacă mi-am pierdut timpul de geaba.

— Ei bine, vorbeşte!

— Aici? Nu. Sunt prea multe urechi pândă. Luaţi-vă armele şi să mergem la vânătoare.

Cei doi tineri îl urmară; uliţele satului erau aproape goale; femeile îşi vedeau, în case, de treburile gospodăriei. Războinicii plecaseră cu toţi sub conducerea lui Kona Hande. Numai câţiva bătrâni şi copii se încălzeau la soare.

Ajunseră la malul apei, unde îi aştepta o pirogă.

Se îmbarcară şi se îndreptară către o mica insulă împădurită, care semănă cu un coş cu flori ieşind din apă.

VI
LUMINIŞUL

Cei trei oameni coborâră din barcă şi după câteva clipe pătrunseră într-un luminiş, unde se opriră. Sper, dragul meu Berger, că acum vei vorbi…

— Eu n-am ce să vorbesc, domnule Ludovic. Eu nu sunt decât un sol. Cel care va vorbi trebuie să vie. Aşteptaţi-l o clipă.

După ce cercetă din ochi, atent, împrejurimile. Vânătorul puse două degete în gură şi imită strigătul huhurezului. Imediat acelaş strigăt fu repetat în apropiere şi un om pătrunse în luminiş.

— Văzându-l Ludovic nu-şi putu reţine o mişcare de uimire căci recunoscuse pe tatăl Angelei.

Era într-adevăr, Proscrisul.

Lângă el era un individ descărnat, în cara cetitorii vor recunoaşte uşor o altă cunoştinţa: Reptila.

Proscrisul fără să pară că-l recunoaşte pe Ludovic, îl întrebă:

— Dv. sunteţi dl. Ludovic Coulon de Villiers?!

— Eu sunt Ludovic Coulon de Villiers, căpitan în serviciul regelui şi iată pe dl. baron Armand de Grigny, spuse el, fără să-şi ascundă mirarea.

— Foarte bine, domnule. Cu dv. şi cu prietenul dv. am treabă.

În acest moment, canadianul, care la venirea lui Jan Pol, dispăruse în ierburi, reveni.

— Suntem singuri în insulă, spuse el. Dar cum vreun curios ar mai putea să vie, voi supraveghea împrejurimile în timpul convorbirii noastre.

Şi dispăru din nou.

Proscrisul făcu, atunci, doi paşi înainte şi salutându-l pe conte, zise:

— Iartă-mi, domnule, felul cum ţi-am vorbit. Prudenţa cere să vă vorbesc astfel. Nu puteam şti ce urechi ne ascultă şi era foarte important ca nimeni să nu ştie că ne cunoaştem dinainte.

— Mărturisesc, domnule, că felul d-tale de a vorbi mă jignise. Dar acum recunosc că aveai dreptate. Te temi deci de vreun duşman?

— Da, domnule, de la plecarea mea de la Fort Duquesne, am impresia că am fost urmărit. Nu ştiu de cine, dar mă tem de o

surpriză neplăcută. Aşa că vă voi face o propunere, care în cazul când am fi totuş spionaţi, ar face pe duşmanii noştri să nu înţeleagă nimic. Vorbiţi vreo limbă străină?

— Ştiu câteva cuvinte englezeşti…

— Sunt tot atât de nefolositoare ca şi franceza. Dar, ia staţi. Aveţi desigur studii clasice:

— Desigur, am învăţat la Jesuiţii. Dar de ce?

— Cred că pricepeţi atunci latina. Vom vorbi, deci, în această limbă.

Şi Proscrisul continuă convorbirea, în limba latină, spre marea uimire a celor doi prieteni.

— Iată domnilor. Comandantul Fortului Duquesne m-a trimis la dv. să vă anunţ că convoiul englez pe care trebuie să-l distrugeţi, nu este decât la câteva leghe de locul unde vă găsiţi. Înainte de trei zile, va trece pe sub bătaia puştilor voastre. Comandantul speră că veţi lua măsurile necesare *şi* că veţi reuşi.

— Şi eu am această credinţă. Berger m-a asigurat că oamenii de care am nevoie sunt adunaţi şi nu aşteaptă decât un ordin pentru a ataca.

— Foarte bine. După ce veţi termina, veţi trimite prizonierii şi mărfurile la Fort Duquesne, dar dv. veţi rămâne în liniile engleze, aşteptând ordine.

— Cine-mi va transmite aceste ordine?

— Nu ştiu. Poate eu, poale altcineva. Cum am cinstea să vă fiu cunoscut, n-am socotit necesar să vă arăt scrisorile mele. Vă rog, totuş, să luaţi cunoştinţă.

Zicând acestea, Jan Pol scoase din sân o scrisoare pe care o întinse contelui.

«Purtătorul acesteia se bucura de toată încrederea mea. Să credeţi tot ce va spune. N-am secrete în faţa lui.

DE CONTRECOEUR»

— Foarte bine, domnule, spuse contele înapoindu-i scrisoarea. N-aveam nevoie de această hârtie pentru a avea încredere în d-ta.

— Mulţumesc, domnule. Şi acum să venim la o chestiune care vă priveşte personal, ca şi pe prietenul dv. de Grigny.

— Nu vă înţeleg.

— Voi fi lămurit. Cu toate că aţi venit de curând printre noi, v-

aţi făcut duşmani neîmpăcaţi. Aceşti duşmani v-au trimis un bandit cu care aţi avut o ciocnire în seara plecării dv. pe malul râului Ohio.

— Într-adevăr, un caraghios care mi-a căutat ceartă şi pe care l-am ucis cu o lovitură de sabie.

— Din nefericire nu l-aţi ucis.

— Cu atât mai bine! Aproape că-mi părea rău că l-am ucis.

— Cu atât mai rău, ar trebui să spuneţi. Pentru că acest derbedeu, fost pirat, foşti vânător de negri, cea mai mare lichea din câte există este în slujba unor oameni, care dacă au renunţat pentru moment să vă asasineze, vor însă să se răzbune într-un fel mai grozav încă.

— Şi pe aceşti duşmani, îi cunoşti?

— Îi cunosc. Dar fiţi fără teamă, păstrez secretul şi nu voi vorbi decât la cererea dv.

— Mulţumesc, domnule. Ori ce-ar face duşmanii mei, eu nu vreau să le stric în nici un fel.

— N-aveţi dreptate, dacă nu zdrobiţi capul şarpelui, care se ridică împotriva dv. Acesta vă va ucide fără milă.

— Cum va voi Dumnezeu. Hotărârea mea e luată. Mă voi mulţumi să mă apăr dacă voi fi atacat.

— Dacă e aşa, nu mai insist. Aflaţi numai că dacă aveţi duşmani care v-au jurat pierzarea, aveţi şi prieteni care, atunci când va sosi momentul, vă vor proba prietenia.

În această clipă, un zgomot ciudat se, auzii. Se părea că e zgomotul produs de fuga unui animal prin ierburi.

Proscrisul ascultă atent, apoi, după ce cu un gest le recomandă să nu se mişte, pătrunse, urmat de Reptilă în ierburi.

În cest timp, cum nu ştiau ce se întâmplat cei doi tineri încărcară armele şi spate în spate se pregătiră să facă faţă oricărei eventualităţi.

O tăcere greoaie, urmase zgomotului. Cei doi ofiţeri văzând că nu se întâmplă nimic se pregăteau să plece în căutarea lui Berger, când deodată, strigătul batjocoritor all eretelui de baltă se auzi de două ori.

În aceiaş clipă, răsună un groaznic strigat de război şi şapte sau opt indieni năvăliră în luminiş, înconjurând pe cei doi tineri ameninţându-i cu securile şi lăncile lor.

Cu toate că n-aveau arme de foc, erau inamici periculoşi, mai ales că numărul lor creştea mereu.

Cei doi prieteni se pregătiră să facă faţă atacului.

Dar Pieile-Roşii pregăteau ceva, căci în loc să atace se mulţumeau să vocifereze ameninţând cu armele lor.

— Să-i lăsăm în pace, zise contele. Timpul pe care îl pierd ei, îl câştigăm noi, căci prietenii noştri vor reveni cu ajutoare.

O mişcare se produse printre indieni, care la un semn al unuia dintre ei, uşor de recunoscut ca şef, după pana de vultur înfiptă în păr, se dădură înapoi, lărgind cercul în jurul celor doi prieteni.

Şeful, făcând doi paşi înainte, îşi sprijini lancea de pământ şi încrucişând braţele zise într-o franţuzească stricată:

— Feţele palide să-şi deschidă urechile: un şef va vorbi. Iată ce spune Vulpea-Albastră. Marele spirit a dat acest pământ fiilor săi roşii, pentru al stăpâni. De ce feţele palide vor să-l fure? Oamenii mei sunt viteji, ei nu vor ca picioarele albilor să lase urme pe pământul lor. Ei îi vor ucide şi-şi vor face fluiere din oasele lor. Feţele palide nu sunt decât doi. Să privească şi să numere pe războinicii dimprejur şi vor vedea că orice rezistenţă e de prisos. Să arunce armele şi să se dea în mâinile oamenilor mei. Am zis! Vulpea-albastră aşteaptă.

— Şi dacă ne vom preda, ce vor face cu noi Pieile Roşii? întrebă contele..

— Feţele palide vor muri! La apusul soarelui vor fi legaţi de stâlpul de tortură..

— Pe legea mea? zise râzând contele. Dacă e vorba să murim, vom muri cel puţin cu armele în mână.

— Fratele meu palid, zice nu? întrebă seful. Bine!

Îşi ridică lancea şi se întoarse spre războinicii săi, pentru a da semnalul de atac, când două împuşcături răsunară. Şeful şi un alt indian se răsuciră pe călcâie, căzând morţi, în timp ce doi oameni se năpustiră în luminiş, lovind în dreapta şi-n stânga.

Indienii surprinşi de atac şi necunoscând numărul atacanţilor se risipiră, iar Rameau d'Or şi Risque-Tout, puteră ajunge lângă ofiţerii lor, care scăpară un strigăt de bucurie văzându-i.

Cei doi soldaţi erau uzi până la piele, trecuseră râul înot ca să ajungă mal repede.

Îşi încărcară din nou armele şi mica trupă se aşeză astfel ca să facă faţă cu succes indienilor, care văzând micul număr al atacanţilor, se regrupaseră pentru atac.

Urmă o învălmăşeală grozavă; indienii atacară, zbierând sălbatic, fără să le pese de pierderile pe care armele de foc, descărcate din apropiere, le făceau în mijlocul lor.

După ce-şi descărcară armele, francezii luară puştile de ţeava

şi servindu-se de ele ca de ciomege, se înconjurară într-un cerc mişcător de lemn şi fier.

Lupta se prelungea şi eroii noştri erau cât pe ce să fie covârşiţi de numărul indienilor, când, deodată o mulţime de Huroni având în frunte Berger şi pe Kona-Hande se năpustiră asupra agresorilor francezilor, care fură ucişi şi scalpaţi până la unul.

În zadar încercară cei doi ofiţeri să se opună masacrului, invocând omenia ce trebuie arătată învinşilor. Berger îi consolă:

— Mai bine pentru ei ca*au fost ucişi pe loc. Altfel, după obiceiurile de aici, ar fi fost torturaţi, apoi arşi de vii. Şi-apoi, dacă vreţi că fiţi mărinimoşi, e foarte uşor: am nişte prizonieri pe care i-am păstrat, special, pentru dv. Mi i-a dat omul cu care aţi vorbit. Şi unde-i acest om?

— A plecat. Nu trebuie să fie văzut pe aici.

— Şi prizonierii?

— Sunt aici. Vreţi să-i vedeţi?

La semnul afirmativ al tinerilor, Berger îl chemă pe Kona-Hande cu care avu o scurtă convorbire pe şoptite. La urmă, şeful făcu un semn de asentiment şi se depărta în pădure.

VII
FORTUL NECESSITY

Încăpăţânarea este partea cea mai importantă a caracterului englez. Când un englez a hotărât să facă ceva, ori cear fi, nu se mai lasă: urmăreşte executarea prin orice mijloc, nelăsându-se oprit de nici un obstacol, nelăsându-se convins nici îndepărtat de scopul său, de nici o observaţie, neoprindu-se decât când succesul vine să încununeze sforţările sale. Socoteşte ca nimicuri rănile făcute orgoliului său, demnităţii şi chiar onoarei sale: scopul sa fie atins, restul nu interesează.

După ceea ce numeau ei, «succesul» întreprinderii, a cărui victimă căzuse contele de Jumonville, englezii nu pierduseră o clipă.

Pricepând importanţa ce-o avea stabilirea lor pe malurile râului Ohio şi pentru a justifica astfel drepturile de proprietate pe care le contestau francezii, hotărâră să construiască un fort rival al Fortului Duquesne.

Maiorul Washington, autorizat de guvernatorul Virginiei, Dinwiddie, ridică la câteva leghe depărtare de Fortul Duquesne o fortăreaţă pe care o înarma cu nouă tunuri puternice şi cu o garnizoană de cinci sute de oameni.

Această fortăreaţă fu numită Necessity. Maiorul Washington primi comanda, având ca locotenenţi pe căpitanul James McKay şi sublocotenentul Ward. Francezii, din cauza trupelor puţine de care dispuneau, nu se putură opune la ridicarea fortului. Se mulţumiră, deci, să-i supravegheze pe englezi.

Îi hărţuiră risipind în câmpie cete de vânători, aleşi printre cei mai îndrăzneţi canadieni, care aveau misiunea să nu lase o clipă de linişte garnizoanei duşmane.

Dar din nefericire, micul lor număr nu-i lăsa să fie pretutindeni în acelaş timp şi, deşi nu toate convoaiele cu muniţii şi alimente pe care le trimetea Dinwiddie, ajungeau la destinaţie, totuş ajungeau destule, astfel ca garnizoana să aibă provizii suficiente.

Într-o seară, cu câteva clipe înainte de apusul soarelui, trei călători se îndreptau spre fortul Necessity

Doi dintre călători erau călări, iar al treilea mergea în faţa lor, cu puşca sub braţ.

Când ajunseră aproape de zidurile fortului, se opriră iar pietonul, proptindu-şi puşca de o stâncă, plecă singur spre fort. Acolo fu oprit de o sentinelă, care chemă pee sergentul Harrison. Acesta după ce schima câteva cuvinte cu călăuza în care cititorii noştri vor recunoaşte pe Reptila, se îndreptă spre cei doi călători, pe care cu semnele celui mai mare respect îi pofti în fort. Unde sublocotenentul Ward le ieşi înainte şi îi conduse într-un salon. Acolo îi rugă să aştepte câteva clipe şi se retrase.

— Vezi, draga mea, zise cel mai în vârstă, că prevederile mele erau juste.

— Într-adevăr, dragă Leona, răspunse al doilea călător, erau aşteptate, trimisul tău a sosit înainte şi ne-a netezit drumul

— Oh! Don Palamede e un as, eram sigură că va reuşi să înşele vigilenţa cercetaşilor francezi.

Un ofiţer englez întră în salon în acest moment.

— Am primit, domnilor, scrisoarea de recomandaţie prin care Excelenta Sa Guvernatorul Virginiei insista să mă ţin la dispoziţia dv. Sunt la ordinele dv.

— Vă mulţumim, domnule, răspunse cel mai în vârstă dintre călători, pentru frumoasa primire pe care o faceţi unor necunoscuţi.

— Iertaţi-mă, replică zâmbind ofiţerul, protejaţii lordului Dinwiddie nu pot fi necunoscuţi pentru mine.

— Dv. sunteţi, desigur, maiorul Washington?

— Nu domnule. Sunt căpitanul James McKay. Maiorul Washington a fost nevoit, acum trei zile să plece într-o expediţie şi eu comand fortul în lipsa lui. Spuneţi-mi, deci, la ce vă pot fi de folos şi sunt la ordinele dv.

Cei doi cavaleri schimbară o privire neliniştită. Unul din ei spuse:

— Misiunea noastră, domnule e foarte delicată şi dacă maiorul Washington, nu va întârzia prea mult, am prefera să-l aşteptăm.

— Veţi face cum veţi crede de cuviinţă. Totuş, în interesul dv. vă sfătuiesc să-mi spuneţi ce doriţi, deoarece mă bucur de întreaga încredere a superiorului meu, care m-a pus în curent cu scopul misiunii dv.

— Va spus atunci şi cine suntem? întrebă unul din călători, cu vocea uşor tremurândă.

— Desigur, răspunse ofiţerul, cu un zâmbet uşor. Mi-a spus că în lipsa lui voi primi vizita a doi gentilomi germani, d-nii de Waldeck, care sunt sub ocrotirea lordului Dinwiddie şi sa fac tot

posibilul pentru ai mulţumi. Aşa dar, care-i dorinţa dv.?

— După cum v-a spus şi maiorul Washington, călătorim pentru a studia limba şi moravurile indigenilor.

— Aşa că v ar trebui o puternică escortă. Când dorici să plecaţi? întrebă căpitanul, cu acelaş zâmbet fin.

— Mâine, dacă va fi posibil.

— Foarte bine. Mâine veţi avea o escortă de treizeci de indieni Huroni, cei mai buni războinici din tribul lor, cu care veţi putea trece peste oricine ar încerca să vă ţină calea. Şi acum cred că sunteţi obosiţi de drum şi aţi fi bucuroşi să vă odihniţi.

Chemă un soldat şi-i spuse:

— Condu pe aceşti domni în apartamentul ce li s-a pregătit.

Apoi îşi luă rămas bun în termenii cei mai amabili de la oaspeţii săi.

— Dragă Leona, şopti atunci unul din călători la urechea celuilalt. Acest om ne-a recunoscut. Dovadă, felul cum se poartă.

— Ce ne pasă? E suficient să se facă că nu ştie. Aceasta e tot ce-i cer.

Soldatul le conduse în apartamentul lor, unde don Palamede Bernardo de Bivary Carpio, complet vindecat de rana sa, dar mai slab ca niciodată, le aştepta. Avură împreună o lungă conferinţă, care dură până după miezul nopţii. Apoi don Palamede plecă şi cele două femei rămaseră singure

VIII
VULPEA ALBASTRA

Când tobele sumară deşteptarea, cei doi gentilomi germani părăsiră apartamentul şi se duseră în cabinetul lui sir James McKay.

Acesta îi conduse la poarta fortului, unde le arătă vreo opt corturi indiene, care se ridicau pe câmpia la o bătaie de puşcă de fort şi care în ajun nu era acolo.

— Aceste corturi, le oprise căpitanul, adăpostesc treizeci de războinici, comandaţi da un şef celebru, Vulpea Albastră, care consimte, în urma rugăminţii mele să vă conducă ori unde veţi dori şi care va asculta de ordinele dv. Orice i-aţi ordona. După dejun, şeful va fi la dispoziţia dv. pentru a primi ordine.

— Mulţumesc, căpitane. La înapoierea noastră în Virginia, vom spune lordului Dinwiddie, promptitudinea cu care ne-ai servit.

Căpitanul făcu celor doi gentilomi onorurile fortului apoi îi pofti la masă, pe care o luară împreună cu sublocotenentul Ward.

Cer doi ofiţeri englezi erau prea gentlemeni, pentru a face vreo aluzie la sexul şi la adevăratul motiv al misiunii celor doi aşa zişi germani.

La sfârşitul mesei, sergentul Harrison introduse pe Vulpea Albastră, şeful indienilor. Acesta, salută asistenţa cu un uşor semn din cap, apoi încrucişa braţele, aşteptând nemişcat să i se adreseze cuvântul.

Sergentul Harrison raportă, că cu toate santinelele, doi oameni părăsiră fortul în timpul nopţii, fără să fie observaţi? Don Palamede şi Reptila, dar cel mai în vârstă dintre fraţi Waldeck, spuse că don Palamede a fost trimis în misiune, iar Reptila, care le fusese călăuză, fusese concediat, nemaiavând nevoie de serviciile lui.

Atunci căpitanul se întoarse spre indian şi ceremonios, îi ieşi în întâmpinare:

— Fii binevenit. Inima mea se bucură la vederea feţei unui prieten.

— Vulpea Albastră a primit invitaţia tatălui său, şeful alb şi s-a grăbit să vină.

— Ia loc lângă mine, îl pofti căpitanul, umplând un pahar cu

whisky, pe care indianul îl sorbi dintr-o înghiţitură.

— Oh! Apa de foc e laptele Huronilor! zise el, cu ochii sclipitori.

— Vulpea Albastră îşi aduce aminte de ce i-am spus la începutul acestei luni?

— Vorbele tatălui meu au rămas în sufletul meu. Am trimis numaidecât patru războinici care nu găsit urmele celor pe care îi căutăm. Cine poate scăpa în deşert, de privirea pătrunzătoare a Vulpei Albastre?

— Aşa dar eşti sigur că îi vom prinde?

— Tatăl meu mă ia drept o babă clevetitoare? Tatăl meu să dea apa de foc pentru războinicii mei şi totul va fi bine.

— Apa de foc va fi dată la înapoiere. Acum veţi primi zece puşti, cu praful şi gloanţele lor.

— Oh! Tatăl meu este un mare şef al feţelor palide. Vulpea Albastră îşi va ţine făgăduiala.

— Mă bizui pe lealitatea ta. Aceşti doi războinici, spuse el arătând spre d-nii de Waldeck, vă vor însoţi, aşa cum a fost înţelegerea.

— Vulpea Albastră îi va asculta aşa cum îl ascultă pe tatăl său.

— Şi acum, ora plecării a sosit.

Vulpea Albastră ridică sticla de whisky şi o goli dintr-o sorbitură.

— Vulpea Albastră, e gata! zise el, aruncând sticla.

Caii fură înşeuaţi şi după ce-şi luară rămas bun de la ofiţeri, mica trupă se depărta.

Cei doi englezi rămaseră în poarta fortului, urmărindu-i cu privirea.

— Vizita acestor femei, pe care ura le-a pus pe drumuri, ne va purta nenoroc, zise căpitanul.

— De ce?

— Ţi-aduci aminte de moartea d-lui de Jumonville?

— N-o voi uita nici odată, făcu sublocotenentul cutremurându-se.

— Ei bine, această afacere este urmarea celeilalte, dacă nu mă înşel.

— Cu atât mai rău... şi mai bine să nu mai vorbim. Am destule remuşcări în privinţa contelui de Jumonville, cu toate că nu am nici o vină, căci n-am făcut altceva decât să ascult de ordinele primite.

Reptila şi don Palamede, plecaţi ca cercetaşi, urmărise ca umbrele pe ofiţerii francezi. Reptila nu socotise necesar să-l pună

la curent pe don Palamede cu adevăratul motiv pentru care îi urmărea pe francezi. Astfel că don Palamede îi lăsă să organizeze, cursa din insulă, care se termină atât de trist pentru ei.

IX
PRIZONIERII

Cele două femei rămăseseră sub paza lu don Palamede aşteptând ca Vulpea Albastră să-i aducă vii pe cei doi francezi, aşa cum îi ordonase.

De abia trecuseră câteva minute, când zgomotul unui om care fugea se auzi şi Proscrisul apăru. Văzându-le un zâmbet apăru pe buzele sale şi zise cu o voce ironică:

— Ah! Gentilomii stau la pândă? Aşteaptă să le vie vânatul de-a gata? Băgaţi de seamă numai ca vânatul să nu se schimbe în vânător.

— Ce vrei să spui?

— Doamnă contesă de Maleval şi d-ta, doamnă marchiză de Bois-Tracy, urmaţi-mi sfatul: fugiţi cât mai e timp.

Şi înainte ca cele două femei să-şi revină din înmărmurire, el dispăru.

— Ce-i de făcut? întrebă contesa de Maleval.

— Să fugiţi! Să fugiţi repede! strigă o voce lângă ele şi cele două femei recunoscură vocea lui Andre, fratele de lapte al marchizei.

— Vă urmăresc de la Fort Necessity, adăugă Andre. Suntem înconjuraţi de indieni, de oamenii lui Villiers. Veniţi repede. Am o pirogă ascunsă în apropiere,

— Nu! zise marchiza. Nu fug în faţa unor oameni pe care îi dispreţuiesc.

— Nici eu! adăugă contesa.

— Dar voi trebuie să fugiţii, zise din nou, marchiza, adresându-se lui Andre şi lui don Palamede. Dacă rămâneţi cu noi nu ne puteţi folosi la nimic, pe când dacă sunteţi liber, mai avem o speranţă de scăpare.

Cei doi bărbaţi abia avură timpul să dispară în tufişuri când femeile fură înconjurate de indieni.

Un şef se apropia de ele:

— Fiicele mele să fie fără teamă! Kona-Hande este un şef renumit, iar războinicii săi ştiu respectul cu care trebuie să fie tratate prizonierele. Fiicele mele să mă urmeze!

— Unde vrei,să ne duci?

— Fiicele mele vor vedea!

— Mai bine ucide-ne pe loc, decât să ne supui la torturi. Nu mai fac un pas de aici! zise contesa.

— Kona-Hande e un mare şef, replică mânios indianul. Niciodată securea lui n-a fost mânjită de sângele unei femei.

Şi fără să mai spună o vorbă le conduse în spre luminişul, care era plin de leşurile Vulpei albastre şi ale oamenilor săi.

În mijlocul luminişului stăteau în picioare, sprijiniţi în puşti mai mulţi vânători, printre care se aflau dl. de Villiers şi de Grigny.

— Domnilor, spuse contele, făcându-se a nu recunoaşte pe doamnele de Maleval şi de Bois-Tracy. Nu vă întreb, care vii numele. Mi-e deajuns să ştiu că, deşi francezi. V-aţi pus în slujba duşmanului, pentru a satisface ura dv. personală. Aţi merită să facem cu dv., ceea ce am făcut cu oamenii pe care i-aţi trimis să ne asasineze. Dar vreau să cred că nu este pierdută orice speranţă de îndreptare. Sunteţi liberi, domnilor.

Şi întorcându-le spatele, cei doi ofiţeri, urmaţii de vânători şi de indieni părăsiră luminişul, lăsându-le singure pe cele două femeii! Berger mergea pe lângă conte:

— Ai făcut, poate, ceea ce trebuia sa faci, dar n-ai făcut bine.

— De ce?

— Există pe aici un proverb: Şarpele mort, s-a dus veninul.

— Să ucid femei?

— Duşmanii n-au sex! Să dea Dumnezeu să nu-ţi pară rău de generozitatea d-tale.

X
JOCUL DE PILMA

Înapoiaţi în satul indian, cei doi gentilomi mulţumiră lui Kona-Hande, indienilor şi vânătorilor pentru ajutorul dat, apoi se duseră sa se odihnească.

Berger îi conduse până la coliba lor şi urându-le noapte bună le spuse să fie gata de drum a doua zi dimineaţa, căci sosire timpul de a lucra.

A doua zi în zori, cei doi prieteni erau îmbrăcaţi când veni Berger să-i ia.

— Luaţi-vă merinde şi muniţii, domnilor, le spuse el, în loc de bună dimineaţa.

— Dar unde ne duci?

— Aproape de tot. Abia la trei leghe de sat.

— Dar asta-i o plimbare. Ce ni se poate întâmpla? Doar nu mergem să ne batem!

— Din contră! Mergem la o serbare tribul Lupilor-Huroni a provocat la *pilma* – un fel de tenis – un alt trib prieten. Mai multe alte triburi vor fi de faţă pentru a judeca cui i se cuvine victoria.

— Şi numai pentru atâta lucru ne deranjezi. Pe cuvântul meu, aş avea chef să rămân aici.

— Ai face rău, zise vânătorul cu un zâmbet ciudat. Dacă v-am rugat să luaţi parte la acest joc, am făcut-o pentru că am motive serioase. Mai târziu vom juca, poate, un alt joc, mai… serios.

— Ei bine, dragul meu Berger, eşti un mister. Trebuie să fac ce-mi spui, fără să încerc să înţeleg.

Plecară împreună cu indienii, care de astă dată nu luară precauţiile necesare ca atunci când plecau la război sau la vânătoare. Mergeau râzând şi glumind.

Serbarea începu, aşa cum era obiceiul cu cântece şi dansuri religioase, urmate apoi de întrecerea propriu zisă, la care luară parte cei mai buni jucători din cele două triburi amice.

Ofiţerii priveau cu interes acest spectacol, nou pentru ei, când Berger le făcu semn să se strecoare afară din sala serbări.

După o oră de mers pătrunseră în pădure, unde, la o răscruce, era adunată o ceată de vreo sută de oameni, printre care Risque-Tout şi Rameau d’Or.

— Unde e Jan Pol? întrebă canadianul.

— Iată-mă, zise o voce şi Proscrisul îşi făcu apariţia.

— Omul acesta în mijlocul nostru? strigă surprins, contele.

— Tăcere! îi şopti Berger. Nu judeca pe acest om înainte de a-l cunoaşte.

Apoi Berger şi Jan Pol avură o convorbire pe şoptite, după care se despărţiră, strângându-şi mâna. Proscrisul plecă părând că nu observase prezenţa celor doi ofiţeri.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă contele, nerăbdător.

— Asta înseamnă că în două zile veţi captura transportul englez, ripostă Berger.

XI
VIZUINA URSULUI CENUŞIU

— Explică-te, zise contele, neputând să-şi ascundă surprinderea.

— Nu aici, domnule Ludovic. Suntem prea aproape de prietenii noştri indieni.

— Ciudaţi prieteni, de care trebuie să te fereşti.

— Aşa stau lucrurile pe aici! Dar să mergem. Într-o oră se va băga de seamă dispariţia noastră, să profităm de timpul ce-l mai avem.

— Dar acest om, acest spion Jan Pol. Nu te temi că ne va trăda?

— El? Fi liniştit, domnule Ludovic, el nu ne va trăda, zise canadianul cu un zâmbet amar. Când îl vei cunoaşte mai bine, vei vedea…

Apoi, adresându-se cetei de vânători, care stătuseră liniştiţi până atunci, Berger le spuse:

— Camarazi, iată pe cei doi ofiţeri francezi. De care v-am vorbit. Ştiţi despre ce este vorba şi mi-aţi făgăduit că-i veţi asculta. Se pot bizui pe cuvântul vostru?

— Da, răspunseră vânători într-un glas. Jurăm!

— În numele Regelui, vă mulţumesc, domnilor pentru patriotismul vostru.

Vânătorii se înclinară, respectuoşi, apoi ca prin farmec dispărură ca şi cum i-ar fi înghiţit pământul.

Cei doi ofiţeri, cu soldaţi lor şi cu Berger ramaseră singuri.

— O sută de oameni, explică Berger, nu pot să-şi ascundă drumul ori câte precauţiuni ar lua. Pe când în cete mici le va fii mai uşor

— Şi noi pe unde vom merge?

— Noi ne înapoiem o bucată de drum, apoi vom porni cu piroga pe apă. Aşa nu vom lăsa nici o urmă.

Părăsiră răscrucea şi se înapoiară pe drumul pe care veniseră, dar după vreo cinci minute de mers o luară la stânga ţi în curând se aflară în mijlocul unei îngrămădiri de stânci, pe care se căţărară.

Suişul fu greu şi când ajunseră la o oarecare înălţime, Berger

dădu semnalul de repaus şi se întinseră la adăpostul unui enorm bloc de stâncă.

După ce se odihniră, Berger împinse cu toată puterea în blocul de stâncă, care spre marea lor uimire, alunecă întocmai ca pe nişte balamale, descoperind intrarea unei subterane.

— Iată drumul nostru, spuse vânătorul. Veniţi!

Şi aprinzând o torţă, pătrunseră în subterană, trăgând după ei blocul de granit.

— Aici suntem în siguranţă, zise vânătorul pornind în fruntea lor, prin lungul canal de ape în inima stâncii.

— Unde duce galeria asta?

— Pe malul râului; dar nu ne grăbeşte nimeni. E ora prânzului şi n-am face rău să mâncăm ceva înainte de a ne relua drumul. Am adus merinde proaspete.

Tot mergând, galeria se lărgea pana ce se transformă într-o sală înaltă din care porneau alte câteva galerii.

În această sală se afla un maldăr de blănuri, o grămadă de lemn uscat, un sfert de cerb şi o şuncă de urs.

Vânătorul făcu focul şi pregăti mâncarea, în timp ce soldaţii, după ce stinseră torţa, care devenise nefolositoare din cauza luminii care pătrundea prin nişte crăpături din tavan, se întinseră pe blănuri. Eşti sigur că nimeni nu mai cunoaşte subterana asta?

— Absolut sigur. Indienii nu vin prin locurile astea care, cred ei, sunt locuite de fantome, iar intrarea de pe malul râului este invizibilă. Am descoperit această cale acum: câţiva ani, cu prilejul unei vânători. Eram cu un prieten şi tocmai mă îndepărtasem puţin de el, pentru a căuta nişte urme, când auzii un răcnet îngrozitor şt îl văzui luptându-se eu un urs cenuşiu. Şovăi o clipă, neştiind ce să fac ca să nu-mi lovesc prietenul, apoi trăsei, ursul căzu fulgerat, cu un glonţ în creier, dar şi prietenul meu era pe moarte. Abia putu să-mi strângă mâna şi murii. Săpându-i groapa, în vizuina ursului observai uşurinţa cu care se mişca stânca de la intrare. Mai târziu, prin întrebări meşteşugite adresate şefilor de trib din împrejurimi, mă asigurai că această trecere le era necunoscută. De atunci şi până azi, nimeni, afară de mine n-a pătruns alici.

— Şi acum Berger, să vorbim de ale noastre. Cred că ar fi timpul să termin ceea ce ai început tu atât de bine. Vorbeşte-mi de trupa engleză pe care o vom ataca.

E compusă din optzeci de vânători englezi obişnuiţi ca şi noi, cu viaţa în pustiu, bravi, cunoscând toate vicleniile indiene şi

pentru care cuvântul imposibil n-are înţeles. Deşt avem avantajul numărului, este posibil că vom fi avantajaţi de poziţie, căci conducătorul lor, un metis numit Vulturul Zburător e un om foarte încercat şi se bucură de un renume pe care puţini îl egalează.

— Eşti prea modest. Sunt convins că dacă ţi-ai da puţină osteneală ai reuşi să fi mai şiret decât Vulturul Zburător.

— Va fi greu, dar îmi va da toată osteneala. Şi acum să pornim.

După ce mai merseră o bună bucată de drum, într-una din galeriile care se deschideau în faţa lor, zăriră lumina zilei.

Berger se opri şi dintre grotă scoase o pirogă în care puse armele şi muniţiile.

— Îmbrăcaţi-vă! zise el.

— Dar nu văd ieşirea!

— Lăsaţi-mă pe mine. Ştiu eu cum se iese de aici. Dv. culcaţi vă în barcă astfel ca să nu depăşiţi bordul. Restul mă priveşte.

În timp ce francezii se întindeau în pirogi după indicaţiile lui Berger, acesta începu să se dezbrace.

Îşi puse hainele în barcă şi intră în apă, împingând barca. Cei culcaţi aveau impresia că tavanul coboară asupra, lor, până ce ajunsese la câţiva centimetrii. Prinşi de o teamă instinctivă închiseră ochii.

Când îi redeschiseră. Lumina soarelui lucea deasupra lor.

Berger se îmbrăcă şi apucă cârma, iar piroga împinsă de cele patru perechi de braţe, îşi luă zborul pe suprafaţa apei.

XII
CONVOIUL

Noaptea era întunecoasă şi fără lună.

Vântul sufla cu furie, frângând arborii.

La picioarele unei movile, poposise o ceată numeroasă de călători. Strânşi în jurul flăcăirilor, luau masa de seară.

Aceşti optzeci de călători formaseră eu ajutorul baloturilor pe care le duceau cu ei, un fel de cetăţuie în care se refugiaseră.

Ceva mai la o parte, în jurul unui foc, stăteau doi indivizi care păreau să fie conducătorii celorlaltor oamenii. În special unul din ei, mai în vârstă şi mai voinic de cât ceilalţi, atrăgea atenţia prin expresia de şiretenia, după faţă.

— Merge bine, zicea acest om. Încă nouă zile şi suntem scăpaţi.

— *By God!* răspunse al doilea. Aş fii mulţumit să se sfârşească odată. Să mergi timp de şaptezeci şi trei de zile prin pustiurile astea, fără alţii tovarăşi decât fiarele sălbatice, vântul şi ploaia, este ceva groaznic. Să dea Dumnezeu să se termine cu bine.

— Nu cumva te îndoieşti de succesul expediţiei noastre? întrebă omul în vârsta, care nu era altul decât Vulturul Zburător.

— Călătoria noastră nu s-a terminat, ripostă celălalt. Ne mai rămân nouă zile de drum. Am presimţirea că ni se va întâmpla ceva neplăcut.

Urmă o clipă de tăcere.

Vulturul Zburător părea să se gândeşte profund.

— Ai dreptate, zise el în cele din urmă, toate prin câte am trecut au fost nimicuri faţă de ceea ce ne aşteaptă.

— Ce vrei să spui? Ai vreo bănuială?

— Duşmanul nostru cel mai de temut, nu l-am întâlnit încă. Şi îl cunoşti bine, cine e!

— Fără-Urmă?

— Vezi! N-am avut nevoie să-i spun franţuzului ăstuia afurisit care e duşmanul nostru al tuturor şi în special al meu. Şi dacă ne atacă suntem pierduţi.

— Cum aşa? Ne vom apăra doar?

— Ne vom apăra? Şi cu ce? Nu-ţi aduci aminte de cei cinci cai care s-au înecat în primele zile? Ei purtau toată provizia noastră

de praf şi de gloanţe. Cu cei ne-a mai rămas de abia dacă vom avea fiecare câta zece focuri de tras. Şi e sigur că vom fi atacaţi, căci am descoperit urme suspecte pretutindeni în jurul nostru.

— Ce-i de făcut?

— Avem o singură posibilitate, cel mai apropiat fort englez se află la douăzeci şi cinci de leghe. Cu un cal bun e o jucărie să ajungi acolo şi să ceri ajutoare. În acest timp, ceilalţi rămân aici, se fortifică cu trunchiuri de copaci şi aşteaptă ajutoarele.

— Foarte bună idee. Voi pleca chiar acum. Sunt mulţumit că-i putem juca o festă blestematului asta de Fară Urmă.

— Ei! Ei! zise deodată o voce batjocoritoare; se vorbeşte de mine aici şi nu tocmai politicos.

Cei doi oameni se întoarseră speriaţi. La spatele lor, sprijinindu-se în puşcă, zâmbitor, stătea Berger.

— Ei bine, zise el, primirea care mi-o faceţi nu-i tocmai călduroasă. Asta-i ospitalitatea voastră?

— Ceri ospitalitate? Dacă vii ca prieten, aşează-te şi fi binevenit, răspunse liniştit Vulturul Zburător.

— Mulţumesc, răspunse Berger, fără să se aşeze. Vin... aproape ca prieten...

— Aproape ca prieten? îl întrerupse Vulturul.

— Da. Aproape... căci vin ca ambasador.

— Ce vrei să spui?

— Ceea ce spun. Mă acceptaţi la focul vostru ca ambasador?

— Explicate.

— Răspunde-mi întâi. Port cu mine pacea sau războiul. Pe care o preferi?

— Fie. Aşează-te la foc. Viaţa îţi este asigurată, te poţi retrage când vei voi, fără ca cineva să te oprească.

Berger se aşeză pe o piatră, ţinându-şi puşca pe genunchi şi îşi aprinse pipa pe care o scoase din brâu.

— Dă-mi voie să te felicit, zise Vulturul, de dibăcia cu care ai intrat în câmpul nostru fără ca sentinelele să te simtă.

— Ia te uită la sentinele. Sunt doi soldaţi francezi care le-au înlocuit. Cât priveşte pe adevăratele sentinele, stau acum fără grijă în campamentul francez.

— Eşti dracul gol! scrâşni englezul.

— Haide, calmează-te! Ai ales foarte bine locul de campament. E aproape inexpugnabil. Numai că ai făcut o mică greşeală. Te-ai sprijinit pe aceasta colină crezând că e imposibil de escaladat. Ei bine, te-ai înşelat. Există o cărare foarte îngustă, foarte greu de

urcat dar în lipsă de altceva, ne-am mulţumit şi cu atât, astfel că o bună parte din oamenii noştri sau urcat acolo sus, înainte de venirea voastră.

— Eşti diavolul! repetă englezul.

— Nu, dragul meu, sunt doar un vânător francez, care cunosc pustiul.

— Unde vrei să ajungi?

— Ascultă-mă cu atenţie, înapoia fiecărei sentinele se află câte douăzeci de oameni, care n-aşteaptă decât un strigăt pentru a se năpusti asupra voastră. Pe colină sunt şaiezeci de oameni, comandaţi de doi ofiţeri francezi care au venit special de la Fort Duquesne şi care sunt gata să vă împuşte ca pe porumbei. Vei recunoaşte că orice încercare de rezistenţă ar fi o nebunie: n-aveţi muniţii, ai spus-o singur; mi-aţi ucide probabil câţiva oameni, dar voi aţi fi masacraţi până la unul. Vă somez deci să depuneţi armele şi să ne daţi mărfurile voastre.

— Şi apoi?

— Apoi veţi fi trataţi ca prizonieri de război. Ne veţi însoţi până la Fortul Duquesne, unde vi se vor înapoia armele, caii şi libertatea.

— Şi dacă refuz?

— Atunci sângele, ce se va vărsa să cadă asupra ta.

— Dar întâi îl voi vărsa pe al tău! urlă Vulturul Zburător, năpustindu-se asupra canadianului, cu cuţitul în mână.

Atacul fu atât de neaşteptat, încât dacă nu s-ar fi păzit, având mereu ochii fixaţi pe duşmanul său, Berger ar fi fost străpuns.

El sări înapoi şi ochind, trase. Vulturul Zburător căzu cu ţeasta zdrobită.

Câmpul fu năpădit din trei părţi. Englezi fură covârşiţi şi se predară fără să lupte.

Totul se petrecu atât de repede că în zece minute câmpul trecu din mâna englezilor în a francezilor.

După optsprezece zile, dl. de Villiers intra triumfător la Fort Duquesne, cu mărfurile şi cu prizonierii. Ca răsplată a succesului său, el ceru d-lui de Contrecoeur să-şi ţină făgăduiala de a nu lăsa nerăzbunată moartea contelui de Jumonville, fratele său.

XIII
RĂPIREA UNUI ÎNDRĂGOSTIT

Într-o dimineaţă, după ce se suna deşteptarea, contele de Villiers, însoţit de Rameau d'Or părăsi fortul pentru a se duce la vânătoare.

Dar acesta era numai un pretext,

Adevăratul motiv, era dorul de a afla ştiri de la Angela pe care n-o mai văzuse din ziua plecării în expediţie. Deşi se înapoia se de patru zile, îndatoririle sale militare nu-i dăduseră răgaz să o viziteze mai curând.

Ajuns la coliba Proscrisului, avu durerea să vadă ca locuinţa era încuiată şi părea părăsită. În grajd, jgheaburile, erau goale şi pline de pânză de păianjeni, ceea ce însemna că de mult erau părăsite.

Îndurerat, rătăci prin jurul casei, neştiind cum să-şi explice absenţa tinerei fete. I se părea că îndeplineşte un pios pelerinaj, vizitând toate locurile pe unde se plimbase cu iubita sa.

Ajunsese astfel îi faţa unui cuib, unde de multe ori dăduseră firimituri puişorilor. Cuibul era acum părăsit. Maşinaliceşte, mângâie cuibul, când simţi o hârtie foşnindu-i între degete. Despături repede biletul şi iată ce citi:

«Ai plecat, trebuie să plec şi eu! Când mă voi înapoia? Nu ştiu! Dar tu vei veni! Mă iubeşti şi prima vizită va fi pentru mine, care nu voi putea să te primesc şi să-ţi spun bun sosit. Atunci te vei plimba prin locurile pe unde am fost împreună, povestindu-ne dragostea. Vei regăsi acest cuib. Locuitorii lui şi-au luat zborul. În locul lor, pun inima mea. Te iubesc şi voi nădăjdui, orice sar întâmpla. Pe curând.

ANGELA»

După ce sărută de sute de ori scrisoarea; care-i dădea speranţe, se înapoie la locul unde-l lăsase pe Rameau d'Or şi împreună se îndreptară spre fort.

Erau aproape să iasă din pădure, când; deodată, vreo douăzeci de oameni, îmbrăcaţi în costume indiene, ieşiră din

ierburi şi din dosul copacilor înconjurându-î.

— Predă-te, căpitane! îi spuse într-o excelentă franceză cel ce părea şeful acestor pseudo-indieni. Nu vă vom face nici un rău. De altfel, vedeţi ca orice rezistenţă, e de prisos.

— Un om de inimă e stăpânul vieţii sale. Nu mă voi preda unor mizerabili bandiţi. Ia tu fugi! se adresă el lui Rameau d'Or.

— Eu să fug? Prefer să murim împreuna, replică soldatul.

— Îţi ordon să pleci! Cine mă va răzbuna dacă voi muri, cine mă va scăpa dacă voi fi prizonier? Fugi!

— E drept. La revedere, domnule căpitan. Fug pentru că mi-aţi ordonat.

— Prindeţi pe omul acesta! strigă şeful bandiţilor arătându-l pe soldat.

— Haida-de! Să prinzi un parizian? Nu sunteţi destul de deştepţi pentru asta, domnilor indieni.

Vorbind astfel, se năpusti asupra indienilor care erau mai aproape de el, îşi descărcă arma în grămadă apoi servindu-se de puşcă ca de un ciomag îşi croi drum printre ei şi dispăru.

Câţi-va din aşa zişii indieni voia să se ia după el, dar şeful lor îi împiedică:

— N-aţi fost în stare să-l opriţi, acum e de prisos să mai fugiţi după el. Meargă sănătos.

— Nu de el am nevoie.

Contele de Villiers urmărise scena cu degetul pe trăgaci.

— Căpitane, îi spuse din nou şeful, predă-te şi îţi lăsăm viaţa.

— Nu, răspunse căpitanul, ochindu-l pe conducătorul bandiţilor.

Dar înainte de a putea apăsa pe trăgaci primi o lovitură violentă care îl făcu să scape arma. Unul din bandiţi se ascunsese în copacul de care se sprijinea căpitanul şi îşi dăduse drumul în spinarea lui imobilizându-l.

Până să-şi dea seama ce se petrece cu el, căpitanul fu legat de un cal, ochii îi fură acoperiţi cu o cârpă şi trupa porni.

XIV
URMA

În aceiaş zi, pe la orele două doi oameni stăteau de vorbă, în jurul unui foc, pe malul râului Ohio, în împrejurimile fortului Duquesne.

Aceşti doi oameni erau Berger şi Kona-Hande. Tocmai terminase de mâncat. Păreau că vorbesc de lucruri vesele, căci mereu se întrerupeau pentru a râde cu hohote.

— Trebuie să mărturisesc că am avut mare noroc întâlnindute, şefule. Nici nu bănuiam că voi vedea azi faţa unui prieten.

— Eu te căutam, frate zise indianul.

— Deci norocul n-a fost singur de vină. Ai să-mi ceri ceva?

— Nu, am venit doar de plăcerea de a vedea un prieten.

— Mulţumesc. Aşa dar farsa a fost bine jucată şi englezii sunt furioşi?

— Sunt ca nebuni; plâng ca babele şi au jurat să se răzbune.

— Şi noi am făcut acelaş jurământ. În curând puştile vor vorbi şi vom vedea care vor striga mai tare.

Deodată canadianul se opri din vorbă, privind fix în zare.

— Ce are tratele meu? îl întrebă indianul.

— Ia priveşte! Nu vezi nimic?

— Văd un om fugind cu repeziciunea unui cerb fugărit de vânători. E o faţă palidă; un războinic din fort.

— Trebuie să-l oprim. E servitorul unui om pe care-l iubesc şi-l respect; mi-a frică să nu-i se fi întâmplat vreun accident.

Amândoi prieteni ieşiră în întâmpinarea lui Rameau d'Or, care gâfâind le povesti cele întâmplate.

— Eşti un băiat viteaz, spuse canadianul după ce soldatul îşi terminase povestirea. Trebuie să cercetăm la faţa locului urmele pe care le-au lăsat atacanţii, pentru a vedea cu cine avem de a face. Apoi, vom raporta d-lui de Contrecoeur care va lua măsurile necesare.

Rameau d'Or îi conduse până la locul luptei, unde cei doi oameni ai pădurii citiră ca într-o carte cele întâmplate.

Iată ce sa întâmplat, zise canadianul*

— Oamenii care au atacat erau călări. Cinci dintre ei erau indieni. Erau şi două femeii cu ei.

Ceilalţi optsprezece oameni erau albi. Tu ai ucis patru dintre ei. Căpitanul a fost legat fără să se poată apăra şi trupa s-a îndreptat apoi spre Vest. Acum ce credeţi că trebuie să facem?

— Sa mă ia dracul dacă ştiu! spuse soldatul, un singur lucru vă spun: dacă voi pune mâna pe bandiţii aceştia, n-am să dau un ban pe pielea lor.

— Să vedem acum ce spune şeful, e rândul lui să vorbească.

— Kona-Hande, răspunse indianul, e uni mare şef. El are multă experienţă. Cine îi poate ascunde urma sa? El descoperă şi urma vulturului în aer. El va urmări pista căpitanului şi nu o va pierde până la sfârşit; apoi se vai înapoia la prietenul său şi-i va spune totul. În acest timp, Fără Urmă se va duce la şeful feţelor palide şi-i va spune ce sa întâmplat] apoi va cere ajutorul fraţilor săi vânători şi cu ei va merge pe urma lui Kona-Hande; să nu ia războinici de ai feţelor palide: ei sunt viteji, dar pălăvrăgesc ca babele. Ce spune fratele meu de vorbele şefului?

— Gândesc că eşti un om înţelept şi sunt de părerea ta.

Fără altă vorba, indianul începu să meargă pe urmele lăsate de răpitori. Iar canadianul ţi Rameau d’Or se înapoiară la Fort, unde fură imediat primiţi de către dl. de Contrecoeur, care era foarte îngrijorat, de lipsa lui Villiers.

Lângă el, era baronul de Grigny.

XV
VÂNĂTORII

Berger povesti răpirea contelui de Villiers şi apoi când mânia d-lui de Contrecoeur se mai potoli, îi spuse cele ce hotărâse cu Kona-Hande.

Deşi crezuse la început că această răpire era opera englezilor şi se pregătea să se răzbune pe prizonierii englezi din fort, dl. de Contrecoeur, trebui să recunoască ascultându-l şi pe dl. de Grigny că vânătorul avea dreptate.

Îşi dădu, deci, încuviinţarea ca Berger şi baronul de Grigny să plece împreună cu cei o sută de voluntari canadieni, în urmărirea răpitorilor.

Vânătorul prefera ca plecarea să se facă noaptea, când nimeni nu-i putea vedea şi englezii n-ar fi putut descoperi drumul lor.

La miezul nopţii, vânătorii, preveniţi de Berger, coborâră unul câte unul în curtea fortului, de unde dispărură ca nişte fantome, înghiţite de noapte.

După ce merseră toată noaptea separat, se strânseră spre dimineaţă pentru a se sfătui.

Hotărâră să se împartă în trei detaşamente. Berger şi ceilalţi francezi, urmau să meargă pe apă, iar celelalte două detaşamente de câte cincizeci de oameni, trebuiau să meargă unul, prin munţi iar celălalt pe pista răpitorilor.

Întâlnirea fu fixată la un grup de stânci nuntit Castelul Alb.

Dacă n-ar fi fost făcută în circumstanţe tragice, călătoria l-ar fi încântat pe baronul de Grigny.

Niciodată nu văzuse un peisaj mai încântător şi mai variat decât aceste ţinuturi unde nu călcase niciodată picior de alb. Dar în a doua zi de mers. Contrar obiceiului său Berger începu să dea semne de nelinişte

— Am descoperit urma a trei persoane prin aceste ţinuturi neumblate. Doi bărbaţi şi o femeie. Rămâneţi aici şi eu mă voi duce să cercetez dacă sunt duşmani sau vânători inofensivi.

După două ore de aşteptare, care li se păru cât sase cei trei europeni văzură pe Berger înapoindu-se şi respirară uşuraţi

— Ei bine, Berger, ce-ai descoperit? întrebat baronul.

— Că m-am înşelat, sunt într-adevăr doi bărbaţi şi o femeie.

— Prieteni sau duşmani?

— La întrebarea asta vă pot răspunde: nu avem de ce ne teme din partea lor.

— Ai vorbit, deci cu ei?

— Sigur. Sunt cunoştinţe vechi. Cum i-am recunoscut, m-am şi arătat. De altfel m-au simţit şi ei şi daca nu m-aş fi dus eu la ei, veneau ei la noi.

— Şi ce vom face acum?

— Vom merge la campamentul noilor noştri prieteni, unde vom fi bine primiţi. De altfel îi cunoaşteţi. Să nu arătaţi însă nici surpriză, nici curiozitate. Nu prea ştiu ce-i aduce prin locurile astea. Dar cum ei nu mi-au vorbit de afacerile lor, nu vom vorbi nici noi de ale noastre.

După trei sferturi de oră de mers, ajunseră la campament, unde spre surprinderea lor recunoscură în cele trei persoane pe Jan Pal – Proscrisul, pe Reptila şi pe Angela, fiica Proscrisului, care îi aşteptau cu masa.

Mâncară în tăcere, apoi aprinseră pipele.

Convorbirea nu era prea animata şi atunci Jan Pal rupse gheaţa adresându-se vânătorului.

— Ei, bravul meu Berger, nu te aşteptai să mă întâlneşti astăzi?

— Cred că nici d-ta nu te aşteptai.

— Din contră eu vă aşteptam. De două zile mergem alături. Astăzi am vrut să vă depăşesc, altfel am fi mers tot alături până la... până la...

— Până unde?

— Până unde mergeţi. Numai că acum vom merge împreună.

— Ei, se amestecă baronul în vorbă, pentru asta ar trebui să şti unde mergem noi.

— Şi cine vă spune că nu ştiu? Nu vă supăraţi, zise el văzând un gest nerăbdător al baronului, să ne punem de acord în loc să ne ţinem de rezervă, ceea ce ar putea să împiedice reuşita proiectelor noastre.

— Nu vă înţeleg, domnule şi nu ştiu despre ce proiecte vorbit).

— Văd cu plăcere că deşi sunteţi tânăr, sunteţi prudent. Dar aflaţi că mă interesez de contele de Villiers tot atât cât d-voastră. Mi-a salvat viaţa şi asta e o datorie pe care sunt grăbit să i-o plătesc. De altfel, dacă vă îndoiţi de cuvântul meu, Kona-Hande va putea să mărturisească pentru mine.

Într-adevăr şeful indian se îndrepta spre ei în clipa aceea.

Orice îndoială era de prisos: Proscrisul spusese adevărul.

XVI
MARTIRUL

Trupa răpitorilor se oprise şi şeful lor se apropie de contele de Villiers, care-şi freca mâinile înţepenit din cauza legăturilor.

— Domnule conte, îi spuse acesta, dacă-mi daţi cuvântul de onoare că nu veţi încerca să fugiţi, veţi fi imediat, dezlegat. În caz contrar, vă veţi pricinui degeaba groaznice suferinţe, caci drumul devine foarte anevoios.

Contele îi întoarse spatele ca dispreţ.

— Omul acesta e de fier, murmura şeful, adăogând cu voce tare: Făceţi-vă datoria!

Contele fu din nou legat, pe urmă îl ridicară şi-l aşezară pe gâtul unui cal, în faţa unui om de care era legat şi care trebuia să-l sprijine.

Poziţia era foarte obositoare. Contele, pe jumătate culcat şi îndoit de spate, n-avea nici un punct de sprijin, picioarele şi capul se bălăbăneau.

Un fluierat se auzi trupa începu să meargă.

Cu toată osteneala pe care şi-o da omul care-l sprijinea, contele suferea groaznic. Îi trebui toată vigoarea şi toată energia pentru a nu se plânge şi a nu cere îndurerare vrăjmaşilor săi. Sângele i se urcă la cap, urechile îi vâjâiau, ameţi, apoi nu-şi mai dădu seama de nimic.

Leşinase.

Când se trezi, trecură mai multe momente până să-şi dea seama unde se află şi ce se întâmplase cu el.

Era culcat pe un pat într-o colibă foarte solid construită. Pereţii erau garnisiţi cu blănuri care ţineau de tapet; un cămin mare în care ardeau câţiva buşteni, răspândea căldură plăcută; mobilă sculptată, un orologiu stil Ludovic XIII, completa spre marea uimire a Contelui încăperea.

Prin fereastră, razele soarelui intrau în cameră.

O uşă se deschise şi un servitor intră ţinând în mână o tavă de argint pe care era un dejun copios.

«Însfârşit, va şti unde se află», îşi zise el cu un gest, chemă pe servitor să se apropie de pat,

— La ordinele dv., domnule conte,

— Mă cunoşti, aşadar?

— Am onoarea să ştiu că dv. sunteţi contele Ludovic Coulon de Villiers, căpitan în regimentul de marină regală.

— Dacă numele şi titlurile mele îţi sunt cunoscute, probabil că persoanele care îmi oferă ospitalitate sunt dintre prietenii mei?

— Cei mai buni prieteni, domnule conte.

— Foarte bine! Şi cum se numesc aceşti prieteni?

— Stăpânul meu îşi rezervă plăcerea să se prezinte singur în faţa d-lui conte.

— Sunt de mult aici?

— De douăsprezece zile. Domnul conte a fost foarte bolnav şi ne-am temut pentru viaţa d-sale. Din fericire dl. conte e sănătos acum.

Servitorul lăsă tava pe o masă, salută şi ieşi.

Contele se îmbracă şi mânca cu poftă, hotărât să-şi recâştige forţele.

Apoi se sprijini de fereastra deschisă privind în pădure.

Deodată i se păru că visează; din vârful unui copac un om îi făcea semne. Din cauza depărtării nu-l recunoscu, dar crezu că înţelege că îi face semn să se depărteze de la fereastră.

Contele se execută şi în aceiaş clipă, o piatră căzu pe locul unde stătuse, apoi misteriosul om, punând un deget pe buze pentru al recomanda tăcerea, dispăru.

Contele ridică piatra de care era prins un bilet pe care citi:

«De şapte zile, sunt ascuns în copacii din faţa ferestrei, pândindu-vă, însănătoşirea. Prietenii siguri veghează la salvarea d-tale

Fiţi atent la oamenii în a căror putere sunteţi; nu le puneţi nici o întrebare, nu le acordaţi nici o întrevedere; cereţi să vă plimbaţi pe afară. Orice veţi vedea, orice veţi auzi, ori care ar fi oamenii cu care vă veţi întâlni, să nu recunoaşteţi pe nimeni. Când veţi auzi strigătul eretelui, fiţi gata. Se apropie scăparea.

Distrugeţi această foaia. Speranţă, curaj!

UN PRIETEN»

După ce distruse scrisoarea, contele apuca un fluier de argint ce era la căpătâiul său şi fluieră.

Imediat uşa se deschise şi acelaş servitor intră, aşteptând

ordinele.

XVII
FAŢĂ ÎN FAŢA

— Ascultă prietene, îi zise contele, cred că nu sunt prizonier în această casă...

— Domnul conte e liber să intre, să iasă şi să se plimbe ori unde o vrea, dacă se simte în puteri.

— Sunt mai voinic de cât par şi ard de nerăbdare să respir puţin aer curat. De alt fel mă vei însoţi pentru ami veni în ajutori dacă mă vor trăda forţele.

Însoţit de servitorul, în care cititorii au recunoscut de sigur pe Andre, fratele de lapte al marchizei de Maleval, Villiers ieşi afară şi prima lui acţiune fu aceia de a examina clădirea pe care o părăsea.

Era o colibă mare solid construită, din trunchiuri de copaci putând rezista unor atacuri îndelungate.

După ce sfârşi cu examinarea locuinţei, contele străbătu curtea şi ieşi.

Recunoscu imediat că se afla într-un sat indian.

După o plimbare care dură mai bine de două ore, contele se îndreptă spre casă. Când era aproape să ajungă tresări la vederea unui bărbat şi a unei femei care veneau spre el.

Bărbatul era Jan Pol, femeia era Angela.

Când trecură pe lângă el, Angela puse degetul pe buze recomandându-i tăcere.

Contele intră în odaia lui şi rămase foarte gânditor.

După câtva timp uşa camerei sale se deschise.

Crezând că e Andre, contele nu se întoarse, ci îşi continuă visarea.

Dar o mână i se puse uşurel pe umeri şi o voce, bine cunoscută îl întrebă.

— La ce vă gândiţi că sunteţi atât de sorbit, domnule conte?

Tânărul tresări ca şi când ar fi primit o descărcare electrică.

Înainte de a întoarce capul, recunoscuse pe d-na de Maleval.

— Doamnă, îi spuse el, cu toate că mă aşteptam să vă văd, mărturisesc că nu am fost stăpân pe sentimentele mele, văzându-vă deodată în faţa mea.

— Să iau cele ce-mi spui drept un compliment? zise contesa

aşezându-se pe un scaun în faţa contelui, care o imită.

Urmă o clipă de tăcere.

— Bănuiai că eram amestecată în răpirea d-tale? Nu-i aşa? Sunt o fiinţă ciudată. Iubesc pe cine nu mă iubeşte. Dacă ai fi rămas la Quebec, poate că eu aş fi fost aceea care ţi-ar fi cerut să ne despărţim, rămânând prieteni. Dar ai socotit că e mai bine să mă părăseşti. Am fugit după d-ta şi ca o nouă Ariadnă, te-am răpit.

— Devreme ce mă ai în puterea d-tale ce mai aştepţi ca să te răzbuni?

— M-am răzgândit; am acum alte proiecte.

— Şi care sunt aceste proiecte?

— Voi fi sincera cu d-ta, domnule, Mulţumită puterilor pe care autorităţile engleze din Virginia mi le-au dat, am reuşit să te fac prizonierul meu. Acum, deşi am răzbunarea la mână. Sunt gata să renunţ la ea, dacă vrei. Nu depinde decât de d-ta! Spune un singur cuvânt şi toată ura dintre noi se va stinge.

— Aş fi fericit, doamnă, să pot obţine un asemenea rezultat.

— Iată, domnule, care-i situaţia. Eşti gentilom, coborî dintr-o mare familie războinică, dar eşti sărac şi fără protecţie. Probabil că în ciuda talentului şi curajului d-tale, nu vei obţine niciodată un grad mai mare ca acela de căpitan.

— E întocmai aşa cum spuneţi, doamnă!

— Ei bine! N-ai decât să spui un singur cuvânt: Primesc şi îţi dau în aceiaş clipă brevetul de colonel şi o dotaţie de trei sute de mii de livre, pentru aţi înjghebai un regiment.

— E o răzbunare ciudată, mărinimia dv., doamnă! Dar ceea ce-mi spuneţi mi se pare atât de fantastic, încât dacă naş vedea în josul acestui brevet semnătura Majestăţii Sale Regelui Ludovic XV, cu tot respectul ce vă datorez, naş putea crede.

— Spus-am eu că brevetul este semnat de Regele Ludovic XV?

— Numai regele are dreptul să numească ofiţeri în armată!

— Dar oare Ludovic al XV e singurul monarh care poate creea ofiţeri?

— Nu-l cunosc decât pe el, doamnă!

— Dar eu, domnule conte, mai cunosc unul, Regele George II al Angliei.

— Regele Angliei? strigă contele ridicându-se cu atâta violenţă, încât, fără voia ei, contesa se dădu înapoi. Aşa dar, doamnă, nu-ţi ajunge viaţa mea? Vrei să-mi murdăreşti onoarea? Şi îndrăzneşti să-mi faci o astfel de propunere, mie, fratele

nenorocitului Jumonville, asasinat de englezi? Doamnă, nu credeam că ai căzut atât de jos.

— Domnule, bagă de seamă! N-am decât să spun un cuvânt şi vei fi predat, imediat, indienilor!

— Spuneţi-l, doamnă. Prefer tortura decât să mai sufăr prezenţa d-tale.

Contesa bătu din palme şi imediat şase şefi indieni pătrunseră în odaie.

— Luaţi-l! strigă dna de Maleval, spumegând de furie. Vi-l dăruiesc!

— Vă plâng, doamna! spuse Ludovic de Villiers, îndreptându-se spre uşă. Nu meritaţi dispreţul unui gentilom ci, cel mult, mila sa.

Şi, cu fruntea sus, părăsi camera, înconjurat de cei şase indieni.

XVIII
SURPRIZA

În aceiaşi zi, în clipa când soarele apunea; cinci persoane erau adunate într-o vale, la două leghe de satul indian.

Nimeni nu s-ar fi aşteptat să vadă la un loc pe Jan Pol, pe Reptila, pe Risque Tout, Rameau d'Or şi pe seniorul don Palamede Bernardo de Bivar*y* Carpio.

Cei cinci oameni, păreau foarte veseli şi mâncau cu poftă o pulpă de căprioară, stropind-o cu rachiu din cea mai bună calitate,

— Aşa dar e pentru la noapte, zise Rameau d'Or.

— Pentru la noapte, sau mai bine zis, fiind că execuţia trebuie să aibe loc mâine, pentru mâine în zori.

— Sărmanul meu căpitan, suspină Rameau d'Or, sper că aceşti căpcăuni nu l-au torturat.

— Ne putem bizui pe d-ta, don Palamede?! zise Proscrisul, adresându-se fostului pirat, care până atunci se îndopase fără să scoată o vorbă.

— V-am dat cuvântul meu, răspunse acesta, păstrându-şi o faţă îngrijorară.

Jan Pol zâmbi şi scoţând o pungă, i-o întinse spaniolului, a cărui faţă se lumină la vederea ei.

— Ia această pungă, don Palamede, pentru a-ţi uşura conştiinţa. Dacă totul va merge după dorinţa mea, vei mai primi una ta fel, mâine seară. Şi acum să stabilim ce are fiecare de făcut. Don Palamede va introduce în casă pe Rameau d'Or şi Risque-Tout, care se vor ascunde şi vor sta liniştiţi până ce vor izbucni primele focuri de puşcă. Atunci vor ieşi din ascunzătoare şi vor pune stăpânire pe casă. Lucrul va fi uşor, căci în casă nu este decât un singur servitor, ceilalţi dorm în coliba din curte. Veţi evita însă vărsarea de sânge. Vă veţi apăra, fără să atacaţi.

— Şi în acest timp ce se va întâmpla cu căpitanul meu?

— Fi liniştit, vor avea alţii grijă de el

— Îmi făgăduiţi!

— Îţi jur pe onoarea mea!

— Atunci sunt liniştit!

— Şi-acum să mergem. Luna se va ridica în două ore. Să

profităm de întuneric, zise Jan Pol.

— La drum, răspunseră ceilalţi.

Indienii se culcară de vreme, altfel că prietenii noştri ajunseră în sat fără să întâlnească pe nimeni.

Don Palamede şi cei doi soldaşi se îndreptară către casa contesei iar Proscrisul şi Reptila îşi continuară drumul.

Casa contesei având prea multe ieşiri încât să poată fi păzite din interior numai de trei oameni, ei hotărâră ca Rameau d'Or şi Risque-Tout să supravegheze, ascunşi în ierburi, partea din faţă şi din spate a casei, iar don Palamede, ca om al casei, să rămână în interior.

Cei trei aventurieri, astfel postaţi aşteptară semnalul atacului. Deodată o lumina roşie apăru la orizont şi o serie de împuşcături se auziră.

Tumultul crescu, femeile şi copiii fugiră îngroziţi, scoţând ţipete de spaimă. Indienii surprinşi de atacul neaşteptat, se strânseră şi curajos răspunseră la atac, pentru aşi apăra avutul, care începuse să ardă.

Focul se propagă cu o iuţeală nemaivăzută, proviziile de grâne şi furaje, alimentându-l suficient.

Întreg satul, se transformase într-un cuptor.

Cei doi oameni, credincioşi consemnului nu-şi părăsiră postul.

Deodată un strigăt se auzi din casă.

— Ajutor… la mine… strigă don Palamede.

Risque-Tout se repezi înăuntru.

La lumina slabă a unei torţe doi oameni se tăvăleau pe jos, dându-şi lovituri îngrozitoare. Soldatul nu ştia pe cine să ajute, neputând distinge prieten de duşman.

Dar moartea ambilor luptători puse capăt luptei.

Ridicând torţa căzută pe jos, Risque-Tout lumină pe, cei doi morţi. Unul era Andre, iar celălalt don Palamede.

Rameau d'Or, rămase la postul său., Deodată o fereastră se deschise şi o femeia pe jumătate îmbrăcată, voi să sară.

— Doamnă, n-aveţi voe să părăsiţi casa. Intraţi, băgaţi de seamă! Am consemnul…

— Bagă de seamă, tu, mizerabile, striga femeia, descărcând pistoalele asupra soldatului, care simţi gloanţele şuierându-i pe la urechi.

Dându-se cu un pas înapoi, ochi şt trase.

Femeia scoase un ţipăt şi dispăru. În clipa aceea, o trupă având în frunte pe Berger şi pe baronul de Grigny pătrunse în

curte,

XIX
FUGA

Contesa de Maleval prevăzuse totul. Sau fostul său amant va consimţi să treacă în armata engleză, sau va plăti cu viaţa refuzul său.

De aceea poftise pe principalii şefi indieni, pentru a le preda pe conte în cazul când va refuza oferta.

Cu toate că indienii îi urau pe francezi, şefii nu se putură împiedica să nu admire ţinuta trufaşă a căpitanului, astfel că ducându-l cu ei, păreau că formează mai mult o escortă de onoare, decât garda unui prizonier.

Căpitanul fu condus în coliba consiliului, unde fu lăsat liber, după ce-i luă încălţămintea.

Indienii cunoşteau delicateţa europenilor, să rang mare; ştia că le-ar fi imposibil să meargă desculţ, mai ales pe drumurile lor.

Căpitanul se aşeză pe un butuc, rezemându-se de perete şi se lăsă în prada gândurilor, în centrul colibei, şefii indieni se sfătuiau în privinţa lui.

Sfatul dura mai bine de o oră şi şefii nu se înţeleseseră încă, când un zgomot se auzi afară şi mai mulţi războinici apărură, ducând cu ei un indian dezarmat.

Căpitanul tresări, recunoscându-l pe Kona-Hande şeful Lupilor-Huroni.

În timp ce războinicii explicau şefilor felul cum reuşiseră să-l prindă, indianul încrucişă braţele privind dispreţuitor întreaga asistenţă, apoi întorcând spatele, se aşeză lângă dl. de Villiers.

După o lângă discuţie; şefii căzură de acord.

Un războinic se apropie de prizonieri şi le legă mâinile şi picioarele ca curele, foarte strâns, dar astfel ca să se poată mişca.

— Faţă palidă, spuse apoi războinicul într-o franţuzească stricată, prepara-ţi cântecul de moarte mâine în zori vei fi dus la supliciu.

Apoi, toată lumea părăsi coliba, cu excepţia prizonierilor.

Kona-Hande se aplecă atunci spre căpitan.

— Tăcere! şopti el abia perceptibil. Piei-Roşii ochi şi urechi peste tot. Aşteaptă! Speră?

Apoi se întoarse pe o coastă şi se făcu că doarme.

Noaptea veni şi mai mulţi războinici, purtând torţe aduseră mâncare prizonierilor.

Aceştia mâncară cu poftă şi războinicii retraseră lăsând o singură santinelă în colibă, care rămase cu ochii fixaţi asupra prizonierilor, fără sa-i slăbească o clipă.

De câtva timp Kona-Hande se mişca, fără ca Ludovic să-şi poată da seama ce face. Deodată, şeful se adresă santinelei, cu o voce dulce

— Calumetul meu, e plin de *morişe* (tutun sfânt). Nu vrea fratele meu să-mi de-a un cărbune?

— Nu!

— Păcat! Căci ţi-aş fi dat în schimb un şirag de mărgele.

— Unde e şiragul? întrebă santinela apropiindu-se repede.,

— Iată-l

Şi, ca o panteră, se repezi în gâtul paznicului, care fu sugrumat într-o clipa.

Luându-i apoi armele, aşeză cadavrul în locul lui lângă ofiţer, iar el se postă la uşă.

— De ce Kona-Hande, au pleacă? întreita Ludovic, văzându-l că stă nemişcat.

— Kona-Hande e un şef, răspunse el, el s-a lăsat prins ca să ajute la fuga feţei palide. Fratele meu să aştepte, Kona-Hande a pleca fără el.

Căpitanul vru să răspundă, când un fluierat uşor se auzi şi indianul deschise uşa colibei.

Două persoane intrară. Prima se opri la Kona-Hande. Iar a dona se repezi la Ludovic tăindu-i legăturile.

— Angela! Tu eşti? strigă el plin de mirare.

— Repede, să mergem, îi spuse ea dându-i o puşcă şi două pistoale.

Căpitanul se ridică şi voi s-o urmeze. Dar lunga imobilitate, după boala care zăcuse, îi amorţise membrele. Sprijinindu-se de tânăra fată, ieşi din colibă.

În acest timp Kona-Hande aţâţase focul atât de lesne, că toată coliba ardea.

După câţiva paşi, mica trupă se mări cu un număr de vânători şi lupta începu.

Indienii se repeziră la arme, încercând să organizeze rezistenţă.

Ludovic, în fruntea vânătorilor, începu atacul. Aceştia

împuşcau fără încetare, aruncând torţe aprinse în colibe.

Căpitanul era prea slăbit pentru a rezista. Mai ales că picioarele-i erau sfâşiate de spini şi de pietre. Vânătorii trebuiră să-l ducă pe sus.

Berger şi Grigny pătrunseră în salonul contesei de Maleval. Aceasta era ocupată sa îngrijească de o femeie, rănită.

— Marchiza de Bois-Tracy, strigă baronul, surprins.

— Da, domnule. Nu te aşteptai să mă găseşti aici? zise marchiza, ridicându-se la auzul vocei lui. Sau vii să ne anunţi că suntem prizoniere?

— Din contra, doamnă, vin să vă salvez.

— E prea târziu pentru mine. Rana mea e mortală. Nu mai am decât câteva clipe de trăit. Da-mi o dovadă de buna d-tale intenţie: permite contesei de Maleval să plece ori unde o vrea.

— Nimeni n-o va opri şi n-o va urmări, vă dau cuvântul meu. Mai mult, Jan Pol o va conduce ori unde va dori.

— Accept, zise contesa. Apoi. După ce-şi luă rămas bun de la marchiză, adăugă: Domnule ele Grigny, nu s-a isprăvit totul între prietenul d-tale şi mine. La revedere.

— Apropie-te, domnule, zise marchiza după plecarea d-nei de Maleval. Trebuie să-ţi spun ceva pe care nimeni n-are voie să audă.

Baronul îngenunchie lângă ea.

— Ascultă-mă: În clipa asta, când moartea e aproape, vreau să ştii că dragostea mea pentru tine m-a ucis. Te-am iubit toată viaţa; tu m-ai calomniat, n-ai avut încredere în mine. Bănuielile tale erau nedrepte. N-ar fi trebuit să mă condamni fără să mă asculţi. Ai zdrobit două fericiri, respingându-mă; atât de crud.

— Oh! Leona, Leona!

— Cât de mult îmi place sunetul numelui meu pe buzele tale. Cum m-ai tratat ultima oară când ne-am văzut?

— Cum ai fi vrut să te tratez în clipa când vroiai să ne asasinezi, pe Villiers şi pe nune?

— Ingratule, murmură ea. Dacă am urmato pe contesă, pe care demonul ureei o conducea, am făcut-o tocmai pentru a veghea asupra ta, căci ea te includea şi pe tine în răzbunarea contra prietenului tău. Fără mine aţi fi fost de o sută de ori pierduţi.

— Adevărat?

— Îţi jur înaintea lui Dumnezeu, în faţa căruia voi apărea peste câteva clipe.

— Oh! Iartă-mă, Leona, iartă-mă.

— Te iert şi te iubesc, Armand. Vrei sa îmi dai o primă şi ultimă sărutare?

Tânărul se aplecă spre marchiză, care într-un sărut îşi dădu sufletul.

Baronul se prăbuşi la picioarele ei plângând ca un copil.

O mină aspră i se puse pe umăr.

Era Berger.

— Vei plânge mai târziu, domnule. Să ne retragem. Întâi vii şi apoi morţii! Casa arde.

Vânătorii ieşiră din casă în timp ce limbi mari de flăcări, mângâiau pereţii.

Când fură în curte, Berger îl căută pe baron. Nu-l găsi nicăeri.

Îl zări însă, îngenunchiat la picioarele marchizei, în timp ce casa se prăbuşea, acoperindu-l.

Neputând fi uniţi în viaţa, se uneau prin moarte!

XX
REVANŞA

O mare agitaţie domnea în fortul Necessity.

Întreaga garnizoană de cinci sute de oameni lucra pentru a pune fortul în stare de apărare.

Englezii se aşteptau la un atac partea francezilor; vestea acestui atac fusese adusă cu două zile înainte de contesa de Maleval, care în cursul unei lungi convorbiri cu maiorul Washington, îi dăduse toate dovezile atacului pe care francezii îl pregăteau.

Ori de unde şi-ar fi luat contesa informaţiile, lucrul era adevărat

Dl. de Contrecoeur însărcinase pe contele de Villiers să răzbune moartea căpitanului de Jumonville.

Contele de Villiers avea la dispoziţie şase sute de canadieni, sub comanda lui Kona-Hande.

În momentul când trupa se pregătea sa plece din Fortul Duquesne, Proscrisul aduse ultimele veşti.

— Veşti proaste, domnilor. Englezii ştiu: că îi vom ataca. D-na de Maleval ia informat.

— Contesa de Maleval. Care şi-a trădat ţara pentru a se pune în slujba Angliei, zise dl. de Contrecoeur, a fost pusă în afară de lege printr-un decret al Guvernatorului Noii Franţe. Aş fi foarte contrariat dacă mi-ar cădea în mână, fiindcă ar trebui să ordon să fie spânzurată.

— Ce importanţă are dacă englezii ne cunosc planurile. Oricum, tot vom cuceri fortul, zise de Villiers.

— Când au aflat de ameninţarea unui atac, englezii au trimis patru curieri pe patru drumuri diferite, pentru a cere guvernatorului Virginiei ajutoare în oameni, hrană şi muniţii

— Drace! Asta-i trist! exclamă dl. de Contrecoeur.

— Ar fi fost trist dacă curierii ar fi ajuns la destinaţie; dar printr-o ciudată întâmplare, toţi patru au fost prinşi de pândarii noştri indieni. Şi nu-i numai asta! Hrana lipseşte, iar praful de puşcă e stricat, astfel că sunt convins că de la primul asalt nu vor rezista şi se vor preda.

După terminarea consiliului, Proscrisul, la invitaţia căpitanului,

îl urmă în camera sa.

— Domnule, zise contele de Villiers, nu ştiu cine eşti şi nici nu te întreb; dar de când ne cunoaştem ai fost mereu în preajma mea, ajutându-mă cu un devotament pe care nu-l merit şi nici nu ştiu cărui fapt să-l atribui…

— Iartă-mă, căpitane, dar dumneata ai început relaţiile noastre, salvându-mi viaţa.

— Asta e o datorie pe care ţi-ai plătit-o cu dobândă, zise, râzând, căpitanul.

— Posibil…

— Vreau însă să-ţi cer ceva de care depinde fericirea vieţii mele; o iubesc pe fiica d-tale.

— Ştiu, răspunse Proscrisul, cu o voce gravă.

— Sunt dintr-o veche şi onorabilă familie şi te rog să-mi acorzi mâna fiicei d-tale.

— Te-ai gândit la numele care mi se dă?

— Nu-mi pasă de el. Ştiu că eşti un om de inimă, leal şi cinstit; dl. de Contrecoeur are despre d-ta cea mai bună părere. Dacă ai comis vreodată o greşeală, te priveşte. Dacă ai avut vreo nenorocire, te plâng; aici nu suntem în Europa; aici un om este socotit drept ceea ce valorează. Fiica d-tale e un înger, o iubesc şi ţi-o cer în căsătorie.

— Te-ai gândit bine, domnule conte?

— Da.

— Niciodată, nu mă vei întreba despre trecutul sau despre numele meu?

— Niciodată!

— Mă vei lăsa să trăiesc după placul meu?

— Vei trăi cum vei voi!

— Fiindcă o doreşti, domnule Coulon de Villiers, îţi dau în căsătorie pe fiica mea, Angela. Dar ţi-o dau ca Angela, fiica lui Jan Pol, Proscrisul şi nu altceva.

O călduroasă strângere de mână pecetlui această înţelegere.

La 3 Iulie 1754, în zori, sentinelele engleze semnalară trupa franceză, care înconjurase fortul, ascunzându-se după copaci.

Înainte de a ataca dl. de Villiers trimise un parlamentar cerând predarea fortului Necessity.

Răspunsul fu negativ.

După zece ore de luptă, puşcaşii francezi, scoaseră din uz tunurile engleze.

În momentul când dl. de Villiers voi să comande atacul, drapelul alb se ridică pe zidurile fortului.

Englezii aveau nouăzeci de morţi, foarte mulţi răniţi şi toată artileria scoasă din uz. O rezistenţă mai mare era imposibila.

Maiorul Washington se duse în personal să trateze condiţiile capitulării.

— Aş putea să răzbun asasinarea fratelui meu, zise dl. de Villiers, dar nu vreau să vă imit.

Căpitanul de Villiers acordă capitularea care fu semnată la orele opt seara.

Acest act începea astfel:

«Cum noi, francezii, n-am avut niciodată, intenţia de a tulbura armonia care domneşte între cei doi regi prieteni, ci numai să răzbunăm ASASINAREA unui ofiţer al nostru, purtătorul unei somaţii şi-a escortei sale... etc.».

Iar articolul 4 era astfel conceput:

«Cum englezii au în puterea lor un ofiţer, doi cădeţi şi alţi ofiţeri care au fost făcuţi prim prizonieri cu ocazii asasinării domnului de Jumonville, pe care promit ca-i vor elibera... etc.».

Actul se termita în acest mod:

«Făcut în dublu exemplar, la unul din posturile blocadei noastre, ziua şi anul de mai sus»

Semnat: *George Washington*
James McKay
L. *Coulon de Villiers»*

Răzbunarea era completă, revanşa strălucitoare, întrucât principalul vinovat recunoştea, sub propria-i semnătură crima pe care o comisese şi fusese nevoit să se plece în faţa generozităţii omului căruia îi ucisese fratele.

Această victorie nu-i costase pe francezi decât doi morţi şi şaptezeci de răniţi.

Contesa de Maleval dispăruse din nou şi nu putu fi găsită cu toate cercetările.

Ludovic, care ştia ce soartă ar fi aşteptat-o dacă francezii ar fii

pus mâna pe ea, complotase cu Berger ca s-o silească să asiste la căsătoria lui, apoi s-o facă scăpată. Astfel voia el să se răzbune, dar soarta decise altfel.

Pe la ora prânzului Proscrisul, cu Angela şi cu un călugăr sosiră.

Un mic altar fu ridicat în salonul fortului.

Pentru a-i face cinste lui Kona-Hande şi a-i mulţumi pentru nenumăratele servicii ce i le făcuse, Ludovic îl rugase să-i fie martor. Dar timpul trecea şi indianul nu se mai ivea.

Însfârşit, pe la orele trei, indanul se înapoie, în fruntea războinicilor săi.

Foarte vesel, indianul arbora la centură o duzină de scalpuri însângerate, de care era foarte mândru şi le arăta tuturor. În zadar, încercă Berger să-l facă să renunţe la aceste macabre trofee, cel puţin în timpul ceremoniei.

— Astea sunt scalpuri luate Yankeilor, răspunse indianul; Fratele meu, să privească, adăugă el arătându-i un scalp; niciodată n-aş fi crezut că o faţă palidă să aibă un păr atât de frumos!

Maşinaliceşte, contele aruncă o privire distrată pe trofeele teribilului războinic şi se cutremură recunoscând părul negru al contesei de Maleval.

Mult timp după aceea, Proscrisul fiind ucis într-o bătălie, unde după expresia lui Washington, şase sute de canadieni, bătură ruşinos două mii de englezi, contele, pe cărei nimic nu-l mai reţinea în America se îmbarcă pentru Franţa.

În clipa în care se urca pe corabie, Berger îi dădu un plic sigilat.

— Din partea lui Jan Pol. Domnule conte.

— Când ţi la dat?

— În ziua căsătoriei dv. Spunându-mi să vi-l dau cât mai târziu, după moartea lui sau în ziua plecării dv.

Contele voi să deschidă plicul, dar canadianul nu-l lăsă.

— Îl veţi citi mai târziu, când nu voii mai fi aici.

Rămas singur, contele citii ultima scrisoare a Proscrisului:

«Eram gelos! Să nu fi la fel, tu care-mi iubeşti fiica! Trăiam în aceeaşi lume cu tatăl tău... O bănuială nedreaptă ne puse injuria pe buze şi fierul în mâini. Am ucis pe tatăl tău, Ludovic! Iată de

ce nu te-am numit niciodată fiul meu! Aceasta a fost pedeapsa mea. N-am avut curajul să fac nenorocirea ta şi a fiicei mele, împiedicând căsătoria voastră. Poate ar fi trebuit s-o fac.

Iartă-mă!

Duc cu mine, în mormânt această taină.

Angela nu-şi cunoaşte adevăratul nume.

Il poţi spune dacă vrei!

Jan Pol, Proscrisul
Duce de Saint-Herem».

SFÂRŞIT

CUPRINS

PARTEA 1 *FORTUL DUQUESNE*.....3

I CONTELE DE JUMONVILLE.....3

II MAIORUL WASHINGTON.....9

III ASASINATUL.....11

IV UN PEISAJ AL RÂULUI FRUMOS.....15

V DRAGOSTEA ÎN PUSTIU.....18

VI PAPAGALUL ALB.....21

VII DATORIA PLĂTITĂ.....24

VIII COLIBA PROSCRISULUI.....28

IX VESTITORII.....31

X CEI DOI FRAŢI.....34

XI LA FORTUL DUQUESNE.....36

XII PLAN DE LUPTA.....38

XIII CUM ARATA UN BANDIT.....41

XIV PLECAREA.....45

XV LA CASTELUL MALEVAL.....47
XVI POVESTIREA LEONEI.....49
PARTEA A DOUA *ŞARPELE DE SATIN*.....54
I Întâlnirea din pustiu.....54
II CĂLĂTORIE DE NOAPTE.....57
III MULTE FAPTE ÎN TIMP SCURT.....59
IV «REPTILA».....62
V SATUL LUPILOR HURONI.....64
VI LUMINIŞUL.....66
VII FORTUL NECESSITY.....71
VIII VULPEA ALBASTRA.....74
IX PRIZONIERII.....77
X JOCUL DE PILMA.....79
XI VIZUINA URSULUI CENUŞIU.....81
XII CONVOIUL.....84
XIII RĂPIREA UNUI ÎNDRĂGOSTIT.....87
XIV URMA.....89
XV VÂNĂTORII.....91
XVI MARTIRUL.....93

XVII FAŢĂ ÎN FAŢA.....95
XVIII SURPRIZA.....98
XIX FUGA.....100
XX REVANŞA.....104
CUPRINS.....109